Loveswept

Marcia Evanick

În brațe la tata

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Bain a lucrat sub acoperire, în poliție. Într-o luptă cu bandiții, a fost rănit grav și doctorii i-au spus că nu va mai putea să-și îndeplinească cea mai mare dorință a lui: să aibă copii.

Disperat, își amintește că a fost donator de spermă, și pleacă în căutarea familiei în cauză.

Dar regăsirea propriilor copii îl duce și spre o incredibilă poveste de iubire...

Loveswept

Lei 1400

Marcia Evanick

În brațe la tata

Loveswept

Marcia Evanick

În brațe la tata

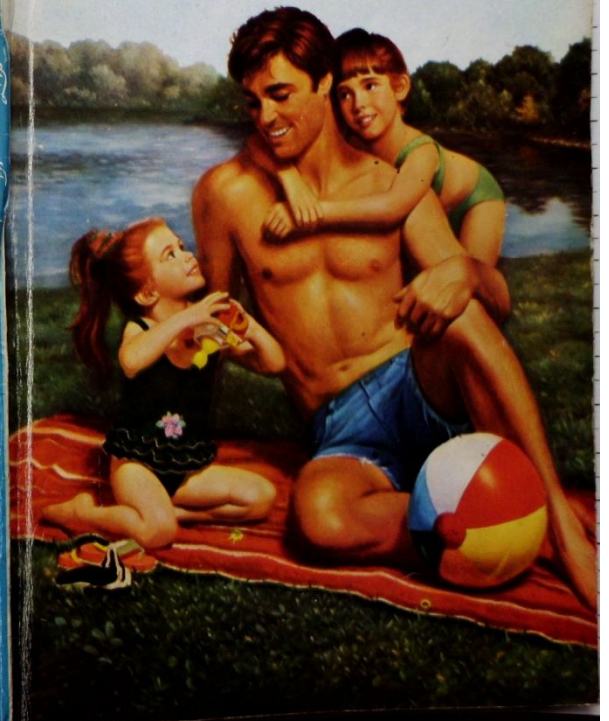

Marcia Evanick

În brațe la tata

Prolog

Bain O'Neil privea la peisajul întunecat de dincolo de fereastra stropită de ploaie. Nu zărea altceva decît clădiri uriaşe cu birouri, blocuri de apartamente, monstruozităţi de cărămidă şi ploaia aceea sinistră. Deasupra oraşului atîrnau nori grei, întunecaţi, sau poate că era doar un strat gros de poluare care coborîse pentru desfătarea vederii lui? Cînd oraşul era New York, era greu să te pronunţi.

Martie acolo era oribil. Nu era nici atît de frig încît zăpada proaspătă să acopere murdăria, nici primăvara încă nu îndrăznea să se arate, deşi el o aştepta de săptămîni în şir. Primăvara era semnul speranţei. Primăvara aducea culoare în oraş, în lumea lui. Aştepta primăvara şi rezultatele unui test de extremă importanţă pentru întreaga lui viaţă.

Bain s-a răsucit cu neplăcere în patul de spital şi a mormăit o înjurătură. Fusese condamnat să zacă în pat ca un invalid pînă ce o să-şi facă în sfîrşit apariţia doctorul O'Donnell şi o să-i dea veştile îndelung aşteptate.

Cu mici gemete, Bain şi-a croit drum încet şi chinuit pînă la scaunul uriaş din imitaţie de piele, cu arcurile stricate şi care se afla în faţa ferestrei. I-a înjurat pentru a mia oară pe cei care i-l dăduseră, fraţii Julio, José şi Sanchez. Pentru ticăloşii ăştia şi viaţa în închisoare ar fi fost prea blîndă. Amîndoi aveau aproape doi metri înălţime, vreo sută de kilograme şi ceva şi îi urau pe indivizii cu ochii negri.

S-a aşezat în scaun şi şi-a proptit piciorul lovit şi răsucit de şina metalică a patului lui. Şi-a tras cu mare grijă partea din faţă a halatului pe deasupra bandajelor. Ura culoarea aurie a halatului pe care i-l adusese mama lui. Ura teancul de pijamale noi pe care i le dăduse fratele lui şi ura papucii maronii şi pufoşi pe

care i-i prezentase înlăcrimată sora lui cînd îl vizitase. Trecuseră mai bine de zece ani de muncă de agent de acoperire în cele mai bune forţe de poliţie americane şi acum o sfîrşea stînd într-un oarecare spital mizerabil şi arătînd dezastruos.

Bain ştiuse întotdeauna că munca sub acoperire era cea mai dificilă sarcină în NYPD[1], dar nu-şi dăduse seama pe propria piele de aceasta pînă în urmă cu trei săptămîni cînd acoperirea lui fusese distrusă. Fraţii Julio, José şi veşnic fermecătorul Sanchez fuseseră încîntaţi să-l lucreze, sau, mai bine zis, să încerce să scoată toate informaţiile la care Bain avusese acces, înainte de a-l elimina total. Bain îşi închipuise că era un om mort, de altfel, aşa că-şi ţinuse gura închisă şi-şi concentrase forţele ca să lupte cu durerea pe care i-o provocase cuţitul ucigător care îi fusese răsucit în rană.

Ei începuseră să-l taie la zece centimetri de cel mai preţios organ al lui, tranşînd carnea şi muşchii în şuviţe. Cînd echipa de rezervă, formată din şase bărbaţi, a spart uşa antrepozitului şi l-a salvat pe Bain, el se afla pe punctul de a deveni soprană pe viaţă.

S-a înfiorat amintindu-şi fiecare amănunt al

1. Departamentul de Poliţie din New York

acelei nopţi. Mîinile îi tremurau pe braţele scaunului. A privit pe fereastra murdară. Deschiderea uşoară şi închiderea uşii l-a anunţat că aşteptarea lui lua sfîrşit totuşi. Sosise doctorul O'Donnell.

– Oh, grozav! Te-ai ridicat.

Bain şi-a întors lent capul ca să-l vadă pe Shamus O'Donnell. Era doctorul care îi izbăvise pe el şi pe cei patru fraţi de suferinţă. Era doctorul care îi cususe braţul cînd căzuse de pe bicicletă şi avusese nevoie de şaisprezece copci. Era doctorul care insistase să fie de faţă în sala de operaţii cînd o echipă de chirurgi săvîrşiseră adevărate miracole ca să salveze viaţa şi piciorul lui Bain. Era acelaşi doctor care rămăsese alături de el la terapie intensivă zi şi noapte pînă cînd a fost în afara pericolului. Pentru prima oară în viaţa lui, Bain nu-l vedea nervos pe doctorul Shamus O'Donnell. Inima lui Bain a tresărit.

– Deci?

Doctorul O'Donnell şi-a aruncat o privire în foaia de observaţie pe care o avea în mînă şi şi-a dres glasul.

– Vestea cea bună e că o să fii capabil să ai relaţii sexuale normale.

Bain şi-a ridicat o sprînceană.

– Mi-am închipuit asta şi singur cînd am făcut analizele. Privirea i s-a îndreptat spre foaia de

observaţie. Care sînt rezultatele?

Doctorul s-a aşezat încet pe patul nefăcut.

– Îmi pare rău, Bain. Testul iniţial arată că eşti steril.

Bain s-a întors într-o parte şi lacrimile i-au umplut ochii. N-o să poată niciodată să devină tată! N-o să ţină niciodată în braţe un nou-născut plîngăcios care să fie al lui. Cel mai urît coşmar devenea realitate. Cînd se aflase la terapie intensivă, nu întrebase dacă o să mai poată merge pe picioare. Prima lui întrebare fusese dacă o să fie capabil să procreeze. Acum ştia răspunsul. Privea cum stropii de ploaie se izbeau de geam, fără să-l asculte pe doctorul O'Donnell care spunea ceva despre vreme şi despre un nou test după ce se va reface şi va termina tratamentul.

Nu venea primăvara. Toată culoarea din viaţa lui Bain fusese spălată de o ploaie rece de martie şi de patru traficanţi furioşi de droguri. Echipa de chirurgi ar fi făcut mai bine să-şi economisească timpul şi să-l lase să moară. O lacrimă i-a alunecat pe obraz cînd l-a auzit spunînd ceva pe doctor în spatele lui. Bain şi-a încleştat mîinile de scaun ca să nu plîngă. N-o să aibă niciodată o familie a lui.

V

Unu

Bain O'Neil şi-a tras maşina la marginea drumului şi s-a holbat la cutia de scrisori vopsită strălucitor. Culoarea galbenă lucea în soare şi literele purpurii proclamau cu mîndrie că familia Flynn locuieşte pe strada Floarea sălbatică, numărul 56. Cineva îşi dăduse osteneala să picteze şi mici flori roz şi purpurii pe o latură a cutiei. A privit în dreapta, dar n-a putut detecta decît silueta subţire a unei case printre copacii

deşi. Dacă voia cu adevărat să se lămurească în privinţa vieţii lui de acum înainte, n-avea decît să se ducă acolo şi să înfrunte direct obsesia care îl chinuise în ultimele trei luni.

Şi-a scos ochelarii negri de soare şi s-a frecat la ochii obosiţi. Mîna i s-a umezit. Să fie atît de emoţionant districtul Finger Lakes din New York în timpul verii? Era atît de înveselitoare blestemata aia de cutie poştală? Se împăcase deja cu ceea ce n-o să aibă în viaţă, dar acum cutiuţa aia părea să-şi bată din nou joc de el. Bain O'Neil era sortit să nu cunoască niciodată fericirea şi iubirea în sînul unei familii care să-i aparţină. Cînd doctorul O'Donnell intrase în camera lui de spital şi îi comunicase rezultatele testului, toate speranţele şi visele lui Bain fuseseră absorbite de un vid cenuşiu. Cuvîntul „steril" răsunase dincolo de pereţii spitalului şi îşi purtase ecoul pînă în tunelul lung şi întunecat care îi anulase viitorul.

În cele trei luni care urmaseră, Bain se forţase să se vindece cu un singur scop în minte: dorea să le dea de urmă celor doi copii la a căror naştere îşi adusese contribuţia. Termenul „donator de spermă" îi producea un gust neplăcut în gură, dar asta fusese el, nu o dată, ci de două ori.

Întotdeauna considerase acest lucru ca pe o

favoare pe care i-o datora doctorului O'Donnell, care salvase viaţa tatălui lui în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, cînd fusese împuşcat drept în piept. Acum vreo cinci ani doctorul îl rugase să se gîndească dacă voia să facă o „donaţie" pentru un nefericit cuplu irlandez din Brooklyn care nu putea avea copii fără un mic ajutor. Bain aflase că tocmai el fusese solicitat pentru că era tînăr, sănătos şi irlandez. Doctorul îi cunoştea antecedentele familiale şi putea garanta cuplului pentru sănătatea şi normalitatea donatorului. El făcuse bucuros „donaţia". După doi ani doctorul îl solicitase pentru o nouă „donaţie" destinată aceluiaşi cuplu. Îşi mai doreau un al doilea copil şi preferau să folosească acelaşi donator.

Pînă acum patru luni, Bain nici nu-şi mai încăpuse în piele de mîndrie masculină. Fusese un poliţist excelent, frate şi unchi fără probleme şi superpotent. Drace, era capabil să lase gravide chiar doamne care nu erau în acelaşi oraş cu el. Bain şi-a pus din nou ochelarii de soare. Teribil ce puteau face dintr-un bărbat nişte indivizi din drojdia societăţii.

Şi-a aruncat o privire la ziarul local de pe scaunul de alături. Era deschis la rubrica de vînzări. Era o ofertă încercuită cu cerneală roşie pentru o casă pe Lakeshore Drive, 156. Avea de

gînd să facă pe turistul stupid care nu era în stare să desluşească un semn de circulaţie, ci doar un număr de casă. După ce o să vadă copiii, o să se urce iar în maşină şi o să se îndrepte spre Vest. N-o să-şi ridice piciorul de pe acceleraţie pînă n-o să ajungă la destinaţie, în Dakota de Nord. Nu venea la familia Flynn ca să le facă necazuri sau să-i anunţe cine este. Dorea numai să meargă în mormînt cu imaginea copiilor pe care i-ar fi putut avea.

Îi asudaseră palmele cînd parcase maşina pe drumul pietruit. A gemut din cauza bătăilor accelerate ale inimii. Era o treabă de cîteva minute şi după ce o să plece de-acolo n-o să mai aibă probleme. Ştia că inima o să-i rămînă acolo.

Sufletul i s-a umplut de invidie cînd a depăşit o curbă şi a zărit casa. Avea parter şi două etaje şi era zugrăvită în galben şi alb. Bain s-a gîndit că era veche de o sută de ani dacă nu şi mai veche. La toate ferestrele erau ghivece cu flori, glastre uriaşe stăteau pe portic şi în grădină erau flori astfel încît casa părea învăluită într-un caleidoscop de culori. În curte creşteau copaci groşi care te invitau parcă să te odihneşti la umbra lor. Lacul Cayuga, al doilea ca mărime dintre Lacurile Fingers, mărginea proprietatea. O casă mare, cu două nivele, stătea majestuos suspendată pe apă. Lui Bain îi venea să urle.

S-a oprit lîngă o dubă închisă, albă, a apucat ziarul şi a coborît din maşină înainte să-i cedeze nervii. Mai avea trei paşi pînă la portic cînd atenţia i-a fost acaparată de rîsete de copii. S-a îndreptat înnebunit spre partea din dos a casei, cu o voinţă disperată de a-şi satisface măcar această dorinţă.

Cînd a dat colţul casei, nu l-au mai ascultat picioarele şi fără sprijinul bastonului şi-ar fi pierdut echilibrul. Roua dimineţii îi umezise tenişii şi vîrful bastonului. A zărit o tînără femeie punînd rufele la uscat şi două fetiţe jucîndu-se cu o pisicuţă cu dungi negre şi cenuşii. Avea două fiice!

Rîsetele au încetat cînd fetiţele şi femeia l-au observat stînd acolo. Bain şi-a desprins greu privirea de la fetiţe, iar femeia a terminat de întins un şort micuţ, roz, pe frînghie şi s-a îndreptat spre el.

– Bună, te pot ajuta cu ceva?

Bain a înghiţit cu dificultate. Vocea femeii era pe un sfert ca a irlandezilor, pe alt sfert cu accent din Brooklyn şi în rest îngerească. Briza blîndă a verii îi mîngîia părul lung pînă la talie. Era de culoarea soarelui şi arăta mai blîndă decît cerul. Îl privea cu ochii verzi, veseli, şi lui Bain i se pusese un nod în gît. Aceasta era mama copiilor lui? Viaţa nu numai că era nedreaptă, era crudă. Dacă fetiţele care se zbenguiau în jurul fustei mamei lor nu i-ar fi răpit deja inima, Bain ar fi putut jura că

zeul Cupidon a greşit direcţia şi i-a săgetat-o.

– Domnule, te simţi bine? Femeia şi-a mutat ochii de la faţa lui spre baston.

Bain a căutat să-şi revină din toropeală. A ridicat ziarul strîns în pumn şi a încercat să-şi amintească ce anume voia să se prefacă a-l interesa.

– Am venit pentru anunţul din ziar.

– Oh, bun! Începusem să mă îngrijorez că n-o să-mi răspundă nimeni niciodată.

Bain s-a încruntat.

– Poftim!

Femeia şi-a şters mîinile ude de fustă şi i-a scuturat mîna.

– Ştiu că n-am dat anunţul decît acum trei săptămîni, dar eşti primul care a venit.

El i-a lăsat mîna, dar dorinţa îi furnica degetele. Era soţia unui alt bărbat şi nu primitoarea semînţei sale – pentru scopul acela fusese suficientă o eprubetă sterilă.

– Sînt primul?

– Probabil că vrei să vezi apartamentul. S-a întors în direcţia „vaporului" şi i-a apucat pe copii de mînă. Oh, apropo, eu sînt Erin Flynn şi ele sînt fiicele mele – Caitlin – a ridicat mîna celei mai mari – şi Arlene. Lăsînd mîna Arlenei, a aruncat o privire la părul roşu al copilei de doi ani şi a încercat să-i îndepărteze o mică pată de pe obraz.

Bain a urmat-o încet cînd s-a îndreptat spre

vapor. Picioarele îi tremurau, capul i se învîrtea şi totul în piept îi era dureros. Îi era necesară o doză masivă de realitate şi trebuia să plece repede de acolo. Nu voia să vadă nici un apartament. Nu mai suporta să-i vadă legănarea şoldurilor pînă la care-i ajungea părul de înger. A privit-o pe Caitlin care îi zîmbea peste umăr, apoi a închis ochii de durere. Caitlin semăna perfect cu sora lui, Autumn.

Şi-a dres glasul.

– N-ar trebui să aştept să se întoarcă acasă soţul dumitale ca să putem discuta despre închiriere? Era conştient că prefera să treacă peste cascada Niagara, prin Ontario şi Michigan înainte ca domnul Flynn să se întoarcă acasă la cină.

Erin s-a oprit şi s-a întors spre el. Părea atît de incapabilă, încît să nu poată aranja închirierea unui apartament? Era disperată. Avea nevoie de un chiriaş. Simţindu-i tulburarea, fetele s-au vîrît mai tare în fusta ei lungă de bumbac.

– Scuză-mă, domnule...?

– O'Neil. Bain O'Neil.

– Deci, domnule O'Neil, orice afacere trebuie dusă la capăt cu mine. Soţul meu a trecut în lumea drepţilor acum doi ani. Nu-i era teamă să recunoască faptul că era singură cu fetele. Bain O'Neil nu i se părea că ar semăna cu un criminal

şi intuiţia n-o înşelase niciodată pînă atunci. A aruncat o privire rapidă la bastonul lui. Bain i se părea că seamănă cu un animal rănit căutînd un loc unde să-şi lingă rănile. Atîta timp cît o să-i poată plăti chiria pentru apartament, va fi mai mult decît încîntată să-l lase să-şi recupereze sănătatea acolo. Avea nevoie de banii aceia ca să-şi poată continua afacerile şi să repare serele ca să se poată întreţine pe ea şi pe fetiţe. Banii de pe poliţa de asigurare a lui Cameron se duseseră mai rapid decît timpul pe care ţi-l lua ca să numeşti boala înspăimîntătoare care îl omorîse. În numai opt săptămîni după ce fusese diagnosticată.

Bain a rămas stupefiat. Erin era văduvă! Le-a privit pe cele două fetiţe care nu aveau tată. Drace, nu era deloc adevărat. Aveau un tată şi el se afla chiar în faţa lor. Le lipsea un tată şi Bain dorea să fie el acela mai mult decît orice pe lume.

– Scuză-mă, doamnă Flynn. N-am ştiut.

– Mulţumesc şi spune-mi, te rog, Erin. Ai vrea să vezi acum apartamentul?

Era gata-gata să-i spună că-l ia şi pe nevăzute, dar a considerat că nu e bine. Erin s-ar fi gîndit că nu e în regulă ceva.

– Da, te rog. N-avea de gînd să plece de-acolo şi s-o lase să-i crească fiicele de una singură. Dumnezeu îi oferise o ocazie unică. Nu

fusese acolo nici la conceperea, nici la naşterea lor, dar nici dracul însuşi nu-l va mai putea scoate din viaţa lor de-acum înainte. A urmat-o pe Erin spre casa ca un vapor şi s-a încruntat la treptele de lemn care duceau la etajul al doilea. Nu păreau prea solide.

Caitlin era deja la jumătatea scărilor şi, înainte de a o putea opri, Erin o luase în braţe pe Arlene şi începuse să urce treptele. Bain şi-a ţinut respiraţia în vreme ce scara trosnea şi gemea sub greutatea lor. Ajunsă sus, Erin a deschis uşa şi i-a lăsat pe copii să intre în apartament. A privit în jos şi s-a încruntat.

– Vii, domnule O'Neil? Cînd l-a văzut ajutîndu-se cu bastonul, a exclamat: Oh, piciorul!

Bain a urcat fără şovăială. Durerea din picior nu mai era la fel de mare ca la început. Se făcea tot mai bine cu fiecare zi care trecea.

– Nu te îngrijora, totul e normal.

Erin şi-a muşcat buza de jos privindu-l cum urcă. Atunci, cînd el a ajuns pe palier, ea s-a grăbit să intre în apartament şi a început să certe fetele care ţopăiau pe pat.

– Încetaţi, le-a şoptit.

Bain şi-a întors capul ca să nu i se vadă zîmbetul. Caitlinei şi Arlenei le curgea prin vene sîngele lui O'Neil. Putea jura pe orice că Erin afurisise de multe ori sperma donatorului. De-abia

acum s-a uitat nu la feţele îngereşti, ci la hainele lor. Cele ale Caitlinei erau murdare şi cu pete mari, probabil în urma jocului cu pisicuţa. Arlene arăta nu numai de parcă ar fi făcut toată dimineaţa plăcinte din noroi, dar murdăria de pe faţa ei dovedea că le-a şi gustat.

Înfăţişarea lor dezordonată l-a înveselit. Fetiţele lui erau frumoase, jucăuşe şi perfect normale. Ce mai trebuia ca să-i acapareze total inima? A privit la mama lor fără a mai zîmbi. Erin părea nervoasă şi depăşită de situaţie. După cum spunea mama lui, orice femeie care creştea un O'Neil era depăşită de situaţie. Care situaţie, asta nu se clarificase niciodată, dar nici Erin Flynn n-o ducea pe roze. Oare o alarmase prezenţa lui acolo? Poate că el se uita prea mult la fete? Doamne, poate că-şi închipuia că are de-a face cu un pervers? După zece ani de muncă în Departamentul de Poliţie din New York, văzuse tot felul de pervertiţi. Erin avea tot dreptul să fie prudentă. Trebuia să-şi protejeze copiii.

S-a uitat fără mare interes prin apartament, şi-aşa o să-l ia. Nu-i plăcea ideea că fiicele lui trăiau în afara oraşului, iar cei mai apropiaţi vecini se aflau la distanţă de un sfert de milă de ele.

Bucătăria mohorîtă şi sărmană dădea într-un living la fel de mohorît care se învecina probabil cu dormitorul. O baie şi o toaletă mici erau

înghesuite într-un colţ. Pe peretele din spate era instalată o uşă de sticlă, lăsînd să se vadă peisajul uluitor al lacului.

– Deci, domnule O'Neil, a zis Erin după cîteva minute de tăcere, după cum vezi, este complet mobilat. Ai tot ce trebuie, cu excepţia lenjeriei, desigur.

Bain s-a întors de la peisajul deosebit al lacului şi s-a ferit să se uite la fetiţe.

– Cît cereţi pentru o lună?

Erin s-a încruntat.

– Era scris în anunţul publicitar.

Se temuse că aşa o să-i spună.

– Vreau să zic, cît cereţi în realitate?

– Mă tem, domnule O'Neil, că trebuie să menţin preţul iniţial.

A pronunţat o sumă lunară care l-a făcut pe Bain să ofteze. Era serioasă ? Cum putea cineva să închirieze un apartament la un preţ atît de scăzut? A privit din nou prin camera încăpătoare. Nu avea găuri în tavan şi podeaua părea solidă. Ce nu era în regulă?

– Dependinţele sînt separate?

Ea a clipit scurt, apoi a zis:

– Da.

În clipa aceea Bain şi-a dat seama cît de speriată era că el n-o să ia apartamentul. Intuia că doar mîndria încăpăţînată o determina să rămînă

dreaptă, cu o hotărîre autoimpusă care o făcea să-i tremure uşor maxilarul. Erin Flynn era o femeie de nădejde. N-ar fi putut găsi o persoană mai potrivită care să-i facă lui copii.

– Iartă-mă, dar sînt şocat de un preţ atît de scăzut. În New York, dacă eşti destul de norocos să găseşti aşa ceva, un apartament poate costa de trei ori mai mult, plus primul tău născut.

Erin a chicotit.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Bain a aruncat o privire la îngeraşii cu părul roşu care deschideau dulapurile din bucătărie şi se uitau curioşi înăuntru.

– Preţul pare mai mult decît convenabil, Erin, i-a spus privind-o. Vrei să-ţi dau avansul pe două luni înainte împreună cu chiria pe luna asta?

A văzut că răsuflă uşurată.

– Perfect, domnule O'Neil.

– Zi-mi Bain, de vreme ce-o să fim vecini. S-a încruntat. Totul mersese prea uşor. Oare ea nu se gîndea ce-nseamnă să închiriezi unui necunoscut? Nu vrei, înainte de orice, să-mi vezi referinţele? Le avea la el de cînd plecase din New York spre orăşelul din Dakota de Nord unde îl aştepta un post de ajutor de şerif. Trebuia să sune acolo şi să le spună că n-o să mai vină să-şi ia slujba în primire. Nimic nu mai avea importanţă în faţa fetelor lui.

– Referinţe? a repetat Erin îmbujorîndu-se. Da, desigur.

– Le am în maşină.

– Dar piciorul dumitale?

– Ce-i cu el?

– Nu vreau să te supăr, dar o să te descurci cu apartamentul situat la etajul al doilea?

El a ridicat bastonul.

– În cîteva săptămîni n-o să mai am nevoie de baston. Urcarea scărilor de cîteva ori pe zi o să fie o terapie perfectă.

Ea a zîmbit.

– Zău?

– Zău. A privit-o gîndindu-se că zîmbetul nu numai că-i lumina faţa şi încălzea camera, dar parcă începea să-i readucă ceva culoare în propria viaţă. Soarta îl ajutase luna trecută cînd intrase pe ascuns în cabinetul doctorului O'Donnell şi putuse s-o găsească pe cea care-l interesa. Bine că pe Erin o chema Flynn şi nu Zuckermann. Era conştient că se purtase mişeleşte, dar ar fi făcut din nou la fel doar pentru a o vedea zîmbind.

Zgomotul puternic de vase a umplut apartamentul. Şi Erin şi Bain s-au întors repede şi au zărit-o pe Arlene stînd nevinovată în mijlocul unei grămezi de crăţi şi vase. Pe Bain l-a apucat chicoteala în vreme ce Erin s-a aplecat şi a

început să pună vasele la loc în bufet.

– Arlene Carey Flynn, precis că sfinţii erau în vacanţă în ziua în care te-ai născut tu.

Arlene şi-a ridicat privirea jucăuşă spre Bain şi a clipit.

Chicoteala lui Bain s-a transformat într-un rîs din toată inima. Părinţii, fraţii lui şi sora ar fi dat orice să realizeze ceea ce reuşiseră să facă ochii aceia strălucitori în douăzeci de minute. Arlene Carey Flynn îi dăduse înapoi bucuria de a rîde.

Erin s-a încruntat spre fiica lui mai mică, a mai băgat două vaze în bufet şi a închis uşa.

– Nu-i frumos, tînără domnişoară.

Zîmbetul angelic al Arlenei strălucea cu toată murdăria de pe chipul ei şi ea şi-a ridicat braţele.

– Mami, te rog, în braţe.

Erin a ridicat copilul şi s-a uitat la Bain care continua să rîdă.

– Aş fi încîntată, domnule Bain, dacă nu aţi încuraja-o.

Bain şi-a ridicat cu nevinovăţie mîinile.

– N-am făcut nimic altceva decît să rîd.

– Nici n-au nevoie de mai mult. Arlene asta este o adevărată actriţă. Îi face plăcere să joace pentru spectatori.

El a încercat să privească serios în direcţia heruvimului care rămăsese cu capul pe umărul lui Erin, dar n-a putut. Cine-ar fi reuşit să se supere

pe cel mai frumos copil din lume? I-a aruncat o privire Caitlinei care rămăsese în spate şi se bucura de spectacol. Să mă corectez, s-a gîndit el. Şi ea trebuia să fie pusă printre cei mai frumoşi copii din lume.

Erin s-a uitat la Bain şi a bombănit. Evident şi el căzuse sub farmecul pe care îl exercitau fetele ei întotdeauna asupra oricărui mascul care se nimerea prin apropierea lor. O dominare totală. Totuşi, putea înţelege destul de bine fascinaţia fetelor ei asupra lui Bain. Era un bărbat arătos. Cu un nume ca Bain O'Neil trebuia neapărat să fie irlandez. Erin avea o slăbiciune pentru bărbaţii irlandezi bine făcuţi şi puternici din clasa a şaptea, cînd Donovan O'Hare o salvase de uneltirile diabolice ale lui Bradley Smith care-i ceruse o sărutare. Slăbiciunea îi rămăsese şi mai tîrziu, în colegiu. Ţinînd-o strîns pe Arlene, Erin s-a smuls din trecut, înapoi, în prezent. Doar Bain era acolo nu pentru rolul amantului, ci avea să-i fie simplu chiriaş.

– Poate că doamna O'Neil vrea să vadă apartamentul înainte de a completa cecul? a întrebat felicitîndu-se singură că nu l-a întrebat direct dacă era însurat.

– Ultimul loc pe care l-a inspectat mama mea a fost dormitorul meu şi, din ziua aceea, a fost nevoită să-şi ţină părerile numai pentru ea.

– Nu eşti căsătorit?

– Nu.

– Copii?

S-a clătinat uşor şi a pălit. Răspunsul îi venea cu greu.

– Nu.

Erin a clătinat din cap şi i-a studiat expresia precaută. Oare îi ascundea ceva?

– Cu ce te ocupi? În sfîrşit, îşi intrase în rolul de proprietăreasă. Sub această mască o să poată afla tot ce voia în legătură cu el.

– Sînt un fost ofiţer de poliţie.

– Fost? Privirea i-a alunecat spre picior şi baston.

– Deocamdată stau destul de rău, dar şi după vindecarea completă a piciorului o să trebuiască să-mi limitez capacitatea de a-mi relua lucrul.

– Oh, iartă-mă, a zis ea impresionată de nuanţa misterioasă din vocea lui.

– Nu-i cazul să te scuzi. Acum am în sfîrşit timp să mă aşez şi să fac ceva ce mi-am dorit întotdeauna să fac.

– Şi anume?

– Să scriu. Văzînd-o mirată, i-a explicat: N-ai ştiut că majoritatea ofiţerilor de poliţie sînt nişte scriitori rataţi?

– Nu. A zîmbit şi şi-a trecut degetele prin părul moale al Arlenei. I se părea că timpul trece mai

repede decît normal în dimineaţa aceea. Ce fel de cărţi scrii? Aşteaptă, nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Cărţi poliţiste.

Bain urmărea mişcarea ritmică a mîinii ei şi a observat că Arlene îşi închidea ochii gata să aţipească.

Primele o sută de pagini ale manuscrisului lui erau într-o cutie din partea din spate a maşinii. Era mai mult decît obişnuitul „cine a făcut crima". Era o scriere întunecată, morbidă, încărcată de viaţă trăită. Înfăţişa o lume de la marginea societăţii, în care ucigaşii depăşeau toate tehnicile cunoscute şi indivizii buni nu o scoteau niciodată la capăt. Arăta judecători corupţi, poliţişti gata să ia şpagă şi pe cetăţenii nevinovaţi ai oraşului care deveneau victimele sistemului şi ale crimei. Bain ura acele prime o sută de pagini, dar psihologul departamentului îi spusese să continue să scrie. Era o bună terapie.

– Corect, i-a răspuns lui Erin. Este povestea uciderii a doi poliţişti. Nu i-a mai spus că asta chiar se petrecuse în inima oraşului. Oricine ar fi citit primele cinci pagini ar fi putut trasa şi desenul, fără îndoială. Descrisese totul cu lux de amănunte.

– Păi, atunci spor la lucru.

– Mulţumesc. A notat că gîfîia uşor sub greutatea Arlenei. A devenit mai grea?

– Crede-mă, mi-e mai uşor să le duc acum decît îmi era înainte de a le fi născut.

I-a privit abdomenul suplu şi a încercat să şi-o închipuie pe vremea cînd era gravidă cu copilul lui. Strălucise probabil şi fusese plină de energie tropăind cu preţioasele poveri. Ca sora şi cumnata lui.

– Cred că te-ai descurcat admirabil.

Ea a zîmbit la amintirea îndepărtată.

– Admirabil nu e tocmai cuvîntul potrivit, dar mulţumesc. S-a uitat la Caitlin şi a zîmbit la creştetul Arlenei. Ce-ar fi să mă duc s-o pun la culcare pe asta mică? După ce te mai uiţi pe-aici, opreşte-te la mine şi dă-mi referinţele şi cecul. Cînd vrei să te muţi?

– Azi.

– Azi?

– Nu e nici o problemă, nu-i aşa?

– Nu, a zis ea repede. Cîtuşi de puţin.

Erin s-a aplecat peste cadrul ferestrei şi a privit în noapte. Din apartamentul noului chiriaş răzbătea o lumină slabă, lăsînd să se vadă docul şi treptele de lemn. Se mai desluşea şi silueta lui Bain stînd în întuneric într-un fotoliu, cu piciorul

proptit pe o stinghie. Ceva din el o tulbura şi nu-şi prea dădea seama ce anume. Era de înţeles atracţia fizică. La urma urmei era şi ea om. El era cald şi amabil cu fetiţele. Adusese o cutie cu coşuleţe cu îngheţată cînd se dusese în oraş după-amiază ca să-şi mai ia nişte lucruri care-i trebuiau. Le oferise ceremonios fetiţelor, fiecăreia pe rînd, dulciurile şi ele le căraseră sus. Majoritatea sacoşelor însă le primise Erin, dar făcea toţi banii să vezi încîntarea de pe feţele fiicelor ei cînd au dat de dulciurile îngheţate.

Erin n-ar fi admis asta sub nici o formă, dar analizase toate referinţele lui. Nu primise decît rapoarte excelente. Proprietarul lui principal jura că este cel mai bun chiriaş şi chiar locotenentul lui de la poliţie părea să fie supărat că Bain se mutase din oraş. Părea a fi un chiriaş cum trebuie, exact ce căutase ea. Atunci de unde venea această senzaţie că nu se simţea în largul ei? De ce i se părea că prezenţa lui acolo avea să-i schimbe viaţa? Şi de ce avea sentimentul supărător că Bain ascundea ceva?

Doi

Bain a răsuflat uşurat cînd Erin a dispărut de la fereastră şi perdeaua a alunecat la locul ei. Îşi dăduse de îndată seama cînd ea îşi părăsise patul ca să stea la fereastră. Intuiţia unui poliţist nu era de ici-de colo. Bătrînul lui locotenent obişnuia să spună că el are ochi de pisică, simţuri de lup şi mai multe presimţiri sau bănuieli decît Colombo. Locotenentul greşea. Bain era un O'Neil născut şi hrănit ca să devină un poliţist de

marcă la NYPD. Avea asta în sînge.

Un singur O'Neil părăsise NYPD înaintea lui – Autumn. Sora lui avea inima unui înger şi sufletul unui artist. Ea n-avea ce să caute în luptele de stradă împotriva indivizilor fără căpătîi. Tatăl lui şi el sărbătoriseră în secret ziua cînd Autumn îşi revenise în minţi. Cînd tatăl lui sugerase că şi Bain putea să se ocupe de altceva în viaţă, Bain blamase ideea trăsnită şi se crezuse lovit sub centură. Neîncrezător îl întrebase pe tatăl lui: „De pildă, ce-aş mai putea fi?" Răspunsul tatălui – „Scriitor" – îl pusese la pămînt. De unde aflase tatăl lui de visul lui secret din copilărie? El rîsese şi-i explicase mîndru că bărbaţii O'Neil erau poliţişti exact aşa cum cei din familia Kennedy erau democraţi. Erau două noţiuni inseparabile. Rony O'Neil spusese că lumea o să meargă înainte la fel chiar dacă un Kennedy îşi schimba opţiunea, dar Bain schimbase repede subiectul. Erau şi visuri care nu se împlineau niciodată.

Cine ar fi crezut că după patru ani de la acea conversaţie, vorbele tatălui lui aveau să se împlinească? Dacă în viaţă era ceva ce-l irita pe Bain, aceasta era plictiseala. El tînjea după aventură. Ăsta era motivul pentru care savura cu deliciu cele mai periculoase deghizamente. De aceea el fusese unul dintre cei mai buni.

De-acum înainte nu mai putea trăi în plină

aventură, dar putea scrie pe acest subiect. Psihologul departamentului avusese dreptate sugerîndu-i să-şi urmeze visul din copilărie pentru un timp. Scrisul era terapeutic. În fiecare zi umplea pagină după pagină cu resentimentul lui amar, mai scăpa de o parte din frustrări.

Bain s-a înfiorat la amintirile întunecate şi s-a forţat să revină la casa care se afla la mai puţin de cincisprezece metri. La naiba cu amintirile care îi invadaseră toate orele în care fusese treaz şi care- i bîntuiseră visele. Zîmbetul ghiduş al Arlenei îi adusese din nou în viaţă veselia, iar inocenţa gingaşă a Caitlinei îi adusese înapoi speranţă. Oare Erin ce-avea să-i aducă?

Şi-a coborît prudent piciorul drept de pe stinghie. Muşchii îi erau foarte încordaţi. A început să-şi maseze muşchii contractaţi privind spre casă. După ce petrecuse după-amiaza la cumpărături prin oraş, le fusese mai mult decît recunoscător lui Erin şi fetelor pentru ajutor cînd descărcaseră maşina şi duseseră totul sus pe scări. Piciorul îl duruse şi mai avea o sută de treburi pe cap pînă noaptea. Cina lui fusese alcătuită din nişte amărîte de resturi. După ce părăsise spitalul, stătuse patru săptămîni la părinţii lui pînă cînd pisălogeala permanentă a mamei lui îl obligase să se ducă înapoi, în apartamentul lui. În următoarele două luni

cumnata şi mama lui îi aduseseră zilnic tot felul de pachetele cu provizii. Chiar şi Autumn, care trăia în Virginia, îl înscrisese la *Clubul Fructelor Lunii*. Cantităţi uriaşe de fructe proaspete îi soseau în ziua de 10 a fiecărui luni. Însemna, şi-a reamintit el, că trebuia să sune compania şi s-o anunţe noua lui adresă. Iulie era luna pepenului galben.

Mai trebuia să aranjeze toate proviziile acelea şi unele dintre haine înainte de a putea considera că s-a făcut noapte. Nu se simţea ca atunci cînd lucra la manuscrisul lui deprimant.

Cu o bere călduţă în mînă şi cu bastonul în cealaltă s-a dus în sala din faţă privind la casă în vreme ce luminile erau aprinse şi apoi stinse. Încerca să vizualizeze ce se petrecea acolo, imaginîndu-şi că ele făceau baie cu clăbuci şi bărcuţe şi cu rîsete. Probabil că fetiţele erau îmbrăcate în cămăşuţe roz de noapte şi aveau părul pieptănat şi strălucitor. Or să-şi spele dinţii, or să-şi spună rugăciunile şi or să alunece pe nesimţite în lumea viselor. Erin o să aibă după aceea noaptea numai pentru ea ca să vadă emisiunea preferată la televizor, ca să-şi aranjeze unghiile sau să facă tot ceea ce obişnuiau mamele după ce copiii lor erau în pătuţuri.

Îşi închipuia că dormitoarele fetiţelor erau în partea din faţă a casei, iar al lui Erin dădea spre lac. Cînd se oprise mai devreme să plătească

chiria şi să-i dea lui Erin referinţele, folosise şi el aceeaşi uşă din dos pe care o foloseau ele. Nimerise într-o bucătărie mare de modă veche. Nici accesoriile, nici mobila nu erau noi, dar erau curate şi bine păstrate. Masa de bucătărie fusese aglomerată cu borcane goale de sticlă şi un borcan cu castraveţi mici. Şi-a închipuit că Erin avea de gînd să facă o salată grozavă sau murături. Bain nu mai văzuse niciodată înainte pe cineva făcînd murături. Se gîndea chiar că nimeni nu se mai ocupă cu aşa ceva. Mobila părea de curînd lustruită, de-asta îşi dăduse seama la prima vedere. Poate că fetele lui nu trăiau în lux, dar casa lor era îngrijită. Erin, evident, era mîndră de casă şi de copii.

Privirea lui Bain s-a întors fără voie înspre fereastra dormitorului lui Erin. De ce cînd intenţia fusese să se ocupe de fetele lui, îl apuca grija de mama lor? Cine vedea cum doarme Erin? Erin se va scula instinctiv să le ia în braţe şi să le protejeze pe Caitlin şi pe Arlene dacă vor visa urît, dar cine o va mîngîia pe ea? Cine s-o ia pe ea în braţe de vreme ce-şi pierduse bărbatul cînd era gravidă şi avea deja o fetiţă de doi ani? Oare avea o familie care s-o ajute la nevoie? S-a încruntat amintindu-şi de linoleumul rupt din bucătărie, de exteriorul casei cu zugrăveala crăpată, de uimirea fetiţelor cînd le întinsese o

jucărie. Erin încerca să-şi crească fetele fără a beneficia de cine ştie ce venituri. Nu era de mirare că se grăbise să închirieze apartamentul primei persoane care se prezentase.

Ochii lui Bain s-au îngustat încercînd să se gîndească la ceea ce urma să facă. Ar fi vrut să dubleze chiria, dar ştia că Erin n-o să accepte. Mîndria încăpăţînată era groaznică, dar ea părea să posede din abundenţă tocmai aşa ceva. S-a ridicat precaut în picioare şi a coborît încet scările. Se plimba în tăcere de-a lungul ţărmului şi se gîndea.

Privirea i s-a întors automat spre ferestrele duble care dădeau spre lac. Erin dormea dincolo de ele. Putea desluşi doar perdelele albe de dantelă fluturate de briza rece a nopţii. Se întreba în ce era îmbrăcată Erin pentru somn. Satin şi dantelă sau nu era nimic între pielea ei mată, diafană şi cearceafurile rozalii care atîrnaseră pe sîrmă? Bain a gemut în vreme ce imaginaţia îi incitase corpul. Săptămîni în şir fusese teribil de îngrijorat că funcţia lui masculină de bază fusese distrusă fără speranţă. A zîmbit trist în vreme ce pantalonii începeau să-l strîngă cam tare. Pe de o parte, era minunat, dar pe de alta la ce-i folosea? Ar fi vrut să nu fie degeaba...

Întorcîndu-se spre apartamentul lui, şi-a încruntat sprîncenele. De ce, cînd era aici doar

pentru fiicele lui, pierdea atîta vreme gîndindu-se la mama lor şi întrebîndu-se cam cum ar fi dacă ea l-ar săruta? Ăsta era lucrul cel mai prost la care se putea el gîndi. Erin Flynn era şi-aşa într-o situaţie limită. Avea o viaţă suficient de complicată ca să mai adauge şi complicaţiile pe care nişte relaţii fizice cu Bain i le-ar aduce.

V

În dimineaţa următoare, Erin s-a pomenit cu un zgomot îngrozitor ivit dintr-odată. I-a căzut din mînă lingura în castronul cu cereale şi a ascultat. Ce naiba era cu gălăgia aia? Suna de parcă cineva încerca să dărîme casa de pe lac.

– Mami, ce-i asta? a întrebat Caitlin.

– Cine bocăneşte? a întrebat Arlene. Era prea ocupată ca să se joace cu marea de lapte în care vîrîse o bomboană, aşa că nu şi-a ridicat privirea.

– Se aude de parcă domnul O'Neil s-a transformat într-un dulgher îndîrjit sau într-o ciocănitoare. S-a repezit spre uşa din spate. Caitlin, fii atentă la Arlene, te rog. Mami se întoarce repede înapoi. A deschis uşa şi s-a uitat la fiica ei mai mică. Arlene, să nu îndrăzneşti să-i mai dai iar pisicii mîncarea ta, altfel n-o să mai primeşti desertul diseară.

Arlene a privit-o şi a rîs.

– Pisi vrea să pape cereale *cuckoo*.

Erin a bodogănit.

– Nu sînt cereale *cuckoo*. E mîncare nutritivă. Aia cu zece vitamine esenţiale şi minerale care te ajută să ai muşchi puternici.

Arlene şi-a ridicat mîneca tricoului şi şi-a arătat braţul.

– Fac muşchi. Vezi?

– Da. Mami vede, iubito. Dar, în orice caz, termină de mîncat. Pisica are mîncarea ei.

Arlene a zîmbit.

– Înţeleg eu.

Erin a dat din cap şi a închis uşa. De unde o fi luat Arlene obiceiul de-a spune „înţeleg eu", era un mister. Practic, copilul termina orice conversaţie cu aceste vorbe.

A fugit spre casa de pe lac unde bocănitul acela continua. S-a oprit brusc zărindu-l pe Bain balansîndu-se singur pe o scară, cu un ciocan în mînă. Îi vedea muşchii profilîndu-se prin tricoul transpirat la fiecare mişcare a uneltei pe care o mînuia. Privirea i-a zăbovit pe spatele lui înainte de a se ridica spre umeri şi spre braţele puternice. Antebraţele erau bronzate şi încheieturile mîinilor lui păreau de oţel. Un oţel ciudat, care o intriga. A tras adînc aer în piept şi n-a vorbit pînă cînd el nu s-a oprit din ciocănit. Cînd a apucat

punga care era atîrnată de încheietura mîinii, ea l-a întrebat:

– Ce faci?

Bain s-a uitat în jos la ea şi a zîmbit. Doamne, Erin îţi tăia răsuflarea în lumina dimineţii. Părul ei lung era răsucit într-un fel de nod în creştetul capului, probabil în vederea căldurii din timpul zilei. Dacă temperatura dimineţii era normală, probabil că ziua avea să fie arşiţă. Avea obrajii îmbujoraţi şi vocea ei părea mai răguşită decît şi-o amintea el. Ochii ei verzi, luminoşi, păreau mai mari cînd părul îi era ridicat de pe faţă. Orice bărbat ar fi dorit să se înece în ochii aceia. „Periculoase gînduri, O'Neil".

– Bună dimineaţa, Erin. A privit prin curte şi s-a încruntat. Unde se ascund fetiţele acelea adorabile? Sper că ciocănitul meu nu vă deranjează.

– Fetele îşi iau micul dejun. Şi-a pus mîinile în şolduri şi s-a uitat la treptele la care ciocănea el. Pot să te întreb ce faci?

– Poţi să mă întrebi tot ce vrei, Erin.

Ea a zîmbit.

– Perfect. Bună dimineaţa, Bain. Ce faci acolo?

– Fixez scările astea.

– Au ceva stricat?

– Nimic decît nişte cuie şi le pot fixa cu cîteva lovituri.

– Nu trebuie să le fixezi tu. I-a privit piciorul şi

s-a încruntat. O să-i telefonez unui meşter azi.

Bain s-a îndreptat şi s-a lăsat mai greu pe piciorul bolnav. Îi observase privirea.

– Sînt în stare să dau cu ciocanul în nişte cuie.

Ea era stînjenită la gîndul să nu-l fi ofensat.

– N-am vrut să spun că nu eşti în stare. Dar, dacă nu greşesc, chiriaşii nu fac reparaţii singuri, de obicei. Nu cumva îţi pare rău de mine sau aşa ceva?

– Doctorul meu a insistat să-i promit că o să fac cît mai mult exerciţiu fizic înainte de a mă lăsa să plec din oraş. Dacă stau în faţa maşinii de scris nu înseamnă că fac vreun efort.

– Oh, păi atunci, o să-ţi reduc cincizeci de dolari din chiria pe luna următoare.

– Ce-ar fi să mă inviţi duminică seara la cină şi atunci o să fim chit?

Erin a tăcut un minut studiindu-i zîmbetul. Oare nu părea un pic forţat? se întrebă. Un pic prea disperat? Oare era chiar atît de singur? Era mai convenabil financiar vorbind să-l hrănească o dată pe Bain decît să reducă cincizeci de dolari din chiria pe luna viitoare. Totuşi, din punct de vedere emoţional, nu era sigură. Părea o treabă prea intimă să cineze cu chiriaşul său. Mai cu seamă atunci cînd chiriaşul arăta precum Bain. Chiar dacă visul din noaptea trecută nu era prea semnificativ, era totuşi adevărat că ea nu mai

avusese de prea multă vreme o companie masculină. Mental, s-a văzut pe ea adăugînd ciorapi albi dantelaţi şi cel mai strălucitor ghiozdănel de spate pe care l-ar fi găsit pentru echipamentul Caitlinei din prima zi de şcoală. Doamne, dar dacă o să plouă în prima zi de şcoală? Caitlin mai avea nevoie de o pereche nouă de ghete şi de o haină de ploaie.

Erin se simţea atrasă de Bain şi spera că situaţia n-avea să se complice dacă dădea curs sugestiei lui. Şi ce era oare cu sentimentul acela că el ascundea ceva? Era cu putinţă să greşească? Poate că el era pur şi simplu singur.

– La ora şase ţi-ar conveni? l-a întrebat. Vocea ei era cam şovăitoare.

Bain a privit la cuiul dintre degetele lui.

– Ora şase e perfect.

Ea s-a întors şi a pornit spre casă.

– Erin? Ea s-a oprit şi l-a privit peste umăr. O să aduc eu vinul.

Ea a clipit. Ultima oară cînd avusese vin la cină fusese în noaptea cînd Cameron, fetele şi ea se mutaseră în casa asta. Ea şi Cameron destupaseră o sticlă de rosé ieftin cu hamburger, cartofi prăjiţi şi murături. Atunci îşi împliniseră ei prima parte din visuri cînd achiziţionaseră casa şi terenul care o înconjura. Cameron voise să pună pe picioare o afacere proprie cu flori ornamentale.

El avea să muncească din toate puterile, iar ea trebuia să stea acasă, să crească fetiţele şi să răsădească flori şi arbuşti în sere. La două săptămîni de cînd obţinuseră ipoteca, Cameron căzuse la pat, bolnav. Erin rămăsese cu cinci acri de proprietate în faţa lacului, şase sere stricate şi cu visurile făcute praf. Avusese nevoie de doi ani de suferinţă şi sacrificii ca să-şi dea seama că voia totuşi să pună pe picioare afacerea cu serele. Întreţinuse singură trei din cele şase sere şi vînduse flori şi unii arbuşti mici la florăriile din oraşele apropiate. Îşi făcuse din nou visuri, dar, de astă dată, ele îi aparţineau numai ei.

– Să fie vin roşu, a zis ea. Un mic zîmbet i-a ridicat colţurile buzelor cînd se îndrepta înapoi spre casă. Era timpul să înceapă viaţa din nou.

A dat deoparte gîndurile acestea cînd a auzit-o pe Caitlin aruncînd cu ceva în Arlene. Era clar că încă o dată trebuia să salveze bucătăria de la distrugere ori de cîte ori îi lăsa singuri pe copii.

Privirea gînditoare a lui Bain a urmărit-o pe Erin care se grăbea să intre în casă. Ceva o făcea să fie circumspectă în legătură cu el. Oare exagerase? Mersese prea departe? Nu cumva disperarea era ceva caracteristic familiei lui? Încruntîndu-se, s-a întors la trepte şi a început să bată un alt cui.

V

Ţipetele de încîntare ale fetelor l-au scos pe Bain din concentrarea profundă. A privit pe deasupra maşinii de scris dincolo de uşa glisantă care dădea spre lac. Nu vedea altceva decît o bărcuţă îndepărtată, despicînd apa, şi linia malului de pe partea cealaltă a lacului. Şi-a masat cu grijă muşchii încordaţi ai piciorului. Stătuse nemişcat în aceeaşi poziţie prea mult. Un teanc de şase pagini bătute stăteau alături de el şi o a şaptea pagină era deja băgată în maşina de scris.

Undeva în colţul camerei, într-o grămadă de cutii încă nedesfăcute, exista manuscrisul original la care lucrase în New York. Ura istoria aceea, dar mai important era că îl ura şi pe bărbatul din el cînd scrisese aşa ceva. Unde erau speranţa, visurile, culorile?

Cu drăgălăşenia şi prietenia ei, Erin era gata să-i arate că pe lume mai există culori. De-acum nu mai putea scrie în negru şi alb cu nesfîrşite nuanţe de cenuşiu. Acum dorea culorile vii ale fericirii, tristeţii, bunătăţii, răului, iubirii şi chiar ale urii. Voia să scrie în culorile intense ale speranţelor şi ale visurilor.

Bain s-a dus spre uşă şi a tras în piept aerul

proaspăt care pătrundea prin geam. Rîsul Caitlinei a umplut aerul şi el a privit în jos, spre mal. Caitlin şi Arlene stăteau pe marginea lacului şi-şi bălăceau picioarele în apă. Erin era în apa mai adîncă, pînă la coapse. Şortul ei kaki se udase un pic. Se părea că femeile Flynn îşi acordau un pic de răgaz ca să se bucure de amiaza aceea.

Bain şi-a dus degetele la nasturele pantalonilor. În cîteva secunde îşi scoase tricoul şi-l lăsă lîngă pantaloni. A avut de căutat prin vreo patru cutii înainte de a găsi o pereche de pantaloni scurţi. Doctorul îi spusese să facă exerciţii fizice şi înotatul era o formă perfectă de mişcare.

V

Erin încercase s-o momească pe Arlene să intre în lac cu promisiunea că o să fie în siguranţă şi că n-o să-i fie frig. Ca de obicei, Arlene nu voia să accepte. Se simţea perfect satisfăcută stînd la mal şi bălăcindu-se la adîncime mică.

– Hai, scumpo. Mami n-o să te lase din braţe, promit.

– Nu.

– Te rog.

– Nu. Acolo sînt peşti răi. Arlene şi-a îndreptat

atenţia spre bărcuţa galbenă de plastic care plutea la picioarele ei.

Într-una din zilele astea, Erin o să-l ucidă pe fratele ei, Patrick. Cînd le vizitase astă-primăvară încercase să le sperie pe fete, vorbindu-le despre pericolele lacului. Oare o fi amintit ceva şi de faptul că în lac se aflau peşti? Arlene, cu imaginaţia ei aprinsă, hotărîse că în lac erau rechinii, caracatiţele şi ţiparii pe care-i văzuse ea în dicţionarul cu animale al lui Caitlin. O jumătate de vară îi trebuise lui Erin ca s-o facă pe Arlene să stea şi să se joace pe malul apei. După cum mergeau lucrurile, Arlene va ajunge la liceu înainte de a învăţa să înoate.

O mişcare laterală i-a abătut atenţia. Şi-a aruncat o privire spre casa de pe apă şi şi-a încordat obrajii ca să nu ofteze. Bain se îndrepta spre ele şi, după cum era echipat, ori avea de gînd să înoate, ori întreaga Americă se îmbrăca numai în şorturi. N-avea cămaşă pe el şi o pereche de pantaloni scurţi îi atîrnau jos, pe şolduri, lăsîndu-i la vedere muşchii dezvoltaţi, părul închis la culoare şi o piele destul de bronzată care ar fi făcut necesară reapariţia cenzurii pentru bunăcuviinţă. În jurul gîtului îşi înfăşurase un prosop crem, iar cu mîna ţinea ciucurii de la capete. I-a primit zîmbetul devastator şi şi-a amintit visul din noaptea trecută. Se topea doar la amintirea

sărutărilor lui din vis.

– Hei, Erin... Caitlin s-a aplecat şi şi-a trecut şovăitor o mînă prin cîrlionţii moi de bebeluş. Şi Arlene. Era înarmat cu un zîmbet radios. S-a îndreptat şi a rîs spre Erin. E o zi cam fierbinte azi, nu-i aşa?

Erin a simţit cum o picătură de transpiraţie îi aluneca de pe gît în decolteul dintre sîni. Bain era capabil să producă o arşiţă mai mare decît un vulcan în erupţie şi putea fi dublu mortal.

– O să se răcorească în curînd. Pentru seara asta sînt anunţate ploi.

Bain privise picătura dispărînd în decolteul întunecat şi acum afurisea în gînd reacţia promptă a trupului lui. Şi-a lăsat repede bastonul şi prosopul lîngă o grămadă mică de flacoane din plastic. Conform inscripţiilor, erau loţiuni de piele împotriva arsurilor soarelui. Cinci sticluţe şi trei persoane?

A privit-o iar pe Erin.

– Aştepţi pe cineva? Pînă în clipa aceea nu-i trecuse prin minte că Erin ar fi putut avea vreun prieten. La urma urmei, era frumoasă şi trecuse vreme îndelungată de cînd se stinsese soţul ei.

– Mă tem că nu, i-a răspuns ea chicotind. Toate loţiunile ne aparţin. Vrei să-ţi împrumutăm şi ţie?

– Nu folosesc niciodată aşa ceva.

– Arlene şi cu mine facem imediat arsuri, cel puţin fără sticluţa numărul treizeci.

– Eu nu fac arsuri deloc.

– Precum Caitlin, deci. Jur că ea n-ar avea nevoie de nimic, dacă nu m-aş teme eu atîta de stratul de ozon mărit. În zilele noastre niciodată nu poţi fi suficient de precaut.

Privirea lui Bain a mîngîiat-o pe Caitlin care se bălăcea în apa adîncă pînă la genunchi şi făcea cît de multe valuri putea. Caitlin moştenise pigmentul lui! Oare ce altceva mai moşteniseră fetele de la el şi încă nu observase?

– Mami, Caitlin mă stropeşte, s-a plîns Arlene.

– Caitlin, te rog n-o mai stropi pe sora ta şi, Arlene, tu nu trebuie să urli. Eu sînt aici.

Bain şi-a ascuns zîmbetul în vreme ce Caitlin se apropia ţopăind puţin mai tare de sora ei mai mică înainte de a se îndepărta. Mama lui îi spusese că întotdeauna cearta începea cînd erau în trei. Trebuia să le fi văzut pe Caitlin şi pe Arlene cînd se luau la harţă. A mai făcut un pas în lac şi s-a cutremurat de răceala apei care-i înconjura gambele. A privit la şortul lui Erin şi la boleroul ei scurt.

– N-ai de gînd să înoţi?

– Nu. O umbră de roşeaţă i-a urcat în obraji. Tu poţi înota. Apa e grozavă.

Bain a înaintat mai adînc în apă, apoi s-a întors

să le facă semn cu mîna fetelor. A rămas uluit de expresia lor. Amîndouă îl priveau cu atîta uimire încît a aruncat şi el o privire spre pieptul lui gol. N-avea nimic pe piept. Atunci de ce-l priveau de parcă ar fi fost Superman? Le-a mai făcut o dată semn cu mîna înainte de a se scufunda în lac.

A ieşit la suprafaţă la o distanţă bună de mal şi iar le-a făcut fetelor semn. Ele stăteau cu mînuţele la ochi şi cercetau suprafaţa lacului. Caitlin a bătut din palme şi şi-a fluturat mîna. Erin a dat aprobator din cap şi Arlene se ştergea pe faţă. Cu puteri reînnoite, a început să înoate paralel cu ţărmul.

După vreo douăzeci de minute a ieşit din apă şi s-a aşezat lîngă Erin. Ştia că n-ar fi fost cazul să zăbovească atît de mult în apă, dar admiraţia lui Caitlin îl făcuse să le ofere un mic spectacol. La noapte avea să plătească nebunia asta.

– Ai făcut-o, Bain! a exclamat Caitlin. Cred că ai înotat vreo sută de mile.

Bain a chicotit.

– Nu chiar atît, scumpo, dar mulţumesc pentru votul de încredere. S-a uitat la Erin şi s-a încruntat. Faţa Arlenei era vîrîtă în pieptul ei şi se părea că plînsese. Ce-i cu Arlene?

– S-a gîndit că o să te mănînce rechinul.

– Rechinul?

Arlene şi-a ridicat faţa plină de lacrimi şi s-a

întors cu şovăială spre Bain. Gura i s-a întins într-un zîmbet cînd a constatat că Bain era bine.

– Peştişorii nu te-au păpat?

– Nu, iubito, peştii n-au treabă cu mine. I-a şters uşor o lacrimă care-i mai aluneca pe obraz. Cine i-a spus că în lac sînt rechini?

– Unchiul Pat.

– Fratele meu, a zis Erin. A încercat să le avertizeze pe fete despre toate pericolele la care sînt expuse cînd locuiesc aşa de aproape de lac. Se temea ca una dintre ele să nu se ducă prea departe şi să nu se înece. A privit în jos la Arlene încă ghemuită în braţele ei. Ea s-a speriat. Crede că orice creatură a mării cunoscută de om trăieşte în lacul nostru.

Bain i-a atins vîrful năsucului cîrn cu ciucurii prosopului.

Ea l-a privit cu ochii mari şi verzi ca ai lui Erin.

– Cum?

– Ar trebui să mergem la pescuit.

Ambele fetiţe s-au întors spre mama lor. Erin a încercat să nu le observe privirile rugătoare şi a repetat:

– La pescuit?

– Cînd am căutat scara azi dimineaţă, am constatat că aveţi o grămadă de undiţe atîrnate în casa de pe apă.

– Au fost lăsate acolo de proprietarul de

dinainte.

– Aş putea să le curăţ şi să le punem la treabă.

Erin a dat-o jos pe Arlene.

– Nu ştiu, Bain. Sună cam periculos.

Bain s-a grăbit să spună:

– O să pescuim peşti mici, nu din cei mari.

Ea s-a apucat să strîngă jucăriile copiilor şi sticluţele cu loţiuni antisolare.

– Şi dacă o să cădem în apă?

– Atunci o să vă udaţi. A rîs la expresia oripilată de pe faţa ei. Nu te teme, o să aduc nişte jachete de salvare pentru fete.

Ea tăcea studiind eticheta de pe o sticluţă de plastic de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată înainte.

– Şi lui mami îi trebuie una, a zis Caitlin.

Bain s-a holbat la Erin înţelegînd mai greu ce însemna asta.

– Nu poţi să înoţi, nu-i aşa?

– Pur şi simplu n-am avut niciodată ocazia să învăţ să înot.

– Dar trăieşti lîngă lac.

– Cine crezi că s-a gîndit să mă înveţe? Arlene sau Caitlin? Din cîte am înţeles, te poţi îneca dacă vrei să iei singur lecţii de înot.

– Ţi-ar plăcea să vă învăţ, pe tine şi pe fete, să înotaţi?

Faţa Caitlinei s-a luminat şi a tras-o agitată pe mama ei de bluză. Arlene părea îngrozită de idee şi şi-a retras piciorul din apă. Erin a studiat-o pe fiica ei mai mică o clipă, apoi s-a întors spre Bain.

– Cît ne costă treaba asta?

– Nimic.

– Nu te pot lăsa să ne înveţi pe toate fără bani.

Bain cunoştea privirea aceea nenorocit de încăpăţînată. La dracu', Erin avea să-l înnebunească din cauza mîndriei şi a independenţei ei.

– Pentru fiecare lecţie, îmi coci o plăcintă, o prăjitură sau altceva bun de mîncat. Ea şi-a arcuit o sprînceană delicată şi el a zîmbit. Am presimţirea că la magazin n-o să găsesc mîncare suficient de bună.

Erin a rîs.

– Mama ta cred că a trebuit mereu să gătească ceva pentru tine.

– După cei trei fraţi mai mari, era gata de orice.

– Patru băieţi?

El a dat din cap.

– Şi, ca să nu fiu rău, am şi o soră mai mică. S-a uitat la Caitlin. Ştii, numele mamei mele e tot Caitlin.

– Zău? a zis Caitlin. Şi cum arată?

Bain a tăcut un pic studiind faţa Caitlinei.

– Aş putea spune că a fost la fel ca tine cînd era mică. Avea părul roşu şi ciufulit ca tine, dar

acum bate în nuanţe de cenuşiu. Şi-a trecut un deget pe obrazul fetiţei. Şi are pistrui la fel ca tine.

Caitlin a rîs încîntată.

– E o mămică drăguţă?

– Cea mai bună. Bain s-a corectat însă imediat. Vreau să spun una dintre cele mai grozave. Îmbujorarea lui Erin l-a făcut să-şi piardă firul gîndirii. Roşeaţa ei se întinsese de la baza gîtului pînă la linia părului. Şi-ar fi vîndut şi sufletul numai să ştie exact unde se oprea îmbujorarea aceea.

Ea s-a întors încurcată.

– Haideţi, fetelor, trebuie să luăm cina.

Bain era intrigat de dorinţa ei subită de a pleca.

– Vreţi să începem lecţiile de mîine?

Ea a făcut o pauză, apoi a zis:

– Nu, mai bine de luni. Erin nu era prea nerăbdătoare să ia prima lecţie. Nu era prea lămurită ce era mai rău, să înveţe să înoate singură sau să fie în contact atît de strîns cu trupul lui Bain. Dacă nu era nevoie pentru Arlene, ea n-ar fi acceptat nici un fel de lecţie.

Bain i-a intuit şovăiala şi se mira de posibila cauză. Era clar că ei nu-i era frică de apă. Poate că-i era frică de un contact prea apropiat cu el? Se temea poate pentru că şi ea simţea acea atracţie dintre ei ca şi el?

A dat din umeri căutînd să-şi elimine gîndurile încărcate de speranţă, apoi a zis:

– Nici o problemă. Atunci, luni. Le-a zîmbit fetelor şi le-a tras în glumă de păr. O să vă văd mîine seară dacă nu mai devreme.

Ambele fete i-au făcut cu mîna şi i-au zis la revedere urmînd-o pe mama lor care se îndrepta spre casă.

El a rămas în lumina puternică a soarelui şi s-a simţit dintr-odată singur. Fiecare dintre ele părea a fi luat cu sine o bucăţică din inima lui, dar absenţa lui Erin îi producea cel mai mare sentiment de părăsire. Dorea să fie pentru ea mai mult decît un simplu chiriaş sau profesor de înot. Cît de mult, încă nu ştia nici el. Dar voia mai mult, asta ştia precis.

Trei

Bain rămăsese în capătul scărilor din casa lui Erin şi chicotea la zăpăceala din baia de sus. Era de presupus că Erin le făcea baie fetelor, dar după sunetele de la faţa locului se părea că fetele aveau să inunde podeaua întregului etaj.

Deodată s-a auzit în toată casa vocea lui Erin.

– Arlene, am zis în cada de baie!

A urmat ţipătul ascuţit al unei fetiţe combinat cu o bombăneală care suna ca o rugăminte a lui

Erin. L-a apucat mai tare rîsul cînd a nimerit în bucătărie.

Vase murdare erau stivuite pe masă şi diverse cratiţe acopereau aragazul. Erin presupusese greşit cînd se gîndise că el o să plece imediat după ce mîncase cina delicioasă pe care-o preparase pentru acea duminică. Nu-i mergea să plece el aşa repede şi s-o lase cu toată dezordinea după ce gătise întreaga zi. În vreme ce ea o să le facă baie copiilor, el o să se apuce de bucătărie.

A privit prin încăpere şi s-a încruntat. Nu era nici o maşină de spălat vase, nici un cuptor cu microunde şi ştia că nu exista nici un uscător de rufe. Cum dracu' de făcea totul fără să aibă nişte lucruri de bază? Ce era ea, o pionieră a contemporaneităţii?

După zece minute, cînd a intrat în bucătărie, Erin a îngheţat. Bain era vîrît pînă la coate în veselă şi fredona, dintre toate, tocmai refrenul de la televiziunea comercială cu o reclamă pentru maşini. Vasele curate erau puse sus, în suportul de plastic, gata să se usuce. Fără să fi fost rugat se băgase în vasele ei şi le spălase. O mare parte din îngrijorarea ei faţă de Bain s-a risipit şi influenţa lui asupra inimii ei parcă s-a mai accentuat. Nu numai că era plăcut la vedere şi avea darul povestirii, dar era, evident, gata să

pună în ordine şi casa. Bain O'Neil era cam prea bun ca să fie şi adevărat.

– Mami, mami, acum ne dai desertul? ţipau de zor Caitlin şi Arlene zburdînd prin cameră.

Bain s-a întors şi a rîs la fetiţele proaspăt îmbăiate.

– Erin, repede, în bucătărie au năvălit doi copii ciudaţi!

Erin a privit înduioşată la fetiţe şi a zîmbit. Părul lor roşu strălucea în lumina crudă a becului din bucătărie şi pistruii care pătau nasul Caitlinei erau mai proeminenţi fără stratul de murdărie care-i acoperea faţa de obicei. Nasul şi obrajii Arlenei erau înroşiţi de soare. Cum pătrunseseră razele de soare prin murdăria de pe faţa Arlenei asta rămînea un mister total.

– Ştiu. Ele vin seară de seară aici pe la ora asta ca să ceară ceva bun. Erin le-a văzut pe fete gîngurind şi apropiindu-se mai tare de Bain. Le fermecase în seara aceea cu poveşti despre zîne şi zmei. Dacă era să spună adevărul-adevărat, chiar şi Erin rămăsese pe scaun cu răsuflarea tăiată nu o dată, aşteptînd sfîrşitul poveştii.

– Şi ce facem cu copiii? a întrebat-o Bain pe Erin.

– Îi putem hrăni – şi fetele s-au pus pe rîs – sau îi putem trimite de unde au venit.

Bain s-a prefăcut a se încrunta foarte tare ca

să-şi dea seama care idee era mai bună.

– Cred că i-am putea trimite înapoi, de unde au venit.

– Eu zic să le dăm o bucată uriaşă de plăcintă cu persici înainte de a-i trimite în pat. Erin şi-a ascuns zîmbetul cînd fetele aruncau ocheade de la Bain la ea, apoi iar la Bain.

După ce şi-a şters mîinile ude pe un prosop, Bain s-a scărpinat în cap, s-a uitat în tavan, apoi şi-a plesnit degetele.

– Ştiu! O să dau cu banul. Cap înseamnă că se duc la ele, pajură că primesc plăcinta. A tras o monedă din buzunarul pantalonilor şi a azvîrlit-o în aer. Toţi ochii erau aţintiţi pe ea pînă i-a aterizat în palmă.

El a făcut un întreg spectacol pînă a dezvăluit rezultatul.

– E pajură!

Fetele l-au aplaudat cu încîntare.

Bain a privit-o pe Erin şi ochii i-au devenit din veseli, intenşi. Ea nu se hotărîse cu ce să se îmbrace în seara aceea şi, în sfîrşit, alesese o rochie galbenă cu un decolteu rotund la gît care ajungea pînă la curbele sînilor. Ea îşi simţea corpul arzînd sub privirea care-i mîngîia decolteul, apoi el a izbucnit:

– Asta înseamnă că vor primi plăcinta la urma urmei, a zis puţin răguşit.

– E clar că asta înseamnă, spuse ea punînd plăcinta pe masă. Vrei şi tu o bucată, Bain?

– O să mi-o mănînc pe-a mea după ce-o să termin vasele şi după ce fetele se duc în pat. I-a zîmbit şi s-a întors la cratiţele care-l aşteptau.

Erin a studiat crusta aurie a plăcintei din faţa ei. Convenienţele serii nu mai fuseseră respectate. Privirea de-acum un minut a lui Bain nu mai semăna cu cea a unui chiriaş sau a unui prieten. Fusese privirea unui bărbat care avea ceva mai mult decît o plăcintă cu piersici în minte. A încercat să-şi învingă invazia de excitare care izbucnise în ea în timp ce tăia plăcinta. Probabil că greşea, şi-a spus în sine. Bain îi era chiriaş. Ultimul lucru pe care-l avea de făcut era să aibă gînduri lubrice în legătură cu el. Doar n- avea să-l dea afară pe bietul om înainte de a-şi fi despachetat chiar şi lucrurile. Şi ce era cu sentimentul, care-i revenea din cînd în cînd, că ascundea ceva?

Bain a oftat uşurat cînd a aşezat tava cu plăcintele pentru el şi pentru Erin şi cafeaua pe măsuţa din faţa porticului. Erin stătea într-un balansoar şi el s-a lăsat în altul, din partea opusă

a mesei.

Era linişte şi pace şi simţea că respiră cu oarecare reţinere în aerul proapsăt şi rece al nopţii. Terminase în sfîrşit cu vasele şi, după încă două poveşti, fetele se vîrîseră în paturile lor. El i-a aruncat o privire femeii care se legăna uşor în balansoar.

– E cam ciudat aici, afară, nu?

– În ce sens? a întrebat ea şi i-a întins farfuria cu bucata mai mare de plăcintă.

– E linişte. A privit prin curtea curată şi tăcută. Arlene şi Caitlin îşi lăsaseră bicicletele şi un pulover vechi lîngă un arţar uriaş. Noaptea trecută am stat treaz multă vreme ca să ascult liniştea.

– Eu dorm cu fereastra deschisă sau crăpată chiar şi în miezul iernii, tocmai ca să ascult vîntul bătînd. Primăvara aproape că poţi auzi frunzele cum cresc şi vara foşnetul lor este extrem de liniştitor. Toamna îmi place cel mai mult, cînd cad frunzele şi nopţile sînt răcoroase. Iarna e cea mai rea, parcă te stoarce de puteri. Vîntul vîjîie pe deasupra lacului şi fluieră prin copacii goi ca un tren care se afundă în iad şi nu se opreşte să ia pasageri.

Bain era uimit de ciudatele ei remarci.

– Ai citit multe cărţi de Stephen King?

Ea a rîs.

– Nu. Cînd m-am mutat aici la început, tăcerea mă enerva. Eram atît de obişnuită să dorm în sunete de sirene, în zgomotele permanente ale oraşului, încît mi-a trebuit o distracţie. Vîntul a devenit distracţia mea.

Bain a tăcut cîtă vreme şi-au mîncat plăcintele. Erin era la fel de însingurată ca şi el, a reflectat. Deşi avea fetele, tot îi era necesar sunetul mîngîietor al vîntului. Fie că era blînd sau furios, vîntul îi dădea sentimentul siguranţei.

– Am auzit nişte păsări cîntînd şi, într-o noapte, nişte animale.

– Aşteaptă pînă vin spre sud gîştele canadiene. Ţi-ar putea zdruncina tocmai teoria cu liniştea şi pacea. Ea a pus farfuria goală pe tavă şi şi-a luat cafeaua. Te pot întreba ceva?

– Sigur.

– Ce ai fi făcut dacă moneda cădea altfel decît a căzut?

El a rîs şi a scos moneda din buzunar. I-a întins-o peste masă. În lumina slabă care venea din sufragerie pe fereastră, ea a văzut că era pajură.

– Şi ce-i cu asta?

– Întoarce-o pe partea cealaltă.

Erin a răsucit-o şi a apucat-o rîsul. Pe ambele părţi ale monedei era aceeaşi pajură.

– Ai trişat.

– Ba nu, m-am făcut doar că sînt serios. A băgat moneda la loc în buzunar: În felul ăsta pot cîştiga pariurile cu nepoatele şi nepoţii mei.

– Îmi dau seama. A studiat profilul lui Bain în lumina slabă. Părea să aibă o tărie de caracter mai mare decît a altor bărbaţi. Înţelegea de ce se făcuse poliţist. S-a uitat iar la piciorul lui şi s-a cutremurat gîndindu-se cît îl deranja de tare neputinţa lui. Deodată, realizînd că nu venise cu bastonul, l-a întrebat:

– Ai venit fără baston?

– Încerc să-l folosesc în fiecare zi mai puţin.

– E sănătos să faci asta?

– Păi, încă nu mi-am zdrobit nasul. Dacă vezi că am nasul bandajat într-o zi, ai politeţea să nu rîzi de mine.

Lui Erin îi plăcea un bărbat capabil să rîdă de el însuşi, dar se temea că începea să-i placă un pic cam prea tare acest Bain. Emoţiile ei păreau s-o ia prea repede înainte şi începuseră încă de cînd el se arătase prima oară.

– Cred că s-a cam înnoptat.

Chiar dacă a fost surprins de dorinţa ei bruscă de a încheia seara, nu i-a arătat. S-a ridicat şi a apucat tava.

– Lasă, o s-o iau eu, a zis ea.

– Te pot ajuta.

– Dar piciorul?

El a privit tava.

– Dacă o să cad, o să-ţi fac praf vesela.

Ea l-a urmat cînd s-a dus în bucătărie.

– Poftim, a zis punînd cu atenţie tava pe masă. Serviciu sigur.

– Mulţumesc, Bain, a zis ea uşor sarcastică. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără tine.

– Rasată şi spirituală, a spus Bain îndreptîndu-se încet spre ea. S-a prefăcut că ignoră ţipătul prudenţei din capul lui.

– Vorbeşti despre mine sau despre un cal de curse? l-a întrebat ea.

– Despre tine, fireşte. Numai despre tine. Şi-a ridicat mîna şi a mîngîiat-o pe obrazul neted. Pielea ei părea un satin catifelat. Gura ei tremurătoare, umedă şi roşie, pur şi simplu, cerea să fie luată.

– O să primesc o notă de evacuare dacă te sărut o dată?

– O dată?

El s-a aplecat mai tare şi i-a trasat conturul buzelor cu degetul.

– Pune de două ori.

Ea a oftat.

– Dar atunci din nou... El şi-a lipit gura de-a ei.

Erin a suspinat la dulceaţa sărutării şi toate îndoielile legate de Bain s-au topit fiind înlocuite de dorinţă. I-a înconjurat automat gîtul cu braţele

şi l-a tras mai aproape. Acesta era sărutul dulce şi blînd din visele ei din noaptea trecută.

Bain şi-a simţit explodînd fiecare terminaţie nervoasă din trup cînd Erin s-a lipit mai tare de el. O dorea cu o intensitate teribilă care-i depăşea orice alt sentiment. Nevoie, dorinţă, pasiune, foame, toate îi anihilau bunul simţ, îl dominau. În jurul lui explodau culori. Încerca să-şi recapete auto-controlul, dar şi l-a pierdut total cînd Erin l-a muşcat uşor de buza de jos.

Într-o clipă o lipise de peretele bucătăriei şi îi devora buzele cu sărutări febrile. Cu cît cerea mai mult, cu atît ea îi oferea mai mult. Era excitat pînă la limita de sus cînd i-a luat în mînă un sîn plin şi i-a simţit sfîrcul întărindu-se în palma lui. I-a lăsat gura şi a aşternut o potecă de sărutări pînă în jos, pe gîtul ei subţire. Hainele deveniseră total nesemnificative cînd el a pus mîna pe un sfîrc al ei prin rochie şi sutien.

Părea cuprinsă de extaz şi şi-a arcuit spatele, apropiindu-şi mai tare capul de al lui. Bain se simţea cuprins de dorinţă, gata să explodeze. Timpul şi raţiunea nu mai contau, anihilau orice precauţie. El a încercat să lupte împotriva tentaţiei şi şi-a ridicat capul. Şi-a deschis ochii înnebunit şi a gemut. Erin se predase total în faţa pasiunii febrile care îi consuma pe amîndoi. Cu capul dat pe spate, cu respiraţia accelerată, cu degetele

strîngîndu-l de umeri, încercînd să-l aducă mai aproape de ea. Erin era o femeie pe punctul de a i se preda total. Şi el era tentat, atît de tentat să lase lucrurile să meargă de la sine, dar ce-avea să fie mîine?

Venise acolo pentru copiii lui, dar rămăsese pentru mama lor. Nu putea risca posibila şansă a unei fericiri adevărate pentru o rătăcire de moment.

Bain şi-a desfăcut braţele din jurul ei şi a eliberat-o. S-a simţit vinovat la vederea confuziei care i-a întunecat faţa lui Erin, s-a dat înapoi şi şi-a înclinat capul spre perete. S-a concentrat şi a aşteptat pînă cînd respiraţia i-a revenit la normal. Auzind-o pe Erin mişcîndu-se, s-a întors să o privească. Ea pusese deja o bună distanţă între ei.

El a observat roşeaţa care îi păta obrajii şi modul defensiv în care îşi încrucişase braţele peste sîni, încercînd să acopere umezeala lăsată de gura lui. El şi-a închis ochii distrus. Dumnezeule, cît de mult o dorea!

– Iartă-mă, Erin.

– Pentru ce? a zis ea cu voce tremurătoare.

– N-am vrut să merg atît de departe. Şi-a trecut degetele prin păr. N-am vrut decît să te sărut de noapte bună şi să te gust ca să-mi dau seama dacă eşti la fel de bună cum pari la

înfăţişare.

Ea şi-a arcuit o sprînceană.

El a înţeles întrebarea mută care-i ardea în ochi şi i-a zîmbit.

– Eşti mai grozavă, Erin, mult mai grozavă decît mi-am putut imagina.

Obrajii ei roz au devenit purpurii.

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce. El a rămas lîngă perete şi şi-a vîrît mîinile în buzunare. Ea continua să pară confuză, ruşinată şi extraordinar de provocatoare fără voie. Simţea nevoia s-o atingă. S-a apropiat şi mîna i-a tremurat cînd i-a trasat curba delicată a obrazului.

– Doamne, te doresc atît de tare!

– Atunci de ce te-ai oprit? S-a încruntat. Doar nu-i pe aici pe undeva o doamnă O'Neil?

El s-a dat înapoi şi a privit-o uimit.

– Există o mulţime de doamne O'Neil, dar nici una dintre ele nu este soţia mea, dacă aici voiai să ajungi. Ţi-am spus deja că nu sînt căsătorit.

– N-ar fi fost prima oară cînd un bărbat ar minţi o femeie. A zîmbit fără chef. Iartă-mă, dar eu îi simt pe mincinoşi.

Bain s-a dus la fereastră şi a dat perdelele deoparte ca să privească în noapte. Şi-a frecat ceafa. Oh, în ce plasă încurcată era pe cale să intre. Ştiuse că ar fi trebuit să păstreze distanţa.

– Îi simţi?

– Am văzut cum căsătoriile părinţilor şi multor prieteni ai mei au sfîrşit prin divorţ pentru că nu reuşeau să fie oneşti unii cu ceilalţi. Eu cred că onestitatea este baza oricărei relaţii.

El nu şi-a putut reprima zîmbetul.

– Şi noi sîntem pe cale de a avea o relaţie?

– Crezi că eu mă sărut cu toată lumea în felul ăsta?

El s-a încruntat.

– Sigur că sper că nu. Ştiuse de la început că n-o să meargă. Erin vorbea despre relaţie şi onestitate. Relaţia i-o putea oferi, dar cu onestitatea era o întrebare de un milion de dolari. Cum avea ea să reacţioneze dacă-i spunea că el era „donatorul de spermă"?

– Şi dacă onestitatea mea totală ar putea răni pe cineva?

– Pe cineva pe care tu îl iubeşti?

– Da.

– Dacă o fundaţie se dărîmă din cauza onestităţii, atunci înseamnă că legătura nu era reală. L-a privit cu curiozitate. Există ceva ce nu mi-ai spus pînă acum?

– Sînt o grămadă de lucruri pe care nu ţi le-am spus. A rîs şi s-a dus încet spre ea.

– Ca, de pildă?

– Ca, de pildă, ştii că părul tău e în dezordine?

Şi-a învîrtit un zuluf în jurul degetului şi a tras-o de păr în joacă.

Ea a chicotit.

– Poate că acest mic semn de onestitate n-o să dărîme nimic.

– Oh... şi buzele tale.

– Ce nu merge cu ele?

– Absolut nimic. Sînt absolut perfecte. A sărutat-o.

Sărutarea a ajuns repede la proporţii vulcanice şi Bain i-a dat iar drumul lui Erin, înainte de a-şi pierde controlul. Era o greşeală că o sărutase din nou, s-a gîndit îndepărtîndu-se spre fereastră şi privind în întuneric.

– Problema e, a zis el, că, de cîte ori le văd, vreau să le gust.

Ea a rîs.

– Înţeleg, asta chiar poate fi o problemă.

El a strîns în mînă rama ferestrei ca să se stăpînească să se apropie de ea.

– Cred că ar trebui să ne gîndim mai mult înainte de a merge mai departe.

– Păi, de cînd ai devenit tu şef ca să iei toate hotărîrile? a izbucnit ea.

El ar fi rîs dacă situaţia n-ar fi fost atît de gravă. Crezuse că ea o să aprecieze răgazul pe care i-l dăduse ca să reflecteze. În loc de asta pur şi simplu înnebunise. Erin Flynn era mai nărăvaşă

decît un cal pur-sînge.

– După cum am spus şi mai înainte, rasată şi spirituală.

– Bain O'Neil, nu-mi face nici o plăcere să fiu comparată cu caii.

El a deschis uşa şi a rîs.

– Atunci încetează să te mai comporţi cu încăpăţînarea unui catîr. I-a trimis o sărutare şi a ieşit. O să continuăm această fascinantă conversaţie mîine noapte după ce se vor culca fetele.

Erin a azvîrlit un suport de cratiţă în uşa care se închidea.

– Diavolul însuşi poate face un om de zăpadă în iad înainte ca eu să dorm cu tine, Bain O'Neil!

Vocea lui Bain a pătruns înăuntru prin ferestrele deschise pe cînd el ieşea prin portic.

– Oh, Erin, iubito, să dorm cu tine e ultimul lucru pe care doresc să-l fac cu tine.

Patru

În după-amiaza următoare Erin continuase să stea lîngă lac şi să- i povestească ceva Arlenei în vreme ce Caitlin se repezise să-l întîmpine pe Bain. Erin rămăsese cu bună ştiinţă cu spatele la el şi-i explica plină de răbdare Arlenei pentru a patra oară ce era cu lecţia de înot.

– Bain, Bain, a ţipat Caitlin.

– Da, iubito, s-a făcut timpul pentru lecţia ta de înot.

S-a oprit în apropierea lui Erin.

– Văd că şi tu ai aceeaşi răbdare ca şi mama ta – nici un pic.

Erin s-a holbat în sus la el. Omul ăsta încerca marea cu degetul. Nu dormise mai mult de două ore în noaptea care trecuse şi nu era în stare să mai suporte o nouă rundă de frustrare cu domnul Ştiu-de-ce-ai-tu-nevoie-să-te-sărut-şi-să-mă-car-O'Neil.

– Ia te uită cine s-a trezit pînă la urmă, a zis ea. Nu cumva te-a deranjat bătrînul şi strălucitorul soare?

El a chicotit şi a azvîrlit-o în aer pe Caitlin. Prinzînd copilul care rîdea în hohote, i-a zîmbit lui Erin.

– Un bărbat e făcut pentru muncă.

Erin strălucea, atît de bine îi venea noul ei costum de baie. Nu putuse rezista în urmă cu o zi şi ieşise în oraş ca să cumpere pentru fete şi pentru ea însăşi costume de baie. Caitlin arăta adorabil într- un costum din două piese verde deschis. Arlene nu putea fi mai grozavă decît în costumul dintr-o bucată, verde închis cu buline negre şi cu danteluţe roz la mijloc. Al ei era tot dintr-o bucată, de culoarea mentei şi i se promisese că îi va subţia talia şi-i va accentua trăsăturile cele mai convenabile. Aşa se şi întîmplase. După ce născuse fetele, burta ei

odinioară suplă şi plată nu se mai întorsese niciodată la forma originară. Din strălucirea plină de interes din ochii lui Bain îşi dădea acum seama că vînzătorul avusese dreptate şi costumul îşi făcea admirabil treaba.

Ea s-a aplecat şi a strîns mîna Arlenei.

– Pe care dintre fete vrei s-o înveţi prima?

– Pe nici una, Erin. Am plănuit să te învăţ înainte pe tine. Arlene o să se simtă mai bine văzîndu-te pe tine că înveţi prima.

– Pe mine? N-ar fi dorit ea ca vocea să-i sune atît de anxioasă în faţa fetelor, dar asta era.

– Da, pe tine, în afară de cazul în care te-ai răzgîndit.

Ea le-a aruncat o privire celor două fetiţe care o priveau şi s-a dat bătută.

– Nu, nu. Sînt foarte încîntată să învăţ prima. Vreau tocmai ca ele să vadă cît de simplu este. Le-a zîmbit fetelor şi şi-a îndreptat atenţia spre Bain. Ce trebuie să fac mai întîi?

El a privit-o de parcă ar fi avut de dat vreo mie de răspunsuri diferite la această întrebare şi pe nici unul nu-l putea spune în faţa fiicelor ei.

– Întîi, a zis el, o să mergem la adîncime şi tu o să pluteşti pe spate. A privit la Caitlin şi Arlene. Voi două rămîneţi aici. Vă puteţi juca cu bărcuţele sau puteţi să ne priviţi pe mami şi pe mine.

Erin s-a băgat în apă şi a mers pînă cînd apa

i-a ajuns în jurul taliei. S-a întors şi i-a făcut cu mîna Arlenei care rămăsese cu ochii rotunjiţi, ţinînd strîns în mîini cele două bărcuţe de plastic. Apoi s-a întors spre Bain care era lîngă ea.

– Acum ce facem?

– Te întinzi dreaptă pe spate, şi laşi restul în seama mea.

Erin s-a îmbujorat, dar a încercat să nu bage de seamă lumina jucăuşă din ochii lui şi s-a uitat în altă parte. Totuşi s-a trezit că- i privea pieptul acoperit cu păr roşu-închis. Şi-a umezit cu limba buza de jos.

– Şi dacă mă scufund în apă?

– O să te salvez eu.

Vocea lui suna un pic cam răguşit şi ea s-a uitat repede în sus.

– O s-o faci?

– Oh, Erin. A gemut. Doar nu-ţi închipui că te-aş lăsa să te îneci, nu-i aşa?

– Păi, poate ţi-o fi trecut şi gîndul ăsta prin minte.

– Multe gînduri în legătură cu tine îmi trec prin minte, dar nu ăsta. A atins-o uşor pe vîrful nasului. Acum întinde-te pe spate.

Ea a aruncat o privire şovăitoare la apa albăstruie. Chiar că arăta sinistru, aşa cum îşi imaginase Arlene că este. La urma urmei, ar fi putut fi şi rechini pe acolo. De unde-i venise ideea

asta nefericită cu înotatul?

– Acum?

Bain a chicotit şi şi-a pus o mînă pe fundul ei.

– Lasă-te pe spate, te ţin eu.

Cînd s-a lăsat pe spate şi el i-a pus şi cealaltă mînă pe fund, ea a ţipat:

– Ce dracu' îţi închipui că faci? i-a zis arţăgoasă.

– Te ţin ca să nu te îneci. Acum relaxează-te.

Cu mîna pe fundul ei, ăsta chiar că nu putea fi un mod de a se relaxa. Dar, şi-a dat ea seama, avea braţele în jurul trupului şi apa o înconjura blînd. Plutea!

– Acum îmi poţi da drumul.

– Nu, cîtă vreme nu îţi relaxezi muşchii.

– Muşchii mei sînt relaxaţi! Poţi să mă laşi să merg singură.

– Cum vrei, a zîmbit el şi şi-a luat mîinile.

Erin a simţit cum se scufundă pe loc şi a apucat singurul obiect la îndemînă – pe Bain.

Fără nici un alt gînd decît acela de a nu se îneca, Erin s-a lipit de pieptul lui Bain. Dar el părea a avea cu totul alte gînduri. Şi-a pus braţele în jurul ei, ţinînd-o în afara pericolului şi ea s-a aşezat cît mai bine în această îmbrăţişare a lui. Spaima i s-a risipit cînd mîna lui mare a ţinut-o pe sub omoplaţi, iar cu celălalt braţ îi ţinea picioarele. Sub apă degetele lui ajunseseră pe coapsele ei.

Şi-a vîrît faţa în curbura gîtului lui şi a zîmbit la înteţirea pulsului pe care îl simţea la gît cînd degetele lui încercau să pătrundă pe sub materialul costumului de baie.

– Mami, a strigat Caitlin.

Şi Erin şi Bain s-au uitat în direcţia malului şi au văzut-o pe Caitlin stînd în apă pînă mai sus de genunchi. Arlene rămăsese tot pe mal.

– Da, iubito? a zis Erin lăsînd strînsoarea din jurul gîtului lui Bain.

– De ce nu înotaţi?

Erin s-a înroşit, dar nu l-a privit pe uimitul de Bain. S-a îndepărtat de el.

– Primul pas la înot este să pluteşti pe spate, scumpo. Mami trebuie să înveţe întîi asta, apoi e rîndul tău. De acord?

– De acord. Caitlin s-a întors la mal şi a luat iar bărcuţele.

Erin s-a încruntat la Bain. Părea că nu ştie dacă să rîdă sau să se supere.

– Să încercăm din nou, vrei?

El s-a abţinut să nu rîdă şi a ridicat solemn o mînă spre fundul ei. Ea s-a lăsat uşor pe spate, dar iar a tremurat cînd mîna lui a ajuns pe fundul ei.

– Erin, trebuie să te relaxezi, sau n-o să pluteşti niciodată.

– Cum crezi că mă pot relaxa cînd îţi ţii mîna

acolo? a şoptit.

El şi-a mutat mîna mai jos, pe coapse, şi a rînjit.

– E mai bine?

– Nu! Măcar pe fund mai era şi materialul costumului între ea şi degetele lui.

El a oftat şi şi-a pus din nou mîna pe fundul ei.

– Închide ochii şi gîndeşte-te la ceva liniştitor.

A închis ochii şi a mormăit un descîntec în irlandeza veche, învăţat pe cînd era mică de la bunicul ei.

Bain a chicotit.

– Sună caraghios, dar pot intra în joc.

Ea a rămas cu ochii închişi şi a refuzat să se mişte. Ar fi trebuit să-şi dea seama că el o să înţeleagă descîntecul. Încercînd să uite de Bain, şi-a concentrat gîndirea la o plajă senină pe care ar fi fost singură în compania unei brize uşoare. I-a mai adăugat insulei şi nişte palmieri şi păsări colorate. O pătură verde, uriaşă, şi o umbrelă galbenă cu dungi albe au completat scena. Mai era şi o sticlă de şampanie la gheaţă. Dar de ce vedea două pahare?

Bain a observat expresia visătoare de pe faţa lui Erin şi ar fi dat orice să afle la ce se gîndea. Şi-a luat uşor braţele de pe ea şi a zîmbit văzînd că totuşi plutea. S-a dat înapoi şi le-a făcut cu mîna Caitlinei şi Arlenei.

Erin se vedea pe pătură căutînd pe cineva. A

zîmbit.

– Mami, mami! Ai reuşit!

Erin a auzit aprecierile fiicelor şi viziunea s-a întrerupt brusc. Muşchii i s-au încordat şi s-a simţit ca un pietroi.

Bain a sprijinit-o iar de fund.

– Ai plutit, fetiţo.

– Da?

– Sigur. Bain a pornit spre mal trăgînd-o după el. Spuneţi-i, fetelor. N-a plutit singură?

– Da, mami, a zis Caitlin.

– Bain avea mîinile libere, a adăugat Arlene, arătînd cum stătea el cu propriile-i mînuţe.

Erin a bodogănit ceva despre mîinile lui, dar el n-a înţeles ce anume. Cînd a ajuns pe uscat, a lăsat-o jos, încîntat că acum nu-şi mai pierduse controlul. Piciorul încă nu era suficient vindecat cît s- o care în braţe şi pe uscat.

– Ai zis ceva, Erin?

– Am zis că e rîndul fetelor.

Erin a observat cum Caitlin s-a aruncat singură în braţele lui Bain. Simţise instinctiv că în braţele lui avea să fie în siguranţă. A zîmbit şi i-a făcut semn cu mîna cînd Bain a dus-o în braţe în apă.

Întorcîndu-se spre Arlene, Erin a oftat. Arlen se dăduse vreo doi paşi înapoi. O să fie nevoie de multă răbdare cu Arlene şi de dragoste şi înţelegere.

– Hai, scumpo, o să fac un tîrg cu tine. Dacă mă laşi să te duc acolo unde se află Bain şi Caitlin, tu n-o să trebuiască să plutească pe spate. Poţi să rămîi la mine în braţe şi să te uiţi la Cailtin, da?

Privirea neliniştită a Arlenei alerga de la Bain la Cailtin şi înapoi la Erin.

– Adevărat?

– Jur, a ridicat Erin mîna şi a aşteptat.

Arlene s-a repezit în braţele ei şi i-a înconjurat gîtul cu mînuţele.

– Nu înotăm cu peştişorii.

Erin s-a îndreptat încet spre Bain.

– Astăzi, nu, iubito.

Arlene îşi mărea strînsoarea pe măsură ce apa devenea mai adîncă.

– Pricep eu.

Bain le-a zîmbit Arlenei şi lui Erin. Semănau atît de tare, s-a gîndit. Se vedea că sînt mamă şi fiică din creştet pînă-n tălpi. Caitlin semăna cu cei din familia lui, cu pielea ei bronzată, pistrui şi părul mai închis la culoare. Oricine i-ar fi privit acum s-ar fi gîndit automat că sînt o familie.

Şi chiar erau, dar nu toţi ştiau asta.

Erin a auzit paşii lui Bain pe cînd el se apropia de uşa bucătăriei. Nu şi-a încetinit ritmul cuţitului ascuţit cu care tăia felioare de sfeclă pînă n-a auzit bătaia uşoară din uşă. Fără a-şi întoarce capul a strigat:

– Intră, Bain.

Se temuse pe jumătate şi pe altă jumătate sperase că el o să vină. După ce le dusese în pat pe Caitlin şi pe Arlene pentru noapte, se gîndise să-şi schimbe vechea rochie de bumbac cu ceva mai arătos, dar părăsise ideea aceea cînd deschisese şifonierul. Cele trei rochii „foarte bune" pe care le avea erau la fel de senzuale ca nişte veşminte de călugăriţă şi unica piesă de lenjerie pe care o poseda era un capot acum îngălbenit, care data din luna ei de miere de-acum opt ani. Pe cine încerca ea să păcălească? Ceva seducător nu atîrna în şifonierul ei şi nu putea fi cuprins în bugetul de care dispunea. Cu un zîmbet trist, închisese uşa şifonierului şi se dusese în bucătărie. Avea două coşuleţe pline cu sfeclă care trebuia conservată.

Bain s-a oprit distrus cînd a văzut ce era în bucătărie. Ce naiba voia ea să facă cu atîta sfeclă care ar fi putut hrăni o întreagă ţară din Lumea a Treia? A pus pe masă două cupe de şampanie şi a împins într-o parte nişte sfecle uriaşe ca să facă loc sticlei de şampanie pe care o adusese cu el.

Erau pe două lungimi diferite de undă. În acea după-amiază înţelesese că Erin îl dorea la fel de mult cum o dorea el. Se simţea asta din mişcările trupului, din ochi, cînd el o atingea. Cel mai tare înţelese asta din ochii ei – atît de arzători încît el se temuse că Lacul Cayuga o să sece în timpul lecţiei lor de înot.

La cina solitară din apartamentul lui pustiu dezbătuse singur cu conştiinţa lui această problemă. Era atras din punct de vedere fizic de Erin, dar şi alte femei îl mai atrăseseră înainte de ea. Atunci de unde atîta disperare? De ce adusese şampania aceea frapată, de ce nopţile fără somn, de ce această permanentă dorinţă de ea? Oare toate acestea erau provocate de femeia din Erin sau de mama copiilor lui? Oare era ea răspunsul la toate visurile lui cu o soţie iubitoare şi o familie sau doar copiii erau răspunsul şi Erin era ceva secundar? Sfîrşise prin a da deoparte mîncarea, înghiţise o jumătate de sacoşă cu prăjiturele de ciocolată, fără să le simtă gustul, şi făcuse un duş rapid.

S-a dus în spatele lui Erin şi i-a pus o mînă pe umăr.

– Cu ce te ocupi?

A simţit-o tremurînd cînd răsuflarea lui îi mîngîiase gîtul.

– Curăţ sfeclă.

El a aruncat o privire la chiuveta plină cu sfecle pentru a fi spălate. Cu un oftat, el s-a apucat să îi spele legumele.

– Ce faci?

El a zîmbit.

– Mă ocup de sfecle.

– De ce?

– Pentru că mi-e clar că vrei să le pregăteşti în noaptea asta. I-a dat o sfeclă spălată şi a luat-o pe următoarea murdară.

Erin s-a uitat fix la legumă de parcă nu mai văzuse ceva asemănător în viaţa ei. El s-a gîndit cum de avea poftă să conserve sfecle cînd în bucătăria ei se afla un bărbat arătos, care o gîdila la stomac. Oare Bain era în toate minţile? Drept era că se ocupa cu sfecla, dar nu asta *dorea* să facă. S-a uitat de la Bain care spăla cu voioşie o altă sfeclă la sticla de şampanie de pe masă. A mai tăiat o sfeclă şi a pus-o în borcan. S-a încruntat cînd Bain i-a întins o alta. A oftat dramatic.

– Of, făcutul conservelor îmi produce o sete teribilă.

Bain a chicotit şi a mai pus două sfecle spălate pe masă.

– Am adus ceva pentru noi. A desfăcut ceremonios sticla de şampanie. A umplut ambele pahare şi i-a întins unul lui Erin. I-a atins uşor

paharul cu al lui.

– Pentru sfecle.

Ea a clipit.

– Pentru sfecle? Nu prea aştepta un toast ca acela. De ce nu „Pentru noi", sau „Pentru culoarea ochilor tăi" sau chiar „Pentru o relaţie bună între noi". O să risipească o şampanie costisitoare pentru sfecle? Asta era un sacrilegiu.

L-a privit pe Bain sorbind şi punînd paharul pe masă. Apoi a luat alte sfecle şi le-a pus în chiuvetă.

– Trebuie să-ţi spun că încep să mă pricep la aceste mici chichiţe.

Ea s-a abţinut de la comentarii. Bain era complet trăsnit. Fetele dormeau, noaptea devenise mai răcoroasă, dar ei produceau atîta căldură în bucătărie cît să fiarbă şi ouăle din frigider.

– Cred că o să rămînă şi pentru tine un borcan, a zis ea cînd s-a apucat să taie sfecla următoare.

– Totuşi, de unde le-ai luat? Nu-mi amintesc să fi văzut legume în grădină.

– Domnul Jacobson, vecinul de jos, mi le-a adus pentru un aranjament floral pe care l-am făcut pentru nevasta lui. Azi este a şaptesprezecea aniversare a nunţii lor. Nu prea au bani, dar au nişte sfecle minunate.

Bain s-a holbat la sfecla roşiatică din mîna lui.

– În felul ăsta trăieşti, schimbînd florile cu mîncarea?

– Nu. Vînd flori, plante şi arbuşti în oraşele din împrejurimi. Unii dintre fermierii de pe-aici mai vin la mine şi iau flori în schimbul unor legume şi fructe de sezon.

Bain a ridicat o nouă sfeclă spălată.

– Am observat că jumătate din sere nu sînt cultivate cu nimic.

Erin a simţit că i se încleştează maxilarele, dar s-a forţat să se relaxeze.

– Deocamdată nu mă pot ocupa decît de trei dintre ele. Restul necesită o grămadă de muncă şi de materiale.

– Dar cum dracu' puteţi trăi tu şi fetele cu doar jumătate din sere în funcţiune?

– Păi nu prea putem.

Bain a tăcut un moment privind-o.

– De-aia ai nevoie de un chiriaş, a zis, în fine.

– Chiria o să mă ajute să pun la punct serele şi să-mi extind afacerea.

– Înţeleg. S-a întors la sfecle. Dacă pui în ordine şi celelalte sere, o să fii capabilă să poţi întreţine fetiţele?

– Oh, da. Şi-a terminat paharul cu şampanie şi a început treaba din nou. Cînd or să funcţioneze toate serele, o să pot fi mult mai pe fază în funcţie de anotimp. Acum pot face ceva mai ales

primăvara şi vara. Dar cu şase sere puse la punct voi putea realiza ceva în toate sezoanele.

A continuat să-i povestească despre alte plante şi flori pe care voia să le introducă atunci cînd o să-şi extindă afacerile. Era minunat să poată spune cuiva despre planurile şi visurile ei. Bain nu contribuia prea mult la discuţie, dar părea a o înţelege.

Jumătate din sticla cu şampanie se dusese cînd ea a adăugat condimentele şi ierburile necesare în borcanele pline cu sfeclă şi le-a legat la gură. Le-a pus într-un cazan pe foc. S-a întors apoi spre Bain şi i-a zîmbit încîntător.

– Deci, ce părere ai?

Bain şi-a pus pe masă paharul golit. Nu-şi dădea seama dacă Erin era atît de fericită din pricina şampaniei sau pentru că terminase treaba cu sfeclele. El s-a apropiat şi i-a dat deoparte părul care-i alunecase pe obraz.

– Am părerea că eşti o femeie frumoasă, inteligentă şi puternică.

– Da?

O mîngîie cu dosul degetelor pe pielea netedă a obrajilor.

– Nu-s multe femei care ar putea să viseze locuind aici, singure. De ce nu te muţi înapoi în oraş? Fratele şi părinţii tăi sînt acolo. Te-ar putea ajuta.

Ea şi-a lipit obrazul de palma lui.

– Mama mea ţi-ar putea spune că eu nu fac niciodată lucrul cel mai uşor de făcut, dar nu ăsta e motivul. Dacă mă întorceam şi le acceptam ajutorul, nu-mi mai împlineam visul. Nici un vis. I-a luat faţa între mîini. Ai avut vreodată un vis al tău?

Bain şi-a închis ochii tulburat. „Oh, da, odată am avut un vis."

– Bain? a şoptit ea.

El a deschis ochii şi a încercat să zîmbească. Trecutul era trecut şi nu mai putea face nimic acum.

– Odată am avut un vis.

– Şi nu poate să devină realitate?

– Există o şansă, dar nu aşa cum îmi închipuisem eu.

Ea s-a uitat fix la el, încercînd să înţeleagă.

– Cu scrisul?

Bain şi-a lăsat ochii în jos.

– Unele visuri nu ţin cont de raţiune.

– Visul tău e atît de puţin raţional?

– Unele visuri se schimbă cu timpul, Erin.

– Şi ale tale?

– Am învăţat să visez zi după zi, minut după minut.

Ea s-a apropiat mai tare de gura lui.

– Şi ce-ai visat pentru azi?

– Pe tine. A sărutat-o scurt, apăsat.

Ea i-a zîmbit.

– Ce-ai visat în legătură cu mine?

Avea o gură fierbinte şi lacomă cînd a coborît de pe gîtul ei spre umeri.

– Am visat că făceam dragoste pe malul lacului Cayuga pînă ar fi secat apele şi lacul s-ar fi transformat într-o mingiuţă de praf.

Ea s-a cutremurat.

– Asta era înainte sau după lecţia de înot?

– În timpul. A atras-o spre el şi s-a sprijinit de frigider. A gemut cînd corpul ei suplu s-a lipit de al lui. Fruntea părea să-i fie invadată de lavă incandescentă în vreme ce metalul rece al frigiderului îl apăsa, aducîndu-l înapoi, la realitate.

– Şi acum ce visezi? l-a muşcat ea de buza de jos.

Bain şi-a închis ochii şi s-a rugat să aibă destulă putere. Slavă Domnului, conştiinţa lui învinsese. Nu-şi dorea nimic mai mult în lumea asta decît s-o ducă sus pe scări pe Erin şi să facă dragoste cu ea pînă în zori, dar nu putea. Nu-şi îngăduia s-o facă atîta vreme cît nu ştia de ce. În braţele lui era Erin, nu o femeie oarecare pe care o dorea pentru o noapte sau chiar pentru cîteva luni şi gata. Asta era mama copiilor lui, femeia care poate ţinea în mîinile ei visurile lui. Trebuia s-o ia încet pînă cînd va înţelege mai bine sensul tuturor emoţiilor din trupul şi din mintea lui. Şi faptul că venise cu şampanie şi cu sărutări

fierbinţi fusese o greşeală. O greşeală imensă pe care o s-o plătească scump în nopţile ce vor urma. De ce nu se putea bucura de compania lui Erin fără s-o dorească pe ea?

Deocamdată a lăsat-o uşor din braţe şi s-a dus dincolo de frigider.

– Ştii ce mi-ar plăcea în mod deosebit?

– Ce anume?

– O bucată de plăcintă cu piersici.

Gura lui Erin s-a deschis fără plăcere. O sărutase ameţitor un minut şi în următorul minut îi cerea de mîncare.

– Vrei plăcintă?

– Numai dacă mai ai.

Ea a dat din umeri şi s-a întors spre frigider.

– Sigur, de ce nu? Mi se pare normal.

Degetele îi tremurau cînd şi-a pus mîna pe mîner. În seara aceea Caitlin desenase pe uşa albă un grup de patru oameni. La fiecare chip desenat cu culori era ataşat un nume cu litere copilăreşti: „Mami", „Alene", „Eu" şi ultimul nume fusese scris cu culoarea favorită a Caitlinei, roşu. Se afla sub figura cea mai mare şi zîmbitoare: „Bain".

Poate că fusese o greşeală să-i închirieze tocmai lui apartamentul, s-a gîndit Erin privind desenul. Fiicele ei se ataşau tot mai tare de el şi ei personal îi provoca sentimente neaşteptat de puternice. Caitlin era foarte impresionabilă de

cînd aflase că alţi copii aveau tată, iar ea nu. Ce-o să se întîmple dacă Arlene şi Caitlin or să-şi închipuie că Bain ar putea fi tatăl perfect? Era evident că Bain încerca să se vindece şi să-şi găsească un drum în viaţă. Cineva îl izbise teribil şi nu numai în picior consta problema. Simţise de nenumărate ori că ascundea ceva şi le dedica ei şi copiilor o bună parte din propria lui persoană. Drace, poate că el li se dedica lor pentru propriul lui interes. Era un proces lung şi încurcat. Dar Bain nu avea deocamdată nevoie de o familie. Şi nu era de mirare dacă se retrăgea de fiecare dată cînd se aventura un pic mai tare. El avea nevoie de prietenie, nu de iubire.

A deschis frigiderul şi a scos plăcinta învelită în plastic.

– Ce-ar fi s-o încălzesc puţin şi să fac nişte cafea? A privit peste umăr şi a întîlnit nişte ochi prietenoşi.

– La televizor e un film vechi cu Humphrey Bogart. Dacă vrei, poţi să-l priveşti împreună cu mine.

Bain şi-a vîrît mîinile în buzunarele pantalonilor şi a construit în minte un zid imaginar de cărămizi.

– Sigur, de ce nu? La urma urmei erau chit. Asta dorise şi el. Atunci de ce îl irita îngrozitor că Erin luase lucrurile aşa cum trebuia?

Cinci

Bain stătea pe un teanc de saci cu muşchi de turbă şi asculta rîsetele care se auzeau dintr-una din sere. Se simţea precum un biet orfan cu nasul lipit de geamul unui magazin de jucării în ziua dinaintea Crăciunului. Atît de aproape şi totuşi atît de departe.

Exclamaţiile de încîntare ale fetelor i-au adus un zîmbet pe faţă, dar rîsul muzical al lui Erin l-a făcut să se încrunte îngrijorat. La naiba, ce-o să

facă în legătură cu Erin? În ultima săptămînă îl tratase ca pe un frate şi asta îi agravase starea. Dacă voia o soră, n-avea decît să se ducă în Virginia şi s-o viziteze pe Autumn cu tot tribul ei în creştere din oraşul Munchkins.

N-o dorea pe Erin în calitate de soră, totuşi, dar atunci în ce calitate o dorea? Ca pe o iubită, ca pe mama copiilor lui sau ce-ar fi să fie? Ca pe o nevastă? Dar ce-ar fi să fie dacă o dorea în toate trei ipostazele? Era deja mama copiilor lui şi dacă ei ar fi devenit iubiţi ar fi fost minunat, dar rolul de soţie îl arunca pe Bain într-un impas. Pînă acum nu avusese niciodată intenţia de a-şi lua o nevastă. Sigur, întotdeauna se gîndise că o să lase deoparte munca de agent sub acoperire, o s-o întîlnească pe „Domnişoara perfectă", o să se-aşeze la casa lui şi o să crească o grămadă de copii. Acum nu mai lucra în poliţie obligat de situaţie şi grămada de copii fusese micşorată la cei doi îngeraşi care nici măcar nu ştiau că el este tatăl lor. Cît despre faptul că Erin ar fi fost „Domnişoara perfectă", nimeni nu ştia ce să spună. Zile întregi încercase s-o separe pe Erin femeia de Erin mama, dar nu reuşise.

S-a sprijinit mai bine de saci şi a ascultat cîntarea ascuţită a fetelor despre *Bătrînul MacDonald* cu tonul dat de Erin. Caitlin a imitat vaca perfect şi Arlene a guiţat ca un purcel, dar

„piu-piu-ul aici şi piu-piu-ul acolo" al lui Erin era slab ca o bere desfăcută în urmă cu trei ore. El nu putea vedea exact ce se petrecea în seră pentru că majoritatea ramelor erau acoperite cu un plastic destul de mat. Aceasta era metoda economicoasă a lui Erin de a-şi păstra afacerea în funcţiune.

O înzestrase şi pe detectiva lui din cartea la care scria cu aceeaşi francheţe, înţelegere, pricepere ca şi ale lui Erin. După ce o sărutase pe Erin în noaptea de duminică se întorsese în apartamentul lui şi scrisese tot restul nopţii. Găsise partenera preferată pentru plictisitul detectiv de poliţie şi erou, Shamus Mulligan. Se numea Fiona Muldon. Avea picioare foarte lungi şi atîta intuiţie şi inteligenţă încît îl făcea pînă şi pe Shamus să se ridice în picioare şi să urle. Era deşteaptă, cu judecată solidă şi arătoasă. În capitolul pe care-l terminase noaptea trecută tîrziu, contrazisese tradiţiile masculine şi o făcuse pe Fiona să-l salveze pe Shamus, astfel că el nu se făcuse praf căzînd de pe un bloc de şaptesprezece etaje. Pentru prima dată Shamus privise dincolo de chipul de manechin perfect al partenerilor lui şi văzuse hotărîrea de oţel a unui detectiv de poliţie care-şi făcea cum trebuie datoria. Fiona demonstrase un curaj uluitor şi mîini sigure, dar cu o urmă de vulnerabilitate care îi făcea buza in-

ferioară să tremure uşor. Avea aceeaşi privire ca Erin în timpul lecţiilor zilnice de înot. Erin era hotărîtă să le arate fetelor cît de uşor era înotatul, dar în acelaşi timp îşi ascundea propriile temeri. Bain era adesea tentat să înlăture cu un sărut tremurul acela, aşa cum şi Shamus al lui fusese. Nici unul din ei doi însă nu dăduse curs tentaţiei.

Caitlin năvălise afară din seră „mugind" în disperare:

– Bain, Bain! şi a alergat la el.

El a zîmbit şi i-a arătat sacul de alături.

– Cine te-a lăsat afară din hambar?

Caitlin a rîs şi s-a căţărat pe sac.

– Ai auzit cum am cîntat?

– Da, iubito. Ai imitat grozav vaca.

Uşa de la seră s-a deschis din nou şi Erin şi Arlene au ieşit.

– Dar Arlene trebuie să se păzească, nu cumva s-o ia vreun fermier acasă crezînd că e porc.

Arlene s-a urcat la el în braţe murdărindu-l pe pantaloni şi pe cămaşă.

– Dar mami cum a cîntat?

Bain a ridicat o sprînceană şi s-a uitat la Erin. Arăta obosită, încălzită şi dulce. Era murdară pe obraz, părul îi era ciufulit şi mîinile prăfuite. Arăta incredibil de sexy şi de naturală.

– Ea a scos nişte nechezături drăguţe ca un

căluţ.

Arlene s-a încruntat şi l-a privit pe Bain cu atenţie.

– Mami a fost puişor, nu căluţ.

Baine a văzut o strălucire ghiduşă în ochii lui Erin.

– Eşti sigură, Arlene? Mie mi s-a părut că sună ca un căluţ.

Erin s-a îndepărtat de ei şi s-a apucat să se spele pe braţe şi pe picioare cu apa de la furtun. Bain mergea atît de departe încît acum rîdea de felul în care imita ea animalele. De două lucruri se ştia capabilă: s-o păstreze curată pe Arlene şi să imite bine sunetele animalelor. Apoi şi cu el se purtase mai mult decît frumos. Mersese chiar pînă la a le trimite pe Caitlin şi pe Arlene în apartamentul lui cu restul de budincă de carne şi cu o farfurie plină cu prăjiturele de zahăr pe care le copsese împreună cu fetele. Mulţumirea lui acum era de toată frumuseţea.

Şi-a scos tenişii, a îndreptat furtunul spre picioare şi a lăsat şuvoiul de apă să curgă peste ele. Parcă plantase petunii într-o saună, aşa se simţise lucrînd în seră. A luat o mînă plină de apă şi şi-a turnat-o pe ceafă în jos.

– Mami a fost puişor, a auzit-o declarînd pe Arlene.

– Puişorul mamei a sunat de parcă ar fi fost

fugărit de tractorul Bătrînului MacDonald.

Erin a măsurat din ochi distanţa dintre ea şi Bain care stătea atît de degajat cu Arlene în braţe ca apărare. S-a făcut că nu bagă în seamă gîngurelile fetelor ei şi şi-a dat cu apă pe faţă.

Cînd a înţeles că Bain îşi închipuia că este în siguranţă, s-a răsucit şi a întors furtunul de apă spre el.

Gîngurelile Caitlinei şi ale Arlenei s-au transformat în hohote de rîs în vreme ce apa îl izbea pe Bain, împroşcîndu-le pe ele cu stropi şi particule plutitoare de praf. Bain a pus-o repede jos pe Arlene şi s-a repezit nebuneşte spre Erin.

Erin a strîns mai tare mîna pe furtun.

– Îţi baţi joc de piuitul meu, da? A îndreptat jetul de apă spre pieptul lui. Apa nu-l uda numai pe el, dar continua să se răspîndească în toate direcţiile, pe ea însăşi, pe fete şi pe pămînt.

Bain a început să-şi piardă echilibrul şi să alunece pe pămîntul ud. Era să cadă de două ori în băltoace, dar a reuşit să ajungă la furtun.

– De data asta ai făcut-o!

Erin zîmbea neînfricată şi a ţinut mai bine unica armă aflată la dispoziţia ei. A încercat să-i desfacă strînsoarea cu o smucitură puternică, numai că a alunecat în baltă. Într-o clipă, braţe şi picioare se încurcaseră unele pe altele şi Erin şi Bain s-au pomenit căzînd pe pămîntul plin de

bălţoace cu un zgomot răsunător.

În toate părţile a sărit noroiul. Feţele se holbau uluite la mama lor care rîdea întinsă pe jos.

– Eşti în stare bună? a întrebat-o Bain privind-o aşa cum era, întinsă sub el. S-a aşezat într-un cot ca să n-o apese cu greutatea lui.

Furtunul deschis era prins între trupurile lor. Erin rîdea, deşi apa continua să curgă şi acum îl uda pe Bain pe bărbie.

– Mă simt perfect. Rîsul lui Erin s-a transformat în ţipăt cînd Bain şi-a înclinat bărbia şi apa a ricoşat de pe el pe faţa ei. Acum mă simt ca o fîntînă în care turiştii aruncă bănuţul şi-şi pun o dorinţă în gînd.

Chicotitul lui Bain a făcut ca jetul de apă să-şi schimbe iar direcţia. El a dat deoparte de pe faţa ei o şuviţă udă şi murdară şi a scos furtunul dintre ei doi.

– Ţi-am spus vreodată ce grozav arăţi în noroi? Ochii ei străluceau de fericire şi zîmbetul tentant parcă cerea să fie gustat.

– Merit complimentul ăsta. S-a ridicat să şteargă noroiul de pe obrazul lui şi mai mult l-a întins.

Bain s-a înfiorat sub căldura degetelor ei pe pielea rece. I-a prins mîna şi a privit-o. Era acoperită de noroi.

– Presupun că şi mutra mea arată la fel de

bine ca mîna ta.

Ea şi-a muşcat buza ca să nu rîdă.

– Oh, am neglijat un locşor, a zis şi i-a murdărit şi celălalt obraz.

– Aha, vasăzică vrei să ne jucăm?

Înainte ca Erin să poată replica, Arlene a sărit în bălţoaca din jurul lor care se mărise şi le-a azvîrlit:

– Plăcintelor de noroi ce sînteţi!

Bain şi Erin, amîndoi deodată, s-au întors şi au răcnit:

– Arlene, nu!

– Şi eu mă joc, a hotărît Arlene ţopăind într-un picior.

Bain s-a rostogolit de lîngă Erin şi a început să-i stropească picioarele Arlenei cu furtunul.

– Aha, şi tu vrei să te joci?

Arlene rîdea şi se stropea cît putea mai tare cu apă. Erin s-a ridicat şi a înhăţat furtunul. L-a întors iar asupra lui Bain cu un răcnet triumfal. Caitlin s-a uitat atentă la adulţii noroiţi şi veseli şi a sărit lîngă ei.

Erin a fost mîzgălită pe loc cu noroi. Apă şi mîzgă zburau în toate părţile şi acopereau totul. Aerul era plin de imitaţiile copilăreşti ale sunetelor animalelor şi de rîsete. Erin şi fetele încercau în zadar să-l îmblînzească pe Bain. Săreau asupra lui în timpul atacurilor, dar pierdeau mereu

pămîntul de sub picioare cînd el apuca vreo fetiţă şi o ridica în aer, gîdilînd-o fără milă. Braţele şi picioarele fetiţelor se răsuceau în toate direcţiile şi ţipetele ascuţite riscau să le spargă timpanele.

Erin s-a repezit încercînd s-o apere pe Arlene de gîdilare şi a apucat furtunul îndreptat de Bain asupra ei. Braţele lui puternice i-au înconjurat talia şi ea a căzut în fund. Noroiul rece a plescăit sub greutatea ei. Bain şi-a apăsat trupul asupra ei cu un geamăt, dar nu de durere, ci de dorinţă. Ea se zbătea continuu.

– Mami, mami, o să te salvăm, a ţipat Arlene.

Caitlin a sărit în spinarea lui Bain, iar Erin s-a înfundat mai tare în noroi.

– Las-o pe mama mea să se ridice, a cerut ea.

Erin rîdea cu lacrimi cînd ambele fetiţe au sărit asupra lui Bain ca nişte căţeluşi înfometaţi asupra unui os.

Bain rîdea atît de tare, încît aproape că îi alunecaseră din strînsoare încheieturile mîinilor lui Erin. I-a pus mîinile deasupra capului.

– Spune-i escadrei tale de atac să se retragă!

– Niciodată! O fi sosit momentul să-ţi dau toate datele, numele, gradul şi numărul carnetului de asigurări?

Caitlin şi Arlene au apucat furtunul lăsat la întîmplare şi au ţintit cu el spatele lui Bain.

El ţinea mîinile lui Erin doar cu o mînă şi acum

se-apucase s-o gîdile.

– Spune-mi, „unchiule"!

– Niciodată! rîdea Erin încercînd să se ferească de gîdilăturile lui.

– Zi-mi „unchiule". Acum o gîdila pe coaste.

Ea nu mai rezista. Gîdilatul se dovedea a fi o formă groaznică de tortură. Printre hohote de rîs a tras o gură de aer şi a şoptit:

– Unchiule.

– Nu aud. El s-a uitat în jos spre ea, continuînd s-o gîdile.

Erin s-a speriat de expresia lui Bain. Deşi fetele îl stropeau cu apă continuu, părea că nici nu observă. Degetele lui calde se mutau mai sus pe pieptul ei şi gura cobora spre ea. Era gata s-o sărute şi ea s-a gîndit la fete şi a zis:

– Unchiule.

Bain a aruncat o privire peste umăr la fetiţele curioase care se holbau la ei şi a gemut. A lăsat-o liberă pe Erin şi s-a rostogolit pe spate.

– Am învins.

Ea respira mai uşor acum şi s-a relaxat. A început să chicotească văzînd expresia dezamăgită a fetelor.

– Nu vă îngrijoraţi, copii, data viitoare învingem noi.

Ambele fete au rîs. Şansa de a se mai bălăci în noroi şi altădată nu era deloc de neglijat.

– Mîine? a întrebat Caitlin.

– Nu, nu mîine, a zis Erin alarmată. Ar fi trebuit să ştie că va avea de lucru cu fetele. Toată vremea le făcea pledoarii să nu se murdărească. Cîteva săptămîni sub influenţa lui Bain şi nu numai că ele se jucau în noroi, dar şi ea însăşi făcea acelaşi lucru. Ca să redevină mama care dă exemple bune, le-a spus:

– De ce nu luaţi voi furtunul ca să stropiţi arbuştii mamei din jurul casei?

Caitlin şi Arlene s-au luat la harţă pe furtun.

– Fac eu! Fac eu!

Erin s-a încruntat.

– Am spus împreună. Ambele fetiţe au privit-o fix, apoi fiecare a pus cîte o mînă pe furtun şi au început să-l tragă după colţul casei.

– Caitilin, Arlene? S-au oprit şi s-au întors. Încercaţi să spălaţi şi noroiul de pe voi.

Bain a privit copiii dispărînd după colţ, apoi s-a ridicat şi a studiat-o pe Erin.

– Avem o problemă.

– Avem? Ştia ea că aveau probleme. Ca, de pildă, cît de tare îşi dorea un sărut.

– Mda. El i-a întins mîna.

Erin a înhăţat-o şi l-a lăsat să o ridice de jos. Amîndoi erau plini de noroi. Ea s-a strîmbat trăgînd mai departe de trup tricoul murat.

– Care e problema noastră?

Ochii lui erau lipiţi pe trupul ei. Tricoul era şi el lipit de pieptul ei. El şi-a dres glasul.

– Vreau să te sărut.

Ea l-a privit uimită. Ăsta era ultimul lucru pe care şi-ar fi închipuit să o să-l spună Bain. Stătea acolo, acoperită cu noroi din creştet pînă-n tălpi, şi el avea poftă s-o sărute. Nu era zdravăn? Şi-a plimbat ochii peste părul lui umed, faţa murdară, cămaşa noroită şi pantalonii la fel. Nu rămăsese nici un locşor curat. A rîs spontan.

– Şi care-i problema?

El a zîmbit şi a luat-o în braţe. Avea gura fierbinte şi lacomă cînd i-a găsit-o pe a ei.

Ea şi-a încolocit braţele în jurul gîtului lui şi l-a strîns şi mai tare. I s-a încălzit stomacul într-un mod cît se putea de delicios. El s-a tras înapoi şi a privit-o.

– Dacă o să fac asta mai des o să ai o problemă?

Ea l-a privit visătoare.

– Nu.

– Bun. A rîs şi i-a dat portvizitul lui să-l ţină.

Ea s-a holbat la obiect, încruntîndu-se cînd alte mărunţişuri din buzunarele lui au ajuns în mîna ei.

– Ce faci?

El şi-a scos tenişii şi a pornit-o spre lac.

– Am de gînd să fac un duş rece, versiunea

zilei.

– De ce?

El s-a oprit, s-a uitat înapoi la ea şi a scuturat din cap.

– Dacă mai pui întrebări, Erin, în mod sigur o să avem o problemă.

Ea l-a văzut intrînd în lac. Ajuns la adîncime, s-a scufundat. A ieşit la suprafaţă la mare distanţă şi a început să înoate. Privindu-i mişcările puternice, pe faţa lui Erin s-a răspîndit un zîmbet caraghios şi duios. Doamne, cît de tare îi lipsiseră sărutările lui.

– Arlene, scumpo, tu trebuie să-mi dai bidonul cu chit cînd ţi-l cer, nu să-ţi vîri degetele în el. Bain sprijinea cu o mînă geamul de sticlă şi încerca să apuce bidonul cu cealaltă. Din păcate mîna îi era cu cîţiva centimetri prea scurtă. Acum poţi să-mi dai bidonul, Arlene?

Arlene s-a uitat în sus la el stînd pe scară şi a rîs. Şi-a întins degetele.

– Pricep eu. Două degete erau acoperite cu substanţa cenuşie. I-a întins bidonul şi apoi şi-a şters degetele pe poala din faţă a rochiţei, odată curată, acum cu dungi verzi şi albe.

Bain s-a strîmbat luînd bidonul lipicios. De ce-i spusese lui Erin că o să aibă grijă de Arlene pentru ca ea şi Caitlin să poată merge la cumpărături pentru prima zi de şcoală? L-a apucat rîsul văzînd faţa zîmbitoare şi murdară a Arlenei. Sfinţii fuseseră cu siguranţă în vacanţă cînd se născuse ea. Să ai grijă de Arlene era ca şi cînd ai fi vrut să ţii în sfori o tornadă. Fetiţa avea mai multă energie decît şase huligani, dar era mult mai drăguţă.

– Mulţumesc, scumpo. Poţi acum să te joci din nou cu oalele.

– Pricep eu. Arlene s-a aşezat în mijlocul serei şi a continuat să construiască turnurile ei folosind duzini întregi de recipiente din plastic verde.

Bain s-a întors la treaba lui. În ultimele două săptămîni, în schimbul mesei de dimineaţă şi al cinei, lucrase în fiecare după-amiază la repararea celor trei sere pe care Erin voia să le pună în funcţiune. Erin era atît de încăpăţînată, că n-ar fi acceptat să-i muncească pe degeaba, iar el era încîntat de fiecare minut pe care-l putea petrece cu fetele şi cu ea. Zilele lui treceau cu scrisul – patru ore în fiecare dimineaţă – cu lucrul la sere şi cu lecţiile de înot. Nopţile şi le petrecea cu Erin, uneori privind un vechi film sau stînd pe verandă, la discuţii ori sărutîndu-se. Bain se considera drept unul dintre cei mai norocoşi bărbaţi din lume. Frustrat pînă la demenţă, dar fericit.

Se întinsese după ruletă ca să măsoare cît trebuia să aibă geamul următor, cînd sera s-a umplut de glasul Caitlinei.

– Bain! Arlene! El s-a clătinat cînd uşa de la prima seră s-a dat de perete. Bain, unde eşti?

– Aici, Cait! Aici! a răcnit Arlene. Un turn înalt din vase verzi de plastic a căzut în timp ce Arlene alerga spre uşă.

Bain a scuturat din cap ca să-i revină auzul. Precis că Arlene nu avea nimic la plămîni de vreme ce ţipa atît de tare. Auzea pietrişul trosnind sub paşii Caitlinei care se îndrepta spre sera în care era el. Zgomotul pungilor de plastic care se loveau de picioarele ei i-au confirmat bănuiala că avusese succes la cumpărături.

Smucitura cu care Caitlin a deschis uşa din faţă a serei aproape că l-a dezechilibrat.

– Bain, Arlene! Staţi să vedeţi ce-am primit. Două rochii noi!

– Caitlin Allison Flynn, să nu îndrăzneşti să desfaci pachetele în seră, a ţipat Erin.

Bain a început să rîdă cînd Erin s-a ivit pe urmele Caitlinei. Arăta obosită, bătută de vînturi şi foarte bună de sărutat. Dorea s-o strîngă în braţe şi să strivească buzele acelea ademenitoare sub ale lui. Doamne, cît de dor îi fusese de ea şi doar nu fusese plecată decît la cumpărături. Lui nu-i plăcea, dar respecta distanţa pe care o păstra

Erin între ei cînd erau şi fetele de faţă.

– Văd că vajnicele cumpărătoare s-au întors, a zis el coborînd de pe scară. A salvat de la căderea pe pietriş una din pungile ţinute de Caitlin. I-a întins-o lui Erin şi a strîns-o tandru de încheietura mîinii.

– După cum arată lucrurile, aş zice că economia tocmai a primit o lovitură puternică.

– Pur şi simplu nu mă mai puteam opri.

El îşi simţea trupul cuprins de dorinţă. Tot ce spunea ea părea provocator.

– De la ce?

– De la cumpărat. Am luat ambele rochiţe pentru că nu mă puteam hotărî pe care s-o cumpăr. Amîndouă sînt adorabile.

– Cu atît mai bine. Caitlin e ca mama ei, arată adorabil în orice-ar fi îmbrăcată.

Ei i s-au înroşit obrajii şi s-a umflat în pene.

– E primul meu copil care merge la şcoală.

El s-a apropiat mai tare şi a tras-o de mîneca bluzei.

– Te înţeleg în totalitate.

– Adevărat?

El a respirat profund. Habar n-avea despre ce vorbeau, dar orice- ar fi fost, n-avea nimic de-a face cu ceea ce gîndeau. Erin voia să fie sărutată. Ştia el asta după ochii ei şi după îmbujorarea din obraji. A apucat-o de braţ şi a tras-o lîngă el. La

dracu' cu toată rezerva asta în faţa fetelor! Era timpul să afle că mama lor era sărutată, pentru că avea de gînd să facă mult mai mult în viitor.

– Să văd eu, să văd eu! Arlene s-a vîrît între cei doi adulţi şi a încercat să se uite în pungi.

Erin şi-a revenit într-o clipă. Mai era puţin şi Bain ar fi fost gata s-o sărute. Intenţiile lui fuseseră foarte clar exprimate de privirile lui aprinse. S-a uitat la Arlene în jos, încercînd să-şi ascundă faţa într-una din sacoşe. Un mic sărut în faţa fetelor sigur că n-ar fi stricat. S-a ridicat pe vîrfuri şi l-a sărutat repede pe gură.

– Ai terminat cu lucrul pe-aici?

Bain părea prea uimit ca să-i răspundă pentru moment.

– Mai am nişte bucăţi de geamuri de înlocuit şi mai am ceva de furcă la uşă ca să funcţioneze ca nouă.

Erin a privit mîndră prin seră. Aproape tot plasticul cu care învelise ea serele în ultimii doi ani fusese înlocuit cu geamuri lucioase, noi. Pe jos era pietriş proaspăt adus şi Bain făcuse minuni în privinţa sistemului de irigaţie din toate trei serele. Mesele de curînd vopsite erau acoperite cu arbuşti înfloriţi. În puţine zile o să poată să se concentreze la repararea primei sere goale şi să-şi pună în practică visurile. N-ar fi putut face toate astea fără el.

– O să-ţi pot mulţumi mai tîrziu pentru treaba minunată pe care-o faci?

– De cîte ori mănînc cu tine la masă faci asta.

Ea s-a îmbujorat.

– Nu, eu vreau să-ţi mulţumesc într-adevăr. Arată minunat acum, Bain. A tras sacoşa mai departe de degetele lipicioase ale Arlenei.

– A fost o plăcere pentru mine. Bain a observat privirea hotărîtă a Arlenei şi a luat-o în braţe. Cred că cineva devine prea nerăbdător să vadă ce-i în pungile alea.

Erin şi-a întors atenţia înapoi la fete.

– Duceţi-vă să vă spălaţi şi apoi vă dau ceva dulce şi ceva rece de băut. Caitlin, le poţi arăta Arlenei şi lui Bain ce-ai primit după gustare.

Bain a pus-o repede jos pe Arlene. Din felul în care fetele au zbughit-o din seră spre casă, oricine ar fi crezut că se-apropie Moş Crăciun. El a tras-o mai aproape pe Erin şi i-a acoperit gura cu a lui.

– Acum e rîndul meu să-ţi mulţumesc.

– Pentru ce?

– Pentru încredere. O onoare pe care n-o merit.

– Încredere?

– Azi e prima oară că ai lăsat-o pe Arlene cu altcineva, nu-i aşa?

– Păi, da. A agitat cu nervozitate sacoşa din

mînă.

– Azi e şi prima oară cînd ai sărutat un bărbat în faţa copiilor, nu-i aşa?

Ea s-a îmbujorat.

– Şi ce-i cu asta?

– Este! A strîns-o mai tare şi a sărutat-o îndelung. Gîtul îi era sugrumat de emoţie şi aproape că-i dăduseră lacrimile. Mulţumesc că îţi împarţi viaţa cu mine.

Punga de plastic atîrna pe spatele lui acum, că ea îşi încolăcise braţele pe după gîtul lui Bain.

– Eşti bine-venit, i-a spus ea încruntîndu-se totuşi uşor.

El a muşcat-o de buza de jos.

– Îţi aminteşti ce s-a întîmplat ultima oară cînd ai trimis-o pe Arlene în casă, să se spele?

Ea s-a repezit afară din seră imediat.

Bain a răsuflat uşurat în timp ce Erin alerga străbătînd curtea. Ea îi simţea emoţia. Îşi dăduse seama că nu era în regulă ceva. A privit prin seră şi s-a încruntat. Erin şi fetele erau extrem de colorate, un caleidoscop de fericire. Voia să rămînă în lumea lor, să se scalde în lumina lor. Cum o să poată face asta? Adevărul era un nor greu, întunecat, gata să dezlănţuie ploaia.

Nu merita încrederea lui Erin. Nu merita nici sclipirile de iubire care-i apăreau ei în ochi din cînd în cînd. Cum dracu' să-i spună el lui Erin

adevărul? S-a îndreptat cu inima grea spre casă. Cum dracu' să nu-i spună adevărul?

V

Bain a închis încet uşa în spatele lui şi s-a dus în bucătărie. Erin era la chiuvetă, cu spatele la el. S-a dus şi-a sărutat-o pe gît.

Ea a oftat şi şi-a înclinat capul ca să-i ofere un unghi mai potrivit şi a lăsat să-i cadă din mînă leguma în chiuveta plină cu morcovi.

Bain a sărutat-o în locul sensibil de după ureche.

– Fetele sînt în pat?

– Mmm... S-a întins după un prosop şi şi-a şters mîinile. Încă de-acum o oră trebuia să vii.

– Iartă-mă. A muşcat-o de lobul urechii. M-am apucat să lucrez la carte şi am pierdut o groază de timp.

Ea s-a întors şi s-a aplecat deasupra chiuvetei.

– Perfect. Înţeleg. Cînd ai de gînd să mă laşi s-o citesc şi eu?

Bain şi-a ridicat capul şi-a privit-o fix.

– Vorbeşi serios?

Ea s-a încruntat.

– Sigur că da. De ce n-aş vrea să-ţi citesc cartea?

– Nu m-am gîndit niciodată să-i dau voie cuiva s-o citească.

– Cum crezi că poate fi publicată fără să ţi-o citească cineva?

– Nu mă refeream la editori.

– Tu nu vrei s-o citesc eu, nu-i aşa? l-a întrebat supărată. Săptămîni la rînd crezuse că relaţia lor devenise mai strînsă. Săruturile lor din timpul nopţilor se transformaseră dintr-un extaz arzător într-o pură tortură. Ea dorea să adîncească legătura dintre ei, dar el nu dorea ca ea să împartă cu ea creaţia lui.

El i-a pus blînd mîna pe obraz.

– Nu e asta, Erin.

– Atunci ce este?

– Dacă ţie n-o să-ţi placă?

Erin i-a simţit vulnerabilitatea şi nesiguranţa din voce şi s-a aruncat în braţele lui.

– Oh, Bain, n-ai scris-o tu?

– Sigur că eu am scris-o. A strîns-o mai tare, trăgînd pe nări mirosul proaspăt al şamponului ei.

– Atunci mie o să-mi placă. L-a sărutat pe bărbie.

– De unde ştii?

– Pentru că ai scris-o tu. S-a ridicat şi i-a devorat gura cu un sărut care l-a făcut să priceapă că n-o să mai poată scrie nimic în acea noapte.

Bain era aiurit şi excitat.

– Aşteaptă pînă mai scriu cîteva capitole şi apoi ţi-o dau s-o citeşti.

– Adevărat?

– Adevărat. El a chicotit şi i-a capturat degetele înainte de a-i mai produce şi alte stricăciuni în privinţa hormonilor care începuseră să debordeze. Cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viaţa lui era să- i spună „noapte bună" lui Erin în fiecare noapte. Şi cu fiecare noapte care trecea, devenea tot mai dificil. S-a făcut tîrziu. Trebuie să mă duc dincolo.

Erin şi-a adunat întreaga îndrăzneală şi i-a spus:

– Stai.

El s-a holbat la ea.

– Ce fel de stai?

– Stai aici noaptea.

Şase

Bain a dus-o în braţe pe Erin în dormitor şi a lăsat-o uşor cu picioarele pe podea. A oprit-o să aprindă lumina.

– Las-o stinsă.

Ea a zîmbit delicios.

– Asta nu mi-a trecut prin cap.

El a închis uşa şi a atras-o cu spatele pe genunchii lui.

– Dar mie mi-a trecut. I-a scos panglicuţa care îi lega părul împletit. Valuri mătăsoase i-au învăluit degetele. Vreau să fie totul perfect în noaptea asta.

I-a tras capul înspre pieptul ei.

– De pe acum este.

Un geamăt adînc a umplut încăperea cînd el s-a lăsat în întregime în voia ei. I-a găsit cu degetele nasturii de la corsajul rochiei. I-a descheiat pe toţi, fără a-şi întrerupe sărutările.

Degetele lui Erin tremurau de nerăbdare cînd i-a descheiat cămaşa şi i-a lăsat-o în jos, pe umeri. A suspinat încîntată cînd el şi-a dat-o jos ca s-o ajute. Erin îşi plimba mîinile în sus şi în jos pe spatele lui, memorînd fiecare amănunt, fiecare muşchi, fiecare contur.

Bain a întrerupt sărutul şi a mîngîiat-o pe faţă.

– Doamne, cît de tare te doresc, Erin.

A zîmbit la felul în care-i pronunţa el numele, gîfîind şi tremurînd. Arcuindu-şi spatele, rochia i-a alunecat de pe umeri şi a căzut pe podea ca o grămăjoară de bumbac.

– Şi eu te doresc. Şi-a scos şi sandalele albe de piele.

Bain şi-a ridicat gura de pe gîtul ei neted. Încăperea nu era luminată decît de ceea ce pătrundea prin ferestrele care dădeau spre lac.

Luna era plină şi strălucea, dar în cameră persistau tot felul de umbre întunecate. Încerca să-i desluşească expresia cu tot întunericul, dar nu reuşea.

– Spune numele meu, Erin. A sărutat-o lacom. Am nevoie să spui tu numele meu.

Îl înţelegea. Din cauza întunericului nu-şi putea da seama dacă nu cumva ea era vreo fantomă îndepărtată a trecutului. L-a sărutat pe obraz, şoptind:

– Bain. L-a strîns mai tare. Bain. L-a muşcat uşor de buza de jos. Îi tremurau degetele cînd a pus mîna pe pantalonii supărători. Te vreau, Bain!

El a gemut şi şi-a ascuns faţa în părul mătăsos.

– Mulţumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că eşti tu, Erin. Doar pentru că eşti tu însăţi. I-a desfăcut sutienul şi i l-a scos peste braţele subţiri. Dantela mătăsoasă a aterizat şi ea undeva la picioarele lor. Şi-a trecut mîinile peste stomacul ei, apoi i-a mîngîiat sînii dulci şi plini.

Erin a început să gîfîie cînd dorinţa îi strîngea stomacul, iar sînii i se umflau. Sfîrcurile i s-au întărit cînd degetele lui Bain le-au frămîntat senzual. Cu cît mai uşoară era atingerea lui, cu

atît mai teribil de plăcute erau senzaţiile ei. Ea îşi pusese mîinile pe şoldurile lui încercînd să-l ţină cît mai aproape. Voia mai mult.

Bain şi-a aplecat capul şi i-a mîngîiat cu vîrful limbii miezul delicios. A început să tremure cînd Erin l-a atins pe organul rigid prin pantaloni. Cînd mîna cu unghiile date cu ojă a coborît fermoarul, el i-a înhăţat rapid mîna. Ducînd-o la buze i-a sărutat fiecare deget, apoi a dat deoparte păturile care acopereau patul.

Erin s-a trezit că este uşor întinsă pe pat. A încercat să-l observe pe Bain terminînd cu dezbrăcatul. Dar întunericul nu i-a permis să vadă altceva decît silueta lui dreaptă. Ura întunericul. Îi aducea în minte secrete şi pudori. Probabil că piciorul bolnav al lui Bain îl făcea să se ruşineze de lumină. Sau poate că-i era frică să nu-l respingă? Oare o considera chiar atît de superficială?

Cînd el s-a întins pe pat, i-a încercuit gîtul cu braţele şi l-a strîns tare. I-a căutat lacomă gura cu a ei. Voia să-i arate că nu e nimic ruşinos cînd doi oameni fac dragoste şi că trupul uman este frumos, indiferent în ce stare s-ar afla. Poate că el se simţea mai bine în întuneric, dar ea nu. Voia să-l vadă pe Bain. Voia să-l vadă pe bărbatul care-i pătrunsese în inimă cînd ea nici nu se

aşteptase la aşa ceva. Data viitoare cînd vor face dragoste, o să fie cu luminile aprinse.

Bain a răspuns înfocat sărutărilor ei febrile. Inima şi sufletul lui răspundeau total la fiecare dintre asalturile ei pasionale într-un fel cu totul nou. Ea era ca o pisică sălbatică cerînd mereu mai mult, iar el îi oferea fără ezitare. Niciodată pînă atunci nu mai simţise în el o pasiune atît de profundă şi o dorinţă atît de mare. Într-o clipă îndepărtase şi ultima barieră de mătase dintre ei şi era deasupra. Şi-a apăsat gura pe-a ei. Degetele i-au tremurat cînd i-a dat deoparte de pe faţă o şuviţă de păr.

– Eşti pregătită, Erin?

Ea i-a luat mîna şi i-a dus-o în josul trupului ei. A alunecat peste inima care bătea din toate puterile, peste abdomenul suplu şi a trecut peste părul acoperind muntele lui Venus pînă la miezul fierbinte al femeii.

Bain a gemut şi şi-a înfundat faţa în gîtul ei, în vreme ce degetele au ajuns la înrourarea dintre coapsele ei. Era umezită, pregătită pentru el, era a lui. Şi-a lăsat degetele să alunece în centrul umezit şi s-a simţit invadat de o plăcere pură.

Erin şi-a arcuit şoldurile înspre mîna lui.

– Asta e un răspuns la întrebarea ta?

El şi-a mişcat degetele şi s-a aranjat mai bine

între coapsele ei. Trecuse vremea întrebărilor. A intrat în ea cu senzaţia că i se zdruncină chiar şi minţile şi amîndoi au pornit ca într-o călătorie fierbinte.

Ritmul rapid de la început s-a transformat într-o frenezie sălbatică de braţe care se strîngeau şi de trupuri încordate. Amîndoi încercau să atingă punctul culminant, apoi amîndoi au încercat să se abţină şi fiecare îl aştepta pe celălalt. Apoi, într-o nebunie a orgasmului care se învecina cu sălbăticia, amîndoi au ajuns pe culmea plăcerii în aceeaşi fracţiune de secundă. Bain era sigur că Erin îi strigase numele prima, iar ea era convinsă că el i-l pronunţase pe-al ei înfundat în pernă.

Erin privea în întuneric şi-şi trecea cu dragoste degetele prin părul lui Bain. Încă îi mai simţea pe piept răsuflarea accelerată şi se minuna din nou de puterea inimii omeneşti. A ei ar fi trebuit să explodeze. Poate din iubire, din cauza fericirii sau, şi mai sigur, a încordării. Era asaltată de emoţii de existenţa cărora nu ştiuse niciodată.

Putea cineva să se îndrăgostească atît de repede? Nu crezuse niciodată în dragoste la prima vedere şi nici la a doua vedere. În felul ei de a gîndi, dragostea cerea timp şi răgaz ca să înmugurească. Exact ca florile ei. Totul pornea de

la o sămînţă firavă, care avea nevoie să fie udată cu apă, să aibă soare, sol fertil şi aşa începea să crească. Dacă era hrănită continuu şi toate elementele erau prielnice, într-o zi ajungea la înflorire. Atunci, dacă ceea ce simţea ea nu era iubire, ce era?

Era doar sex. Orice femeie şi oricare bărbat puteau face sex. Totuşi nu există comparaţie între ceea ce simţise ea cu Bain şi experienţele anterioare. Fusese ceva special. Unic. Drace, pe cine încerca ea să păcălească? Fusese totul, atît de fierbinte încît îşi închipuia că şi cearceafurile erau arse. Toată roşeaţa i s-a urcat în obraji cînd şi-a reamintit minunatul fel în care ei doi făcuseră dragoste.

L-a strîns mai tare pe Bain cînd el a încercat să se mişte.

– Nu.

El a mîngîiat-o pe sîni.

– Sînt prea greu pentru tine. A mîngîiat-o pe coapsă şi a alunecat alături.

Ea s-a relaxat cînd a atras-o iar în braţele lui. Pentru un moment se gîndise că el avea de gînd să plece. Voia să rămînă cu căldura lui. Lumea ei îi scăpase rapid de sub control şi acum avea nevoie de cineva care s-o orienteze, măcar dacă ar fi fost vorba doar de acea noapte.

Camera respira linişte şi mulţumire. Bain a tras peste ei cearceafurile în briza rece a nopţii care pătrundea prin ferestrele deschise.

– Bain? Vocea lui Erin era somnoroasă.

El a strîns-o mai tare, dar n-a deschis ochii.

– Hmmm..

– Mulţumesc. Ea s-a lipit mai mult de el şi a adormit, ascultîndu-i bătăile inimii.

– Plăcerea a fost în întregime de partea mea, i-a şoptit el şi a adormit obosit.

Bain s-a trezit încet cu două gînduri care-i treceau în acelaşi timp prin minte. Primul era că totul e încîntător şi al doilea că cineva îl săruta uşcr pe piept. Zîmbetul de pe faţă i-a fost repede înlocuit de un tremur cînd a încercat să dea deoparte păturile.

Erin rămăsese deasupra cearceafului şi-şi continua asaltul senzual asupra pieptului lui Bain. Îşi trecea degetele prin părul roşcat şi-i săruta pieptul musculos.

Şi-a încordat mai tare muşchii abdomenului şi a privit spre fereastră. Afară nu era lumină! Zorii încă nu se iviseră. Erin aprinsese lumina. A

încercat să apuce pătura care alunecase în jos, pe şoldurile lui.

– Erin, încetează.

Ea şi-a ridicat capul şi l-a privit fix.

– De ce?

– Ştii ce de. Cicatricile erau roşii şi urîte. N-ar fi rezistat să vadă cum privirea iubitoare a lui Erin se transformă într-una de repulsie. Nu voia s-o piardă.

– Mă crezi atît de superficială?

– Nici gînd.

– Atunci de ce te temi? l-a întrebat sărutîndu-l uşor pe buric.

El a gemut din cauza dorinţei. Pătura subţire de vară nu-i prea putea ascunde excitaţia evidentă.

– Închide lumina, a mormăit, şi-o să-ţi arăt eu cine se teme.

Ea a rîs sub pătură.

– Credeam că poliţiştii trebuie să fie aspri şi rezistenţi.

– Sîntem... Eu sînt. A înghiţit cu greu cînd mîna ei a trecut pe deasupra păturii. O picătură rece de sudoare i-a alunecat de pe sprînceană. Vreau să spun că am fost.

– Zău? Bain. Şi acum eşti un puişor?

Privirea lui a devenit serioasă.

– În anumite privinţe, da.

L-a mîngîiat cu degetele pe dosul mîinii care strîngea pătura.

– Vreau să fac un pariu cu tine. Dacă o să mă sperii de ceea ce-o să văd, o să stingem lumina şi o să te las în voia ta. Dar dacă n-o să mă deranjeze ce găsesc, lumina va rămîne aprinsă. L-a sărutat pe şold.

Bain şi-a reţinut respiraţia în timp ce pătura era uşor dată deoparte.

O

O jumătate de oră mai tîrziu Erin zîmbea şi-i acoperea pieptul şi gîtul lui Bain cu o ploaie de sărutări pînă i-a întîlnit buzele lacome. Cît ai clipi din ochi s-a pomenit răsturnată şi înfundată în saltea de greutatea lui Bain. Rîsul i-a fost înăbuşit de gura lui nerăbdătoare.

El şi-a ridicat capul şi a respirat în voie.

– Încerci să mă omori, femeie?

– Te plîngi de asta? Se simţea feminină, seducătoare şi pur şi simplu încîntată. Cine s-ar fi gîndit că o să fie atît de minunat?

I-a capturat cu buzele sfîrcul care i s-a întărit. A rîs.

– Niciodată!

– Bain? s-a cutremurat ea cînd gura lui i-a mîngîiat şi celălalt sîrc.

El a devenit atent la disperearea din vocea ei.

– Ce nu merge?

Privirea ei neliniştită a alunecat de la ochii lui la trupurile lor.

– Eu... Vreau să zic noi... A încercat să se dea într-o parte de sub el. Parcă ar fi căutat prin cameră cuvintele potrivite. Vreau să zic, tu nu trebuie...

– Ce nu trebuie?

– Să foloseşti nimic.

– Să nu folosesc nimic?

– Ştii tu. S-a înroşit şi s-a uitat în altă parte. Controlul naşterilor.

Bain a gemut şi s-a rostogolit pe spate ducîndu-şi braţul la ochi. Tot chinul vechi îl invadase.

– N-ai de ce să te temi, Erin.

Ea şi-a tras cearceaful ca să-şi acopere trupul gol.

– Nu?

– Nu. A privit-o. Arăta foarte sexy şi caldă, cu părul ciufulit şi buzele roşii gata pentru sărutat. Merita adevărul întreg. Spusese odată că onestitatea se afla la baza oricărei legături puternice. El nu ştia prea bine unde avea să ducă legătura lor, dar îi era clar că merita mai mult din

partea lui. Îl durea inima, dar tot i-a spus cu voce tare:

– Eu nu pot face copii. Erin părea modelul mamei dintotdeauna. Poate că nu-şi dorea o legătură cu un bărbat care nu-i putea oferi posibilitatea de a avea şi alţi copii. Poate că prima parte a adevărului o să pună capăt legăturii lor şi n-o să mai fie necesar să- o spună că el fusese donatorul de spermă pentru fete.

– Din cauza accidentului.

– N-a fost un accident, Erin.

El i-a susţinut privirea un minut întreg înainte ca ea să-i răspundă calmă:

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

Bain a oftat necăjit. Nu voia să-i povestească istoria în toată cruzimea ei, dar avea nevoie să-i spună adevărul. Pe o voce joasă i-a explicat cu ce se ocupa el la poliţia anti-drog. I-a povestit despre droguri, despre poliţişti deghizaţi şi despre preţul pe care-l plătesc ei uneori. Preţul plătit de el va dura toată viaţa.

Erin l-a ascultat cu ochii plini de lacrimi. Cînd Bain a terminat de povestit, l-a tras în braţele ei l-a legănat. Pur şi simplu nu găsea nimic să-i spună.

I s-a mai potolit puţin inima. S-a vîrît sub pătură şi a strîns-o în braţe.

– Bain?

– Hmmm.

– Nu vreau să te superi, dar sînt mulţumită că nu mai poţi face copii.

Confuz, a întrebat-o:

– De ce?

– Pentru că aş fi putut rămîne gravidă de două ori în noaptea asta.

– Şi o sarcină nu se află pe lista de necesităţi din anul ăsta.

– Se află, nu se află, asta nu schimbă nimic. Oricum şi cu NU în litere mari, nu vreau să rămîn gravidă.

– De ce? Ai avut neplăceri cînd ai fost însărcinată cu fetele?

Ea a rîs.

– Bain, nimic, chiar nimic, n-a fost plăcut cînd am fost gravidă. N-am strălucit, n-am înflorit şi precis că n-am fost radioasă. Culmea a fost, cînd după nouă luni de suferinţă cu Caitlin am avut şi un travaliu de treizeci şi şase de ore. Cu Arlene a fost şi mai rău.

– Mai rău?

– Mai ales pentru că aveam probleme şi nu mi-au putut face cezariană. Aşa că a trebuit să nasc natural.

– Şi ce era rău în asta?

– Am născut-o strangulată.

El a pălit.

– După tot ce-ai păţit cu Caitlin, de ce ai mai vrut-o şi pe Arlene?

– Pentru că în inima şi în sufletul meu aş fi vrut o duzină de copii. Dar corpul meu nu e în stare de aşa ceva. Mă simt oribil timp de nouă luni. Doctorii spun că n-am nici o şansă cu o nouă sarcină.

Bain a strîns-o în braţe simţind că e gata să plîngă. Doamne, prin ce trebuie să fi trecut ca să aibă fetele. Fetele lui. Acum era momentul şi pentru a doua parte a adevărului. Dacă nu-i spunea acum, n-o să mai aibă curajul cu nici un alt prilej. A lăsat-o din braţe şi s-a aşezat pe marginea patului.

– Mai am să-ţi spun ceva.

– Despre ce?

El s-a ridicat, şi-a pus pantalonii şi a început să se plimbe de colo-colo.

– Înaintea „micului accident" eram un bărbat perfect normal.

Ea a clătinat din cap privindu-i trupul.

– Mie mi se pare că şi acum eşti perfect normal.

– Am vrut să spun că nu eram steril. S-a oprit în faţa ei şi a gemut. Arăta atît de caldă şi de sexy cu părul liber şi cu cearceaful înflorat care

de-abia, de-abia îi acoperea sînii minunaţi. A respirat profund şi a zis în gînd o rugăciune. Acum vreo cinci ani eram în cabinetul doctorului nostru de familie pentru o analiză de rutină şi el mi-a cerut să-l ajut.

Erin şi-a ridicat privirea neliniştită şi a aşteptat.

– Pentru că eram total sănătos, tînăr şi zdravăn la minte, mi-a cerut să donez nişte spermă pentru ca un cuplu foarte simpatic pe care-l cunoştea el să poată avea un copil. Erin s-a îmbujorat. Am făcut treaba asta. Acum trei ani, doctorul Shamus O'Donnell m-a întrebat dacă nu mai voiam să dau o „eprubetă" la acelaşi cuplu drăguţ să mai aibă un copil. Bain a simţit că i se strînge stomacul văzînd expresia lui Erin la menţionarea numelui doctorului. Am dat o altă eprubetă.

Erin a trebuit să înghită în sec de trei ori înainte de a putea deschide gura.

– Tu eşti tatăl biologic al Caitlinei şi al Arlenei, nu-i aşa?

– Da.

I-a studiat în tăcere fiecare linie de pe faţă. Asemănarea existase permanent, dar ea nu-şi bătuse capul s-o observe. Caitlin avea culorile lui şi nici unul dintre ei nu se ardea la soare. De ce nu văzuse similitudinile? Chiar îi spusese Caitlinei

că seamănă cu mama lui.

L-a privit drept în ochii verzi şi l-a întrebat:

– De ce?

El s-a mutat stîngaci de pe un picior pe celălalt.

– Eram tînăr şi sănătos. Aveam întreaga viaţă înaintea mea. De ce n-aş fi ajutat pe cineva?

– Nu asta, am vrut să zic de ce ai venit aici? Se simţea cuprinsă de frică şi şi-a strîns mai tare cearceaful în jur. „Oare donatorul de spermă are vreun drept legal asupra progeniturilor?"

El i-a înţeles gîndul şi s-a grăbit s-o calmeze.

– Nu, Erin, să nu crezi aşa ceva. Fetele sînt sută la sută ale tale. Nici n-aş fi visat să intervin între voi. Am venit pentru un singur motiv. Voiam să văd cam cum ar fi arătat copiii mei dacă i-aş fi putut avea. Nu-ţi aminteşti că am cerut să vorbesc cu soţul tău? Din cîte ştiam, familia Flynn continua să fie acelaşi cuplu simpatic despre care-mi povestise doctorul O'Donnell.

– Cum ai aflat de apartament?

– Nu ştiam despre el pînă nu mi-ai spus tu. Am venit aici după un ziar cu reclame pentru un dulap antic?

– Dar n-aveam de vînzare aşa ceva.

– Ştiu. Adresa era diferită, dar era cea mai apropiată de-a ta. M-am gîndit să joc rolul unui

turist cam zăpăcit, să văd copiii, apoi să plec.

– Încotro?

– Dakota de Nord. Aveam aranjată acolo o slujbă de ajutor de şerif.

L-a privit nedumerită.

– Atunci de ce ai rămas?

El s-a oprit din mers.

– Sincer?

– Bineînţeles.

– Întîi am rămas din cauza fetelor. Tu mi-ai oferit o ocazie fantastică de a fi lîngă ele. Să fac parte din viaţa lor, chiar pentru o scurtă perioadă de timp.

– Şi ce-i cu slujba din Dakota de Nord?

– Am contramandat-o la cîteva zile după ce am rămas aici. Am realizat că viaţa mea se îndrepta în altă direcţie.

– În direcţia Caitlinei şi Arlenei?

– Cam aşa, dar am înţeles totodată şi cît de mult începeai tu să însemni pentru mine. Am rămas din cauza ta, Erin.

Ea s-a încruntat.

– Şi acum ce facem?

Bain s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a trecut mîinile prin păr.

– Tocmai asta e, că nu ştiu. Niciodată n-am simţit ce simt faţă de tine, Erin.

– O să mai vedem noi mai tîrziu. Poate că trebuie să mai treacă ceva timp, s-a gîndit ea. Timp pentru a digera faptul că Bain era tatăl biologic al fetelor şi timp ca să înţeleagă încotro se îndrepta relaţia dintre ei.

El a privit-o zîmbind.

– N-ai vrea s-o luăm cu încetul o vreme ca să ne obişnuim amîndoi cu situaţia asta complicată?

Erin a aruncat o privire la cearceaful subţire care-i acoperea trupul gol. Patul arăta ca un teren pe care făcuseră antrenament nişte luptători, iar Bain era îmbrăcat doar cu nişte pantaloni vechi.

– Eşti de părere s-o luăm cu încetul?

I-a observat rîsul din ochi şi a chicotit. Totul mergea pe calea cea bună. Baza relaţiei lor fusese teribil de tare zguduită, dar rămăsese în picioare. A mîngîiat-o pe deasupra cearceafului care-o acoperea.

– La naiba, Erin. Deocamdată n-am făcut nimic cu încetul.

Ea a avut un zîmbet cuceritor cînd i-a tras încet cearceaful deoparte.

După vreo trei săptămîni Erin îşi ţinea respiraţia în vreme ce Arlene mai făcea un pas în lac.

Apa rece îi trecuse de genunchi şi îi mîngîia coapsele şi ea continua să înainteze împreună cu Bain.

– Eşti o fetiţă bună, scumpo. Încă doi paşi şi ai reuşit. Arlene s-a uitat înapoi la mama ei şi la Caitlin care stăteau pe mal şi zîmbeau încurajator. S-a întors spre Bain.

– Doi?

– Numai doi, Arlene. Avea toţi muşchii încordaţi. Ajunseseră la stadiul critic al lecţiilor de înot cu Arlene. Acum avea să vadă dacă are sau nu încredere în el.

Arlene a mai făcut un pas. Şi-a dat seama că pînă la el nu mai era decît încă unul şi i s-a aruncat în braţe.

El a strîns-o încercînd să se liniştească singur. Puţin lipsise ca amîndoi să nu se rostogolească în apă pierzîndu-şi echilibrul şi o lună de eforturi ar fi fost distrusă într-o clipă. Şi-a regăsit echilibrul şi a ţinut-o mai departe pe Arlene.

– Ai reuşit!

Erin şi Caitlin s-au băgat şi ele în apă şi au venit să-i felicite. Arlene mersese singură prin apa care-i ajungea pînă la piept.

– Ai reuşit, iubito! a exclamat Erin.

Bain a luat-o şi pe Caitlin şi a înotat împreună cu ele făcînd valuri şi stropind în toate părţile. Rîsul lui răsunător se auzea peste ţipetele de încîntare ale fetelor atîrnate de gîtul lui. Arlene

avusese încredere în el. Le-a mai învîrtit pe fete încă o dată doar ca să le audă ţipetele, apoi s-a dus în faţa lui Erin care zîmbea radioasă.

– Trebuie să sărbătorim evenimentul.

Expresia lui Erin a devenit gînditoare. Semănau atît de tare a familie. Asemănarea lui Bain cu cele două fete cu părul roşu atîrnînd de braţele lui era remarcabilă. Oricine i-ar fi văzut ar fi fost convins că el este tatăl. Şi Bain avea toate datele unui tată minunat. Bain a ridicat-o mai sus pe Caitlin.

– Dacă-mi promiţi să încerci să faci ce te-am învăţat ieri la înot, îţi ofer o cină şi un film.

Ambele fete au căscat ochii mari apoi s-au întors înspre mama lor.

– Putem, te rog? Caitlin întrebase.

Erin a revenit la realitate.

– Ce?

Pe Bain l-a apucat rîsul cînd Caitlin a oftat exasperată.

– N-aţi pregătit ceva pentru cină, nu-i aşa? a întrebat el.

– Nu. De ce?

– Atunci vă fac eu o tratăţie diseară? O să cinăm pe bază de sandvişuri din oraş, o să ne luăm floricele de porumb la cinema şi, în drum spre casă, o să ne oprim la chioşcul de îngheţată şi o să comandăm sucuri uriaşe de banane.

Erin şi-a privit fiicele şi a oftat. Aveau gurile

căscate şi ochii cît farfuria. În viaţa lor nu visaseră că or să facă într-o singură seară tot ceea ce le plăcea mai tare. Tot programul îi apărea cam plictisitor, dar şi carnea pentru prăjit şi cartofii de curăţat ar fi plictisit-o la fel de mult. A luat-o pe Caitlin din braţele lui Bain.

– Nu ştiu cine-o să sufere mai tare, digestia voastră sau portofelul lui Bain.

Ambele fete au aplaudat-o cu putere.

Bain a aruncat-o în sus pe Arlene.

Arlene l-a luat cu ambele mîini de gît pe Bain şi l-a sărutat cu o plescăitură.

– Te iubesc, Bain.

El s-a îmbujorat şi, o clipă, era să-şi piardă echilibrul. „Fiica mea mă iubeşte!" Acum îl sărutase pentru prima oară cu poftă – şi mai şi pronunţase cele trei cuvinte magice. Inima îi bătea nebuneşte şi se simţea dintr-odată exact ca un tată. A strîns-o mai tare pe micuţă cu obrazul lipit de perişorul ei de bebeluş.

– Şi eu te iubesc, fetiţo.

Erin îi privea ciudat. A încercat să amelioreze situaţia, dînd din umeri şi spunînd:

– Ce să zic dacă m-a strîns aşa de tare cu degeţelele?

Erin a continuat să-i privească ciudat pe Bain şi pe Arlene.

– Aşa le face şi altora. Pentru prima oară Erin

realiza exact cît de importante erau Caitlin şi Arlene pentru Bain. Doar nu erau decît simplul produs al unei eprubete pe care-o dăduse în cabinetul doctorului. Erau singurii copii pe care-i va putea produce în viaţa lui. Un pic de îndoială i-a încolţit în minte. Cît de departe va duce Bain dorinţa de a face parte din viaţa copiilor lui?

– Cred că a moştenit asta de la o altă persoană feminină pe care-o cunosc, a spus Bain mai departe.

– La cine te gîndeşti?

A pus-o pe Arlene jos şi fata a alergat la Caitlin pe malul lacului să dezbată acţiunile care se vor desfăşura seara.

– La cineva cu părul roşu care m-a strîns tare cu degetele în prima clipă în care i-am dat drumul singură.

Erin a trebuit să se stăpînească să nu rîdă. Gîndurile ei erau departe. Nu era totuşi posibil ca Bain să facă atît de nebuneşte dragoste cu ea noapte de noapte numai ca să păstreze contactul cu fetele lui. La urma urmei, nimeni nu-l obligase să-i spună că fusese donatorul de spermă. Oricum ea n-avea de unde să afle. Şi-a arcuit o sprînceană.

– Ziceai că în prima clipă?

El s-a apropiat şi a luat-o de mînă. I-a dus-o la

gura lui şi i-a sărutat primul deget.

– Era atunci cînd briza îţi ciufulea părul. Buzele lui i-au atins al doilea deget. Ţi-am spus vreodată că ai cei mai frumoşi ochi verzi pe care i-am văzut în viaţa mea? Ea a negat din cap cînd i-a sărutat degetul următor. Vîntul îţi lipea rochia de trup. I-a sărutat uşor ultimul deget şi i-a muşcat blînd baza degetului mare. Pe lîngă tine fluturau bobocii roz de pe cearceafurile pe care le întindeai la uscat. I-a zîmbit şi şi-a mutat buzele spre încheietura mîinii. Erau aceiaşi boboci ca aceia din patul tău cînd am făcut dragoste pentru prima oară.

Erin a şoptit:

– Îţi aminteşti deci.

– Fiecare detaliu, fiecare minut. A luat-o în braţe şi a sărutat-o cît se putea de bine şi de apăsat. Nici unul dintre ei nu le-a dat vreo atenţie fetelor care rîdeau stînd pe malul apei.

V

– Eşti sigură că te simţi bine, Erin?

Ea l-a privit surprinsă de înţelegerea din vocea lui Bain.

– Sînt bine. De ce mă întrebi?

El le-a privit pe Caitlin şi pe Arlene. După feţele lor nevinovate putea paria că n-o să primească nici un ajutor din partea lor.

– Cînd ne-am dus întîi la cină ai mîncat trei sardele franţuzeşti şi ai luat doar o sorbitură din băutura ta.

– Ai numărat bine?

El s-a făcut că n-o aude.

– Apoi am mers la film şi ai plîns cînd puişorii au fost răpiţi.

– Asta era trist! Toţi căţeluşii ăia să fie luaţi de la tata şi de la mama.

– Apoi ai plîns cînd au fost salvaţi.

– Atunci nu plîngeam. Alea erau lacrimi de bucurie, aşa că nu plîngeam. A adăugat îngheţatei de vanilie cu care se ocupa sirop şi grepfruit.

Bain s-a încruntat.

– Cînd te-am întrebat ce ai, de ce nu mănînci la cină, mi-ai spus ceva despre o insectă.

Lingura albă de plastic a tăiat o banană.

– Şi ce-i cu asta?

– Apoi, la film, ai mîncat o pungă mare cu floricele, trei cutii de bomboane cu lapte şi ai băut un sifon.

Erin s-a încruntat vîrînd în gură ultima lingură cu îngheţată de ciocolată.

– Probabil că mi-era foame pentru că nu mîncasem la cină. Acum aduna cu lingura fiecare

picătură de sirop rămasă pe castron. Vrei să ajungi la un punct anume, Bain?

– N-am ştiut că-ţi place atît de tare îngheţata.

Ea a dat deoparte castronul golit.

– Nu-mi place. Mănînc doar cînd se-ntîmplă să fie.

El a privit spre fete, după un sprijin cît de mic. Nici una nu părea să vrea să-l ajute.

– Nu vreau să par că te critic, Erin, dar îţi dai seama că ai mîncat o banană uriaşă?

Ea şi-a ridicat bărbia.

– Nu pentru asta le-am cumpărat?

– Păi, da. S-a foit în scaun. Dar tot tu ai mîncat şi jumătate din porţia Caitlinei şi două treimi din cea a Arlenei.

Erin s-a uitat îngrozită la masa de picnic. În faţa ei se aflau trei castroane golite.

– Eu am mîncat tot?

– Nu-ţi aminteşti?

– Ba-mi amintesc, a izbucnit ea. S-a mai uitat în jur, la alte familii adunate pe-acolo. Nimeni nu mai avea în faţă trei castroane goale cu salată de banane. S-a îmbujorat.

– Probabil că mi-a fost mai foame decît credeam. A luat un şerveţel şi a şters-o pe Arlene de îngheţata de pe obraz.

Bain a chicotit şi s-a apucat de strîns resturile.

– Ce-i aşa de nostim? a întrebat Erin îndreptîndu-se spre maşnă împreună cu fetele.

– Mă gîndeam doar la toate caloriile alea. A aranjat fetele pe locurile din spate ale maşinii. Cînd a deschis portiera pentru Erin, i-a şoptit:

– M-am mai gîndit şi la metoda prin care o să eliminăm efectul caloriilor.

– Cum? a întrebat ea grijulie să n-o mai audă nimeni altcineva.

– N-am văzut în viaţa mea pe cineva care să mănînce sos de căpşuni cu o asemenea poftă ca tine. A muşcat-o uşor de buza de jos. Îţi închideai ochii şi păreai a savura fiecare picătură. Chiar şi limbuţa ta roz îţi lingea buzele de jur-împrejur ca nu cumva să pierzi o picătură.

– Sos de căpşuni? L-a privit şi pe el cu poftă cît era de lung şi a urcat în maşină. Ochii i se întunecaseră de dorinţă cînd el a ocolit maşina să ajungă la locul lui.

Erin a pufnit în rîs cînd lui i-au căzut cheile din mînă la întrebarea pe care i-a pus-o:

– Putem să ne oprim la un magazin cu alimente pe drumul spre casă?

Bain s-a întins în pat după o pernă. Nu era nici

urmă de Erin. S-a rostogolit şi s-a uitat la cifra roşie, iluminată de pe ceas. Era trecut de ora trei dimineaţa. Unde era Erin? Poate că se trezise una din fetiţe, iar el n-o auzise? S-a dat jos din pat şi şi-a pus pantalonii. Cît a putut de încet a deschis uşa dormitorului şi s-a dus pe vîrfuri jos în hol. Fetele nu ştiau că el îşi petrecea nopţile acolo şi nici el nu le spusese.

Dormitoarele fetelor păreau întunecate şi liniştite. Se îndreptă înspre scări cînd, din baie, i-a atras atenţia un zgomot. Cunoştea sunetul ăsta. O mai auzise pe Erin cînd îi spusese ceva despre o insectă. Acum insecta părea că se răzbună.

A aşteptat cîteva minute, apoi a bătut uşor la uşă şi i-a şoptit numele.

Ea a bombănit:

– Pleacă de-aici.

– Hai, scumpo, deschide uşa.

– Nu, pleacă.

El a oftat exasperat. Părea suferindă.

– Haide, iubito. Poate că te ajut cu ceva.

Ea a mormăit din nou.

– Poţi pleca liniştit şi lasă-mă să mor în pace.

Bain a chicotit uşor, s-a lipit de perete şi a aşteptat. Vasăzică era bolnavă, dar tot obraznică şi spirituală.

– O să te ajut să vii din nou în pat după ce

termini. Poţi sta cît vrei acolo.

V

Bain a auzit dubiţa trasă pe alee şi a ieşit tăcut din casă. Caitlin şi Arlene erau atît de ocupate cu desenele animate încît putea să fi aterizat în curte chiar şi o farfurie zburătoare că tot nu s-ar fi clintit. S-a grăbit spre verandă văzînd-o pe Erin.

– Ce-a spus doctorul?

A amuţit cînd Erin s-a sprijinit de dubiţă. S-a repezit s-o susţină.

– Erin, ce dracu nu-i în regulă?

Erin a clipit ca să se concentreze. Cheile i-au căzut din mînă, jos pe pietriş. Undeva în dubiţă era geanta ei sau poate c-o uitase în cabinetul doctorului? Cine ştie? Cui îi păsa?

– Erin! Bain a apucat-o pe după umeri. Erin, iubito, mă sperii.

Ea a înghiţit greu încercînd să elimine Sahara aceea în care se preschimbase gîtul ei. Îi tremurau genunchii, fiori îi treceau de-a lungul şirei spinării şi palmele îi asudaseră. Dar tot se stăpînea destul de bine. L-a privit pe Bain şi a remarcat că nu mai avea atitudinea la fel de fermă ca în urmă cu un minut. Voia să rîdă, ştiind că o să fie mult mai rău, dar nu putea. Lacrimile îi

umpluseră ochii şi încerca să şoptească vorbele care-i trecuseră prin minte pe tot parcursul celor şapte mile cîte erau de la cabinetul doctorului. Înţelesese ce-i spusese doctorul şi ce implicaţii se iviseră. Bain o minţise. Omul pe care-l iubea, o minţise.

– Erin, zi ceva, a insistat Bain.

A luptat împotriva ceţei negre din ochii ei. Voia să-i vadă expresia cînd o să-i spună. Vocea i-a sunat slab:

– Sînt gravidă.

S-a concentrat asupra feţei lui. Se albise la faţă şocat şi preocupat. Ultimul gînd care i-a trecut prin minte înainte de a leşina a fost: „Oare pe chipul lui văzuse o umbră de bucurie?"

Şapte

Erin a gemut şi a deschis încet ochii. Tavanul vechi, crăpat al sufrageriei i s-a ivit în faţa ochilor, iar zgomotul televizorului i-a asaltat urechile. Ce bine-i acasă!

– Erin, scumpo, te simţi bine?

– Acum s-a trezit? a întrebat Caitlin.

– De ce e mama întunecată ca noaptea? a întrebat Arlene.

Erin a clipit spre cele trei feţe îngrijorate care-o

înconjurau. Arlene stătea cu degetul mare în gură, semn că era depăşită de evenimente, iar ochii Caitlinei erau plini de lacrimi. A făcut un mare efort să nu-l bage în seamă pe Bain care-i făcea vînt cu o revistă şi-i ţinea mîna neliniştit. Şi-a tras mîna dintr-a lui şi a încercat să se ridice.

– Vai, vai, dar ştiu c-am păţit-o. A luptat cu valul de greaţă şi le-a zîmbit încurajator fetelor. Aţi fost la locul vostru cu Bain cît timp am fost plecată?

Bain şi-a închis ochii supărat cînd Arlene s-a căţărat în poala lui Erin şi s-a apucat să-i povestească despre desenele animate pe care le văzuse mai devreme. Oare toată lumea înnebunise sau doar el singur? Erin era gravidă cu copilul lui! Ar fi vrut să danseze şi să cînte şi s-o sărute pînă la leşin. S-a plimbat pînă la fereastră şi înapoi. Erin arăta teribil de prost. Arăta gata să cadă iar sau gata să plîngă. Poate că asta avea să facă. Arăta mai rău decît o fantomă.

Cu toată îngrijorarea, fericirea era mai puternică. Avea să devină tată! Un tată adevărat! Stai un minut! S-a încruntat, amintindu-şi că doctorul îi spusese că nu mai putea face copii. Dar Erin îi spusese că putea. Merita, îi trebuiau nişte lămuriri. Tot felul de lămuriri. Exasperat că nu era băgat în seamă, a ridicat vocea ca să acopere sonorul televizorului.

– Erin!

Toate trei s-au întors spre el. Fetele au rămas cu gura căscată. Erin de-abia l-a privit.

– Ce?

Şi-a vîrît mîinile în buzunarele şortului şi i-a studiat expresia hotărîtă. Orice-i trecea ei prin minte nu părea a-i fi favorabil. Asta era fericire şi încîntare? Erin iubea copiii şi pe partea asta a fluviului Mississippi nu exista o mamă mai bună decît ea. De ce nu zîmbea, nu tricota lucruşoare mici sau nu citea cartea cu nume de bebeluşi? Din dragostea lor se crease o viaţă. A privit spre fete şi parcă a înţeles ceva. Nu erau căsătoriţi. Păi, la naiba, problema asta era rezolvată cu doar două cuvinte. A zîmbit rapid şi s-a abţinut să nu ţopăie.

– Trebuie să vorbim.

Ochii lui Erin s-au îngustat şi ea şi-a înălţat bărbia.

– O să vorbim mai tîrziu. Acum e ora de masă.

A eliberat-o din braţe pe Arlene şi a vrut să se ridice, dar Bain a oprit-o.

– Stai aici ca să nu ţi se mai întîmple ceva. A privit gînditor la fete. Nu-i plăcea deloc lipsa de culoare din obrajii lui Erin. Mă pot ocupa eu de masă. Le-a zîmbit fetelor. Mă pricep să fac cele mai grozave sandvişuri cu unt de alune şi jeleu din tot New York-ul.

A luat fetele la bucătărie şi s-a uitat înapoi peste umăr.

– Pune-ţi picioarele sus şi odihneşte-te. O să-ţi aduc să mănînci aici.

Erin şi-a închis ochii şi s-a aranjat pe canapea în timp ce toată lumea ieşea din încăpere. După cîteva minute, ochii i s-au proptit pe Bain care năvălise înapoi în cameră agitînd un cuţit şi risipind jeleu de grepfruit peste tot. S-a holbat la ea distrus şi i-a zis:

– Nu poţi fi!

– Nu pot fi ce?

Vocea lui a coborît pînă la şoaptă.

– Gravidă.

– Te asigur că sînt.

– Dar doctorii au spus că nu mai rămîi.

– Adevărat, Bain, au spus că nu mai trebuie, nu că nu mai pot rămîne gravidă.

Se simţea vinovat. El spusese că nu „putea". Dar...

– Bain, o să vorbim mai tîrziu despre asta.

– Cînd?

Erin a închis ochii şi s-a întins înapoi pe canapea. S-a apucat să-şi maseze tîmplele care-i pulsau cu degete tremurătoare.

– La noapte, după ce se culcă fetele.

Bain a coborît supărat cuţitul mînjit de jeleu. Erin arăta atît de vulnerabilă şi de mică pe sofa,

iar el nu avea inima s-o oblige. Erin a lui era o luptătoare, o supravieţuitoare, dar acum arăta de parcă şi o briză uşoară ar fi putut-o doborî la pămînt. Probabil că şi ea fusese la fel de şocată cum fusese şi el. Poate că amîndoi aveau nevoie de timp ca să-şi revină. I-a dat deoparte părul de pe faţă.

– Bine, iubito, ai cîştigat. Rămîne pentru la noapte. Dar mai vreau să-ţi spun ceva înainte de a te lăsa să te odihneşti.

– Ce anume?

A privit-o cum era, cu ochii mari, gata să i se umple de lacrimi. Ochii ăştia care i se păruseră întotdeauna veseli şi strălucitori acum erau înnouraţi de disperare, tristeţe, incertitudine. Nu-şi putea alege un moment mai nepotrivit pentru declaraţia lui, dar niciodată nu se pricepuse prea tare la alegerea timpului potrivit.

– Te iubesc.

Erin s-a uitat după el cînd a dispărut în bucătărie. O lacrimă singură i s-a desprins din ochi.

– La naiba. Şi-a pus mîna pe abdomenul ei încă suplu. De două ori la naiba.

– Cum te simţi?

Erin s-a uitat la Bain şi s-a dus să şteargă urma umedă a paharului cu apă rece de pe masa din bucătărie. Bain ştia deja răspunsul la întrebarea pe care-o pusese. Nu plecase de lîngă ea toată ziua. O asistase şi cînd i se întîmplase incidentul din baie şi cînd leşinase întorcîndu-se de la doctor şi cînd iar intrase în baie şi trebuise să arunce la gunoi mîncarea pe care n-o putuse ingera nici la cină.

– Hai, Erin, azi nu mi-ai spus nici trei cuvinte cît a fost ziua de mare.

Ea s-a uitat prin bucătăria curată şi a oftat. Venise timpul. Fetele erau în pat şi nu-i puteau auzi.

– M-ai minţit.

– Minţit?

Ar fi vrut să se ridice şi să se plimbe prin încăpere, dar n-o ţineau picioarele. Toată ziua nu ronţăise decît nişte biscuiţi şi băuse sifon.

– Nu trebuia să mă minţi, Bain. Oricum voiam să mă culc cu tine. Numai că trebuia să folosim ceva de protecţie.

– Nu ţi-am spus asta ca să te culci cu mine. În caz că ai uitat, noi am făcut-o de două ori înainte de a fi vorba de vreo protecţie împotriva graviditãţii.

Ea a apucat un şervetel de pe masă şi l-a rupt în bucăţele mici.

– Ai dreptate. Grămăjoara de hîrtie creştea în

faţa ei. Nu mai contează, tot nu se mai schimbă nimic.

– Că tu porţi copilul meu?

– Nu, eu vorbeam despre faptul că m-ai minţit.

– Nu te-am minţit, Erin. Ţi-am spus ceea ce mi-a spus doctorul.

– Mi-ai spus că nu poţi face copii. Vrei să-l suni pe doctorul Wanner? Sînt convinsă că el te poate lămuri asupra unor treburi. Dar dacă tu nu m-ai minţit, asta lasă loc unei alte posibilităţi.

– Care?

– Nu tu eşti tatăl.

Bain s-a făcut roşu ca racul şi a sărit în picioare.

– Cum poţi spune aşa ceva?

– Dar tu cum poţi crede că eşti tatăl? Dacă îmi spui că nu faci copii şi eu îţi spun că sînt gravidă, asta înseamnă un singur lucru: Nu tu eşti tatăl.

Bain rămăsese fără grai. A deschis gura, dar cuvintele nu ieşeau. S-a dus pînă la chiuvetă, apoi s-a întors. A privit-o încruntat pe Erin. Îi tremura degetul cînd i-a arătat cu el abdomenul.

– Copilul ăsta e al meu şi să nu mai spui niciodată că nu-i al meu!

Erin a răsuflat uşurată. N-avea să nu recunoască copilul. Parcă mai prinsese ceva speranţe. Poate că or să-l facă la urma urmei.

– Bine, Bain, n-o să mai spun.

El a dat din cap de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

– E clar că doctorii au interpretat prost analizele sau au confundat eprubeta mea cu a altcuiva. O să-l sun mîine pe doctorul meu să aflu ce s-a întîmplat.

– Nu-i nevoie, Bain.

– Ba este.

– Eu m-am speriat că m-ai mințit. Iartă-mă, dar nu pot suferi mincinoșii.

– Știu, mi-ai mai spus. Vrei să-mi povestești?

– Ce anume?

– Cine te-a mințit altădată? A fost soțul tău?

– Nu, Carneron nu m-a mințit niciodată. Era cel mai bun și blînd bărbat din lume. Tata ne mințea tot timpul. Mama îl scuza mereu pînă cînd fratele meu și cu mine am fost destul de mari ca să nu-l mai băgăm în seamă. Ne tot promitea cadouri minunate cînd eram mici. Apoi ne promitea că ieșim în oraș, apoi tot felul de alte minciuni și de subterfugii. În ziua în care eu am absolvit liceul, mama l-a dat afară din casă.

– Îmi pare rău, Erin.

– Nu trebuie. Niciodată n-am înțeles de ce mama a așteptat atîta pînă s-o facă.

Bain s-a dus la ea și i-a ridicat bărbia.

– Între noi n-or să existe minciuni, Erin. A îndepărtat cu sărutări cele două lacrimi care-i

alunecau pe obraji.

Totul o să meargă bine, s-a gîndit ea. Poate că bebelușul pe care-l purta o să ducă mai departe decît se așteptase în relația dintre ei, dar rezultatele rămîneau aceleași. Pentru totdeauna.

Bain a lăsat-o brusc din brațe și s-a dus la fereastră, privind în întuneric.

– Se pare că ne-am îndepărtat de la subiect.

Erin a zîmbit.

– Tu m-ai sărutat pe mine, nu eu.

– Punct ochit, punct lovit. Se juca cu dantela de la perdele. La treaba asta m-am gîndit întreaga zi. De fapt a fost singurul lucru care m-a preocupat încă de cînd te-ai întors de la doctor.

Erin simțea că se-apropie cererea în căsătorie și tare ar fi vrut ca Bain să se grăbească. Voia să-și amintească fiecare cuvînt pe care- l va pronunța el. Își dorea să i se arunce în brațe și să-i spună: DA, DA, DA! Știa că o să fie nevoie de multă răbdare și înțelegere în căsătoria lor, mai ales în viitoarele nouă luni. Chiar și hunul Attila era nimic în comparație cu ea cînd era gravidă. Și mai trebuiau să țină cont de Caitlin și Arlene. Dar totul avea să meargă bine pentru că îl iubea pe Bain.

– Crede-mă, a continuat el, nu e o hotărîre ușoară. Mă gîndesc la toate riscurile cu sănătatea și nu aș putea să mă împac cu mine, dacă ție ți s-ar întîmpla ceva.

– Ce tot spui tu acolo? Asta avea să fie cea mai insolentă cerere în căsătorie.

– Copilul.

– Ce-i cu copilul?

– Cred – a privit pe deasupra umărului ei – cred că ar trebui să avor... A înghiţit cu greu. Avor... A încercat iar. Avor... Nu putea pronunţa cuvîntul.

Mîinile lui Erin s-au aşezat protectoare peste abdomen.

– Vrei ca eu să... să... să scap de copil? l-a întrebat îngrozită.

– Vreau pe dracu! a izbucnit el. La dracu, nu vreau ca tu să... să... scapi... nu ştiu ce de copil. A lăsat perdeaua din mînă şi s-a apropiat de ea. Încerc să fiu înţelegător. Dacă ţi se întîmplă ceva? Ce faci cu Caitlin şi Arlene?

– Înţelegător! S-a dat înapoi cînd el a mai făcut un pas înspre ea. Ieşi afară din casa mea! Nu era ăsta bărbatul pe care-l iubea. Bărbatul pe care-l cunoştea şi iubea nu ar fi sugerat niciodată un lucru ca ăsta. Împachetează-ţi lucrurile şi pleacă din apartamentul meu! Pleacă din viaţa mea!

Chipul palid al lui Bain a dispărut brusc într-un vîrtej de fulgere strălucitoare şi de coridoare negre. N-a mai auzit cum a strigat-o, nici nu i-a simţit braţele care au prins-o pentru a doua oară în aceeaşi zi.

V

Erin a deschis ochii încet şi s-a uitat cruciş la revista care era fluturată în apropierea nasului ei. A închis repede ochii cînd din revistă a căzut o reclamă direct pe obrazul ei. Şi-a întors precaută capul şi s-a încruntat. Bain stătea pe canapea lîngă ea. Nu le acorda nici o atenţie revistei, nici ei. Era prea ocupat să scotocească prin geanta ei, care fusese răsturnată pe măsuţa de cafea. Grozav, s-a gîndit ea. Nu-i ajungea că-i furase inima? Acum îi trebuiau şi banii ei.

– Banii sînt în portofel.

El i-a aruncat o privire.

– Cum îl cheamă pe doctorul tău? A căutat prin alte hîrtii şi a înjurat cînd o acadea pe jumătate mîncată i s-a lipit de deget. E. Gardner? Turner?

– De ce?

El i-a aruncat o privire care-i arăta ce părere are despre inteligenţa ei – era total lipsită de-aşa ceva.

– E-a doua oară că te decizi să leşini cînd te ridici în picioare. I-a deschis portofelul. Puţini bani, un permis de bibliotecă, o carte de asigurări sociale şi peste o duzină de desene ale fetelor au

fost puse vraf pe masă.

– Nu trebuie să chemi doctorul, Bain. E perfect normal ceea ce mi se întîmplă.

– Normal? Nici vorbă. Am o soră şi trei cumnate cu o grămadă de copii şi nici una n-a leşinat în timpul graviditătii.

– Am zis că pentru mine e normal. A încercat să se ridice şi a simţit camera învîrtindu-se, aşa că s-a culcat la loc.

Bain părea năucit.

– Vrei să spui că aşa faci timp de nouă luni?

– Sigur că nu. Numai în primele trei. A încercat să nu zîmbească de privirea lui uşurată. Şi în ultimele trei.

– Altceva ce mai faci?

– Nimic, Bain. Nu-i nevoie să tot stai pe-aici. A privit spre tavan şi s-a încruntat. Nu observase pînă atunci crăpăturile subţiri şi zugrăveala cam îngălbenită. Trebuia făcut ceva în privinţa asta.

– Pe dracu nu trebuie!

Ea a rămas cu privirea în tavan.

– Dacă-mi dai carnetul de cecuri, îţi pot da înapoi garanţia.

– Tu chiar aştepţi să plec?

– După cele ce mi-ai spus în bucătărie, mă aşteptam să fii hăt, departe deja. A observat o

crăpătură deosebit de mare. Poate că trebuie reparată înainte de a zugrăvi.

Bain s-a înfundat într-un balansoar şi a privit-o pe femeia care stătea pe canapea. Se simţea îngreunat de durere, oboseală şi grijă. Era dezamăgit.

– Nu mă cunoşti deloc, nu-i aşa?

– Nu poţi fi sigur că nu.

I-a simţit lacrimile oprite în gît şi a văzut cum şi-a pus mîna pe abdomen ca să protejeze copilul.

– Vrei să afli ce ştiu eu despre tine? Ştiu că tu o să ai copilul fie ce-o fi. Nu pentru că e al meu. Ştiu că eşti o mamă minunată pentru Caitlin şi Arlene! Ai ceva particular, sexy şi inteligent, legat de lucrurile care se pot naşte şi creşte. Ştiu de asemenea că n-am de gînd să plec nicăieri. O să stau aici şi-o să am grijă de tine, de fete şi de Juniorul de-aici. S-a încruntat cînd ei i-a alunecat o lacrimă pe obraz. Ştiu că ţi-e teamă, Erin, dar nici pe jumătate cît mi-e mie teamă. Sînt speriat de moarte să nu ţi se întîmple ceva. S-a aşezat pe canapea şi şi-a pus mîna peste mîinile ei. Sînt îngrozit să nu i se întîmple ceva copilaşului. Vrei să afli ce mă sperie cel mai tare?

– Ce? Erin nu-şi imagina că îl poate speria

ceva pe Bain. Părea atît de puternic şi de sigur pe el.

– Că tu nu m-ai iubi la fel de mult cum te iubesc eu.

Lacrimile au început să curgă pe obrajii lui Erin. Vorbise despre dragoste, despre ea, despre fete şi chiar despre copilul nenăscut, dar nu spusese o clipă ceva despre căsătorie. Cum putea ea avea încredere într-un bărbat care într-o zi îi spusese că nu face copii şi de trei săptămîni rămăsese gravidă? Apoi îi propusese să scape de copil, după care era gata să-l protejeze? Ce era cu declaraţia lui de iubire? Ce-i propunea? Ea voia căsătoria. Voia să fie toţi o familie.

Bain a strîns-o în braţe.

– Ei, iubire. Totul o să fie bine, o să vezi.

Se simţea mai liniştită. Voia să plîngă pe un umăr şi, deşi Bain era cauza, tot era plăcut s-o ţină în braţe. Grozav, s-a gîndit ea. Se întreba cum o să se descurce cu copilul, cum o să-l înţarce şi o să-şi pună o jachetă strîmtă peste sîni. Lacrimile îi curgeau mai amar gîndindu-se la mizeria care va urma.

– Hai, iubito, nu mai plînge.

– Nu pot să mă opresc. Şi-a şters ochii înlăcrimaţi cu tricoul şi a sughiţat.

Bain s-a uitat înnebunit prin încăpere şi a strîns-o mai tare. Îi rupea inima cu fiecare lacrimă. Putea înţelege că e obosită sau chiar nebună, dar plînsul fără sfîrşit îl scotea din minţi. Era atît de tulburată din cauza copilului său pentru că o minţise fără să vrea că e steril?

– Hai, Erin, vorbeşte cu mine, te rog.

– Nu pot face asta, a suspinat lipită de pieptul lui.

– Ce anume?

– Să zugrăvesc tavanul!

– Vrei să zugrăveşti? a întrebat-o nedumerit.

– E crăpat, a plîns ea mai amar.

El a frecat-o blînd pe spate. Fraţii lui îi spuseseră că numai o gravidă poate înţelege o gravidă. Era depăşit.

– De ce nu poţi zugrăvi tavanul?

– E toxic. Lacrimile se mai răriseră. E toxic şi îi poate dăuna copilului.

Bain nu pricepea ce-avea tavanul cu copilul, dar simţea că-i vine inima la loc pentru că ea se mai calmase.

– Vrei să zugrăvesc eu tavanul pentru tine? Doamne, era în stare să zugrăvească toate camerele numai să n-o audă pe ea plîngînd.

– Ai face asta pentru mine?

I-a şters lacrimile.

– Oh, iubire, aş face orice. Nu trebuie decît să-mi spui.

"Orice, dar căsătoreşte-te cu mine". Erin şi-a deschis gura ca să spună ceva, dar a închis-o repede la loc. A oftat.

– S-a făcut noapte.

El i-a dat drumul din braţe deloc încîntat.

– Fă un duş bun şi dormi. Eu sînt jos pe canapea în caz că ai nevoie de mine.

– Nu am.

– Oricum sînt aici.

Erin nu mai avea putere să se certe în seara aceea. Dacă avea poftă să doarmă pe o canapea prea scurtă şi desfundată, asta era treaba lui. Le-avea şi ea pe ale ei.

– Bain?

– Da, a zis el plin de speranţe.

– N-o să mă supăr dacă n-o să fii aici mîine dimineaţă.

– O să fiu, a mormăit el.

– Ah, dar cît de mult timp vei mai rămîne? N-a aşteptat să audă răspunsul şi a plecat ţinîndu-se de balustradă.

Bain a privit-o cu inima grea. A atins balustrada pe locul unde-şi ţinuse ea mîna şi a şoptit răspunsul pe care nu i-l dăduse.

– Voi rămîne veşnic, Erin, pentru totdeauna.

S-a dus şi s-a întins pe canapea. De ce trebuie viaţa să fie atît de complicată? A ciulit urechea şi a auzit duşul de sus. Femeia pe care-o iubea era goală şi stătea sub apa fierbinte, aburită, iar el

trebuia să zacă aşa, fără somn, singur noaptea pe sofa.

Ca într-o agonie a revăzut fiecare curbă care era acum săpunită. Curba şoldurilor, linia sînilor, abdomenul în care se dezvolta copilul lui. Îşi închipuia că n-o să aibă niciodată ceea ce acum înflorea sub inima lui Erin. Copilul lor. Minunea lor.

S-a uitat la tavan. Avea dreptate Erin, trebuia zugrăvit. Oare el devenise egoist de era atît de fericit? Ce preţ o să plătească Erin pentru fericirea lui? Doctorul o sfătuise să nu mai facă alţi copii, deci era ceva serios. Dar cît de serios? Dacă era cu pericolul vieţii, el o să riste iar s-o înfurie pe Erin şi-o să aducă din nou în discuţie subiectul despre care nu voia să audă. Drace, nici lui nu-i convenea. Nici cuvîntul acela nu-l putuse pronunţa. Dar trebuia s-o facă pe Erin să înţeleagă că ea era mai importantă decît visul lui de-a-şi ţine în braţe nou-născutul. Avea deja două fetiţe minunate şi sănătoase şi nu şi-ar ierta niciodată dacă i s-ar întîmpla ceva lui Erin.

Uşa de la baie s-a deschis şi apoi s-a închis. Bain s-a uitat urît prin sufragerie. N-avea poftă să stea aici. Voia sus, sub pături, să-i declare iubire lui Erin şi s-o convingă că visele pot deveni realitate.

Ce-ar fi să urce scările şi să-i ceară lui Erin să

se mărite cu el? O să accepte doar pentru că e gravidă? El voia ca Erin să-l iubească pentru el însuşi şi nu pentru că era tatăl Caitlinei şi al Arlenei. Acum, prin apariţia lui Junior, situaţia din complicată, devenise confuză.

Înainte avusese dificultăţi să separe pe Erin-femeia, de Erin- mama, dar acum devenise imposibil. Erin purta în pîntecul ei tot visul lui.

Avea nevoie de timp. Amîndoi aveau nevoie să treacă timpul. Era clar că ea nu-l cunoşea deloc de vreme ce-şi închipuia că o să plece. Trebuia să-i demonstreze că n-avea de gînd să se ducă nicăieri. O să stea chiar acolo, iubind-o şi protejînd-o şi avînd grijă de fete. Timpul era şi cel mai rău duşman, dar şi cel mai bun prieten al lui. Secretul unei vieţi fericite pînă la adînci bătrîneţi nu se putea sprijini pe nimic. El trebuia să-i dea timp lui Erin, să aibă răbdare şi să n-o oblige să ia nici o hotărîre majoră.

A înjurat cînd s-a gîndit la somnul pe canapea. A găsit o pernă şi o pătură roz pe o cutie cu jucării din colţul camerei. Cu alte înjurături la adresa canapelei prea scurte şi a păturilor prea mici s-a întins pentru noaptea aceea lungă de insomnie.

Opt

Erin stătea pe marginea căzii şi lăsa să-i curgă pe faţă un şuvoi de apă rece. Mîncase prea mult şi se părea că Junior avea aceleaşi gusturi stranii ca şi surorile lui. Asta era situaţia.

Şi-a pus ca pentru a-l linişti mîna pe stomac şi a zîmbit. Poate că Bain avusese dreptate cînd îl numise Junior pe copilul lor. Poate că era băiat. Ar avea ochii verzi-închis ai tatălui lui şi părul roşu.

Erin a rîs uşor uitîndu-se în oglinda atîrnată de uşă. Aşa era Caitlin. Băiat sau fată, putea avea aceleaşi trăsături. Toţi aveau acelaşi tată şi aceeaşi mamă.

Şi-a tras pe ea cămaşa de noapte şi s-a studiat fără milă în oglindă. Cele cinci săptămîni de sarcină încă nu produseseră mari schimbări în corpul ei. Părea la fel ca întotdeauna. Poate că sînii i se mai măriseră, dar ăsta era un lucru bun. Pierduse puţin din greutate săptămîna trecută, dar ştia că, înainte de a lua mult în greutate, slăbea uşor. În luna a noua o să trebuiască să facă trei paşi buni înapoi ca să se vadă întreagă în oglindă. Mama natură avea un ciudat simţ al umorului.

A lăsat cămaşa de noapte şi s-a întins după periuţa de dinţi. Ştia că Bain era afară şi bine că înţelesese că fiecare om are nevoie să fie singur în anumite locuri şi n-o mai întreba mereu cum se simte ea în baie. Într-un fel era plăcut că era atît de grijuliu cînd ea nu se simţea bine. Ar putea să-i pună un scaun undeva în apropierea uşii de la baie şi chiar nişte reviste.

O noapte nedormită, de frămîntări, tot n-o ajutase să clarifice legătura dintre ei. În ultimii doi ani timpul trecuse lent, fără probleme, în împăcare. Fusese un timp în care se mulţumise

să se dedice fetelor şi să se gîndească la viitorul lor. Trăise de pe o zi pe alta, fără mari zdruncinări, o existenţă liniştită. În mai puţin de două luni de cînd îl întîlnise pe Bain, îl luase de chiriaş, se îndrăgostise şi rămăsese gravidă. Cu forţa unui uragan, el apăruse în viaţa ei şi-i schimbase cursul. Se simţea de parcă ar fi plutit în mijlocul oceanului. N-avea nici o idee în ce direcţie o s-o ducă acel curent.

Îl iubea pe Bain şi el spunea că o iubeşte. Împreună creaseră o nouă viaţă şi el părea a fi un tată minunat pentru fetele ei. Dar unde avea să se sfîrşească această carte? Unde era cererea în căsătorie? Se temea el de căsătorie? Dacă asta era, de ce nu fugise cît îl ţineau picioarele de îndată ce-l anunţase ieri că era gravidă?

A oftat după o ultimă privire în oglindă. Se spălase pe dinţi, părul era bine împletit, stomacul i se mai liniştise. A deschis uşa şi s-a văzut faţă în faţă cu Bain care-o privea îngrijorat. A ridicat o sprînceană de parcă s-ar fi mirat.

– Bună dimineaţa, Bain. Ai dormit bine?

– După cum văd, a zis el plimbîndu-şi degetul pe cearcănele de la ochii ei, mai bine decît tine.

– Sîntem foarte galanţi în dimineaţa asta, nu-i aşa? S-a dus spre dormitor. Crezi că trebuia să dormi pe jos în sufragerie?

– Canapeaua e prea scurtă. I-a blocat drumul spre cameră. Aş paria că tu m-ai acoperit cu pătura aia azi dimineaţă.

Dar el ce-şi închipuise? Că o să se poată acoperi cu păturica Arlenei?

– Patul din apartamentul tău s-a stricat? Nu e bun?

– Nu e, a zîmbit el diabolic. Tu lipseşti din el.

– Dar nici pe podeaua din sufragerie nu eram. Nu-i prea plăcea rînjetul ăla al lui care o băgase în situaţii supărătoare.

– Asta e o invitaţie? a întrebat-o el.

– Nu. A încercat să treacă pe lîngă el şi s-a frecat de trupul lui mare. A fost imediat invadată de dorinţă şi toţi hormonii au început să se dezlănţuie. Se simţise singură în pat astă noapte.

Bain i-a oprit retragerea apucînd-o de umăr. I se vedea dorinţa în ochii întunecaţi.

– Erin?

– Da? a întrebat ea plină de speranţă.

– Mi-ai lipsit azi noapte.

– Da?

– Canapeaua e proastă şi podeaua e tare, i-a zis mîngîind-o pe şolduri.

L-a privit cu dezaprobare. Ce era între ei? Sex?

– Puteai să te duci să dormi în apartamentul tău. Nimeni nu ţi-a spus să dormi pe jos.

Bain a oftat. Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o pună de-a curmezişul patului şi să facă încet, dulce, dragoste cu ea.

– Dar dacă aveai nevoie de mine? Dacă ţi se întîmpla să leşini din nou?

– Eram în pat şi dormeam, Bain. N-avea ce să mi se întîmple.

El şi-a trecut frustrat mîinile prin păr. Erin era prea încăpăţînată chiar şi cînd era vorba de propriul ei bine.

– Înţeleg că ţi-e rău dimineaţa, dar sînt îngrijorat de desele tale vizite în camera favorită din casa asta.

– Nu-s chiar aşa şi-o să se liniştească.

– Cînd?

– În cîteva săptămîni.

– Nu-ţi poate da doctorul un medicament?

– Am luni programare la un obstetrician, dar tot n-o să iau orice mi-ar prescrie.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau mai ales cînd sînt gravidă

să mă îndop cu chimicale.

Bain n-o putea contrazice.

– Bun, Erin, o să ne-apucăm de o dietă pentru tine.

– Noi!

– Da, *noi*. Nu-i plăcea nici cum înclinase bărbia, nici sclipirea din ochi, dar ce putea face? Lupta pentru viitorul lui. Trebuia să-i arate că se preocupă de ea. Mă îngrijorează tendinţa ta de a aluneca pe jos fără simţiri de cîteva ori pe zi. Din ce cauză se întîmplă?

– Din două cauze. Una, cînd fac mişcări bruşte.

– Şi a doua? Nu-şi amintea să fi făcut mişcări bruşte cînd leşinase.

– Stresul.

– Stresul?

– Da! Stresul. A privit la ceas şi a oftat. Fetele aveau să se trezească în curînd, iar ea se simţea de parcă nici n-ar fi dormit. Cînd sînt depăşită, corpul meu nu mai reacţionează normal şi-mi pierd cunoştinţa cîteva secunde.

– Adică dacă te forţez să iei vreo hotărîre majoră, tu poţi face aşa din nou?

Ea şi-a îngustat ochii. El părea că se simte vinovat.

– Ţi-am spus că o să păstrez copilul.

– Te-am auzit cît se poate de bine. Asta e ceva cu totul nou pentru mine, Erin, şi încerc să înţeleg cum se va derula.

– Derula?

– Dă. De pildă, o să mergi la baie de fiecare dată cînd o să mănînci ceva? O să înghiţi murături şi îngheţată? Sau o să te plimbi cu un sistem stereo agăţat de pîntece astfel încît copilul să asculte muzică clasică şi limbi străine?

Erin a izbucnit în rîs. Bain a zîmbit şi el şi a luat-o în braţe.

S-a lipit de el. Era cald şi confortabil.

– Bain? Inima îi spunea că din partea lui nu exista doar sex şi vinovăţie. Poate că o iubea la fel de mult cum îl iubea ea? Poate că povestea lor o să aibă totuşi un final fericit?

– Hmmm?

– Fetele se trezesc în curînd. S-a eliberat din braţele lui.

El s-a înclinat s-o vadă bine la faţă.

– Tot groaznic arăţi.

– Zău, Bain, ar trebui să nu mă mai linguşeşti atîta. O să mi se urce la cap.

El a sărutat-o uşor pe gură.

– Ce-ar fi să le dau mîncare fetelor şi să le iau dincolo în apartament în timp ce tu o să încerci să stai în pat şi să mai dormi puţin?

Era o bună ocazie ca Bain să vadă ce-l aşteaptă în următoarele opt luni şi jumătate. Dacă avea să

reziste, însemna că o iubeşte cu adevărat.

– Şi ce-o să faci cu scrisul?

– O să le dau fetelor ceva de făcut în timp ce-o să scriu.

– Crezi că o să scrii cu ele lîngă tine? l-a întrebat uluită. Era clar că nu le cunoştea încă bine pe Caitlin şi pe Arlene.

– Sigur, de ce nu?

Ea a încercat să rămînă serioasă.

– Ziceam şi eu. Se gîndea că o oră şi jumătate de somn tot era ceva decît nimic. L-a împins pe Bain afară din dormitor. Mulţumesc, Bain. Să mă chemi dacă ai nevoie de ajutor.

Bain a clipit nedumerit. Aştepta îndrumări de la Erin. A rîs cînd uşa s-a redeschis şi Erin şi-a scos capul afară.

– Oh, apropo, a zis ea, vezi ca Arlene să nu-i dea pisicii cereale.

– De ce?

– Se îneacă.

– Arlene?

– Nu, prostule, pisica. Uşa s-a închis iar, lăsîndu-l cam încurcat.

Erin chicotea urcînd scările spre apartamentul lui Bain. Sonorul desenelor animate era chiar mai

slab decît potopul furtunos de vorbe al fetelor. Nu pricepea decît cuvintele: „Al meu, ba nu, ba da." Cum naiba de rezista Bain? Murise? I se întîmplase ceva?

Nimeni nu i-a răspuns cînd a bătut în uşă, aşa că s-a grăbit să deschidă şi era gata să aibă un atac de cord. În apartamentul lui Bain era o întreagă harababură. Peste tot se găseau cărţi de colorat şi creioane. Vase murdare, pungi goale de cartofi prăjiţi, prăjituri pe jumătate mîncate acopereau podeaua camerei. Caitlin şi Arlene erau pe canapea şi se luptau pentru cine să ţină telecomanda.

Bain stătea în centrul harababurii, dar cu spatele la cameră şi cu urechile acoperite cu căştile de la casetofon. Bătea la maşină.

Erin a închis uşa în spatele ei şi s-a dus la televizor. L-a închis brusc şi nu s-au mai auzit decît zgomotele ritmice ale maşinii de scris. Ambele fete s-au potolit dintr-odată şi au privit-o şocate pe mama lor de parcă ar fi fost o fantomă. Fără o vorbă, Erin le-a arătat canapeaua. Fetele s-au aşezat de îndată pe pernele pătate.

Erin a ascultat sunetul ciudat care se mai auzea în cameră şi s-a repezit la baie. A păşit peste două prosoape care erau pe jos şi a închis

apa care umpluse chiuveta şi acum dădea pe afară. Baia nu arăta mai grozav decît camera. Una din fetiţe descoperise că şi crema de ras e o jucărie şi după spuma albă de pe cămaşa Caitlinei era clar care anume.

S-a întunecat la faţă şi s-a întors în sufragerie. Nu ştia cine era mai nebun, ea că le lăsase pe fete cu Bain sau Bain că le permisese să facă ce vor. A studiat cum să pună în funcţiune casetofonul.

Bain a ridicat brusc capul spre aparat cînd muzica i-a năvălit în urechi. I-a zîmbit.

– Erin, te-ai trezit!

S-a uitat la ceas. Era ora unu la prînz. Dormise mai bine de cinci ore şi se simţise minunat pentru prima oară după atîtea zile – asta pînă dăduse de dezastru.

– Aşa se pare.

El s-a încruntat din pricina vocii ei nemulţumite. A privit spre fetele aşezate pe canapea ca nişte îngeraşi. A înţeles.

– Hai, Erin, că nu e chiar atît de rău cum pare.

– Nu?

– Nu. Aşa ne-am înţeles noi. Nu, fetelor?

Caitlen şi Arlene priveau de la unul la celălalt.

– Şi ce v-aţi înţeles? a întrebat curioasă

Erin.

– Înţelegerea a fost că vor pune la loc cum a fost tot ce vor deranja. Adevărat, fetelor? a zis el.

Fetele l-au aprobat la unison.

Erin a dat deoparte o revistă, o pungă goală şi un creion galben de pe un scaun şi s-a aşezat. Şi-a încrucişat braţele şi a zîmbit dulce.

– Păi vă puteţi apuca de treabă. A trecut şi ora prînzului.

Caitlin era evident înfometată, dar s-a apucat să strîngă cărţile de colorat. Arlene părea să nu fi înţeles pînă cînd Bain nu i-a şoptit ceva despre creioane. Erin şi-a ascuns zîmbetul cînd Bain a umplut chiuveta de la bucătărie cu apă şi s-a apucat de spălat vasele. Trebuia să recunoască faptul că strînseseră repede. Asta era soluţia perfectă. Poate că data viitoare fetele or să-şi amintească şi n-or să se mai poarte ca indienii sălbatici.

– Deci, Bain ai reuşit să scrii?

– Vreo cinci pagini. A pus vasele la uscat. Trebuie să-ţi spun că somnul îţi face bine.

– Mulţumesc. A constatat că făcuse un duş şi se răsese. Se întreba cine lăsase prosoapele pe jos: el sau fetele?

– Azi ai mîncat ceva?

Ştia că el voia să ştie dacă mai fusese la baie.

– Cinci biscuiţi şi sifon.

– Şi prînzul?

– Asta a fost prînzul.

– Doar n-ai de gînd să lucrezi la sere azi, nu-i aşa? a întrebat- o Bain.

– Ba da.

– Crezi că poţi?

– Asta-i treaba mea, Bain. În felul ăsta pot să întreţin familia.

– Poate ar trebui s-o iei mai uşor un timp.

– N-o să pun decît cîţiva arbuşti în ghivece şi o să aranjez livrarea pentru marfa de mîine. A îndreptat un scaun şi a pus la loc o jucărie. Nu voia să discute despre afacerile ei şi despre ce trebuia sau nu să facă. Acum visul ei de a-şi extinde afacerile trebuia să mai aştepte şi n-avea idee nici cum o să se descurce cu ceea ce avea deja pe cap.

– Păi, e bine. Poate că poţi pune suporturi în jurul ultimei sere după-amiază.

Ea a înţepenit.

– De ce ar trebui să fac asta?

El a împăturit în patru prosopul pe care îl învîrtea între mîini.

– Pentru că acolo am de gînd să înlocuiesc mai multe geamuri.

– Vrei să-mi sugerezi că nu sînt capabilă să

muncesc singură?

– Haide, Erin, n-am spus aşa ceva.

– Dar ce-ai spus?

El a aruncat prosopul pe masă.

– Spun că am grijă de tine, Erin!

– Păi, domnule Bain O'Neil ai un fel ciudat de a arăta treaba asta! a zis scoţîndu-le pe fete din încăpere şi trîntind uşa în urma ei.

Bain şi-a scuturat capul ca să-şi revină după bubuitură şi a deschis uşa. S-a grăbit să le-ajungă. Erin, care-o căra pe Arlene şi o trăgea pe Caitlen de mînă, ajunsese deja pe la jumătatea curţii. S-a aplecat şi a strigat:

– Stresul, Erin! Aminteşte-ţi de stres!

Ea i-a ripostat ca un luptător celt.

– Încetează, O'Neil!

Bain s-a trîntit pe un scaun pliant.Inima îi bătea nebuneşte, picioarele îi tremurau şi habar n-avea cu ce greşise.

V

Erin s-a strîmbat uitîndu-se la cele două sandvişuri pe jumătate mîncate. Prînzul Caitlinei şi Arlenei arăta ca o varză. A luat cuţitul ca să îndepărteze cu grijă coaja. Fetele nu meritau să sufere din cauza problemelor ei. Ele n-aveau nimic de-a face cu legătura dintre ea şi Bain şi

pasul pe care-l vor face ei.

Spusese că lui îi pasă de ea, dar probabil mințise. Dacă-i păsa așa de tare de ea și de copil, de ce nu o ceruse în mod onorabil de soție? Era o femeie destul de atractivă. Sau, mă rog, fusese pînă cînd rămăsese gravidă. Era inteligentă, se ocupa singură de afaceri și se pricepea chiar și să facă mîncare. Fetele puteau fi un atú în plus sau un obstacol, depinde din ce unghi priveai lucrurile. Din unghiul lui Bain păreau să fie un cîștig. Se potriveau foarte bine la pat, mai bine decît multe cupluri pe care le cunoștea ea.

Oare o mințise cînd îi spusese că și el o iubește? Oare își închipuia că are nevoie să audă asemenea vorbe pentru că e gravidă? Oare era ceva adevărat între ei? Poate că nevoia ei de a avea o familie adevărată o făcuse să se încreadă în primul bărbat care apăruse.

A pus cu atenție niște cartofi prăjiți lîngă sandvișuri. A luat o nouă batistă ca să-și șteargă nasul și ochii. Fetele stăteau tăcute la masa din bucătărie așteptînd mîncarea. Măcar de nu i-ar mai veni să plîngă!

A pus înviorată cîte o farfurie în fața fiecărei fate. Camera a început să se clatine înainte și înapoi.

– Ce-ar fi ca mami să vă dea cîte un pahar cu lapte și apoi să mă odihnesc pe canapea?

– Perfect, a zis Caitlin.

– Eu înțeleg, a zis Arlene.

Erin a zîmbit forțat în timp ce scotea două căni de plastic din bufet și le punea pe masă. N-avea de făcut altceva decît să toarne laptele și-apoi era liberă. Nu putea înțelege ce se întîmpla cu camera. Totul îi apărea straniu. Podeaua părea să se onduleze sub picioarele ei și pete negre îi dansau în fața ochilor. O transpirație rece îi acoperea trupul și s-a agățat cu mîinile de masă.

– Caitlin, scumpo. I se părea că vocea ei vine de la mare distanță. Și-a pus întreaga energie în ultimele cuvinte. Du-te după Bain. Micile puncte negre din față ochilor ei s-au transformat într-un vid negru care a înghițit bucătăria. Erin era conștientă că avea să cadă în acest vid, dar nu se putea opri. Mîinile i-au alunecat de pe masă și a început să cadă.

A rămas așa, alunecînd, alunecînd, alunecînd...

Nouă

– Mai aveţi alte întrebări, doamnă Flynn?

Erin şi-a trecut o mînă tremurătoare peste stomac şi a zîmbit.

– Nu, doctore Priceman, cred că deocamdată am aflat tot ce trebuia.

Doctorul vîrstnic şi-a ridicat privirile de pe hîrtia pe care o citise.

– Obstetricianul dumneavoastră din New York

mi-a trimis un fax cu recordurile de noaptea trecută. Trebuie să vă spun, doamnă Flynn, că sau sînteţi foarte curajoasă sau masochistă ca să vreţi să mai treceţi printr-o asemenea treabă.

Zîmbetul lui Erin era radios. Copilul era în regulă.

– Nimic nu e uşor în viaţă, doctore.

El a rîs.

– Dar nu m-aş da peste cap ca să cîştig la loterie.

– Nici eu. Erin a rîs odată cu doctorul. Azi era o zi perfectă pentru a crede în miracole. Soarele strălucea şi ea cu Junior se duceau acasă peste o oră.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă şi doctorul a zîmbit.

– Intră.

Bain a intrat cu o duzină de trandafiri roşii şi o valijoară. A privit spre femeia din pat care zîmbea. Se simţea invadat de sentimente greu de exprimat prin cuvinte. În viaţa lui nu trăsese o spaimă mai mare ca ieri cînd Caitlin năvălise afară din casă şi-l strigase. Se simţise cuprins de groază cînd o găsise pe Erin pe jos, la bucătărie şi văzuse pe fustă urme de sînge. Apoi n-o putuse face să-şi revină. Următoarele două ore ale vieţii le petrecuse într-un fel de demenţă cînd

el şi fetele merseseră cu ambulanţa la spital şi începuse aşteptarea. Cînd doctorul Priceman intrase în sala de aşteptare şi-i spusese că Erin se simte bine, era aproape să-l sărute pe doctor drept mulţumire. Dar cînd doctorul adăugase că bebeluşul trăia şi era sănătos, nu-şi mai reţinuse manifestările. Îl strînsese pe doctor în braţe de era să-l sufoce.

Doctorul Priceman i-a zîmbit lui Bain cu trandafirii lui, dar s-a dat prudent cu un pas înapoi.

– Ah, e chiar bărbatul pe care mă aşteptam să-l văd.

– Pe mine?

– I-am dat toate îndrumările doamnei Flynn, dar vreau să vi la mai spun o dată ca să fim siguri că ea o să se ţină de ele.

Bain s-a făcut a nu băga de seamă privirea ucigătoare a lui Erin.

– Vă garantez că o să le urmeze întocmai.

– Bine. Doctorul şi-a ascuns chicoteala prefăcîndu-se a căuta nişte hîrtii. Primul şi cel mai important lucru e ca doamna Flynn să stea la pat în următoarele două săptămîni. Nu are voie să se ridice decît pentru nevoile zilnice.

Bain i-a întins absent trandafirii lui Erin şi a pus valijoara la picioarele patului. S-a apucat să scrie

lista cu recomandări şi dieta necesară. Doctorul Priceman i-a întins reţeta cu vitaminele pentru perioada prenatală, tabletele cu fier şi pilulele cu acid folic. Doctorul a continuat să-i explice testele necesare mai tîrziu, diferitele semne de avertisment la care trebuia să fie atent şi i-a dat chiar un ceai de plante care-i putea calma stomacul, astfel încît să poată mînca.

Doctorul plecase, dar Bain rămăsese zîmbind cu mîna pregătită de scris. Cu multe precauţii şi îngrijiri, Erin şi copilul vor trece prin lunile care vor mai urma fără complicaţii majore.

– Păi dacă nu mai aveţi întrebări, eu mai am şi alţi pacienţi de consultat, doctorul i-a zîmbit lui Erin. Tînără doamnă, o să ne revedem aici peste două săptămîni.

– Da, domnule.

Doctorul s-a uitat la Bain.

– Şi dumneata, tinere, să ai mare grijă de pacientă.

– Puteţi conta pe mine.

– Nu mă îndoiesc, fiule. A deschis uşa, dar s-a întors cînd Bain l-a strigat.

– Doctore Priceman?

– Da?

Bain l-a privit în ochi pe doctor.

– Mulţumesc, i-a spus şi privirea spunea mult

mai mult decît cuvintele.

Doctorul a dat din cap cu înţelegere.

– Plăcerea e de partea mea, fiule. A plecat şi a închis uşa în urma lui.

Erin nu-l privea pe Bain, ci se uita la flori.

– Cred că o pot suna pe mama ca să stea cu mine în săptămînile următoare.

– Dacă vrei ca mama ta să stea cu noi, nu am nici o obiecţie.

Ea s-a cutremurat de ideea de a o avea pe maică-sa cu ea şi cu fetele timp de două săptămîni. Cînd se va ridica din pat, totul va fi reorganizat, toate hainele fetelor vor avea diverse punguţe anti-molii între ele şi ea va trebui să soarbă atîta supă de pui cît să plutească în ea.

– Am încercat să spun, Bain, că nu trebuie să rămîi tu.

El a tras adînc aer în piept ca să se calmeze.

– Ştiu, Erin, că baţi cîmpii, dar, pentru ultima oară, îţi spun că rămîn. Am fost la concepere, o să fiu şi la naştere şi te asigur că o să fiu şi cînd o să meargă la şcoală, la liceu şi la nunta lui. O să stăm amîndoi pe verandă, să privim la lac din balansoare şi o să ne admirăm nepoţeii dormind.

Erin şi-a ţinut respiraţia şi a aşteptat. Cînd el

n-a mai adăugat nimic, a oftat şi a privit în altă parte. Doctorul o avertizase să nu se streseze. Să vrea imposibilul, ăsta era modul sigur de a deveni anxioasă.

– Bine, încă n-o s-o chem pe mama. O să vedem cum merge. Se juca cu funda roşie care lega trandafirii. Unde sînt fetele?

– Afară, la creşa de-aici. Arlene a învîrtit pe toată lumea pe degetul ei mic astă-noapte, iar acum continuă.

Erin a zîmbit.

– Şi Caitlin?

– Ea are creioane şi hîrtie şi-şi revizuieşte cererile pentru cadourile de Crăciun. Se pare că fata vrea să devină doctoriţă cînd o să crească mare.

– Anul trecut voia să se facă turist.

– Turist?

– Da, a vorbit cu oamenii care cutreierau prin diverse locuri, pe plajă şi care petreceau de minune. M-a întrebat ce era cu ei şi eu i- am spus că sînt turişti în vacanţă şi i-am explicat cu ce se ocupă turiştii. Şi ea mi-a spus că îşi doreşte să se facă turist cînd va creşte.

Bain a rîs.

– Copilul are o logică normală. S-a întins şi a deschis valijoara. Ţi-am luat cîte ceva de purtat

pe-acasă. Sper că ţi-am adus tot ce trebuia.

Erin a aruncat o privire la valijoară. N-avea nici o importanţă ce era în ea.

– Sînt convinsă că ai adus tot. S-a foit nervoasă în pat. Bain se uita la ea cu o expresie ciudată. Ce este?

– Vreau să te sărut!

– Şi ce-i rău în asta? Şi ea se gîndise la acelaşi lucru de cînd intrase el acolo.

– Mi-e frică.

– De ce anume?

– Mi-e frică să te iau în braţe, că pe urmă nu-ţi mai dau drumul. S-a apropiat şi i-a luat florile din mînă. M-ai făcut să mă simt în iad ieri.

– Iartă-mă, n-am intenţionat.

Bain s-a aşezat pe marginea patului şi a luat-o tandru în braţe.

– Dar să nu mai faci aşa altă dată.

Ea s-a cufundat în îmbrăţişarea lui, simţindu-se cîteva momente ca în paradis.

– O să încerc să nu mai fac. Se simţea bine, iar Junior era sănătos. Fetele erau în apropiere şi bărbatul iubit părea că o să fie cu ea pentru totdeauna. Ce-şi putea dori mai mult de la viaţă? S-a făcut că nu bagă în seamă vocea interioară care persista s-o avertizeze. Bain i-a ridicat bărbia şi a sărutat-o.

V

Bain a dat deoparte teancul de cărţi şi reviste de pe noptieră şi a pus cu grijă tava cu gustarea lui Erin.

– Tocmai am vorbit cu doamna Williams la telefon, a zis ea.

El a luat o bucăţică de morcov de pe tavă şi a început s-o mestece. Nu făcuse aproape nimic din treburile pe care le-avea în acea zi. Era cam douăsprezece şi jumătate dar nu reuşise decît să le dea masa fetelor şi lui Erin şi să înghită o îmbucătură şi el.

– Cine e?

– Proprietăreasa florăriei *Firegerwood*.

– Ah... Îmi sună familiar numele. N-am dus azi dimineaţă nişte marfă acolo?

– U-hu-hu.

Bain a ridicat o sprînceană şi apoi s-a întins după o bucată de ţelină.

– Au fost probleme?

– Te cred. Erin şovăia să aleagă o felie între două bucăţi de pîine din grîu integral şi a gemut. Din nou salată de pui! Morcovi şi ţelină pe o farfurioară. Un pahar de lapte degresat şi un măr frumos, roşu, completau hrana raţională. Şi-ar fi

vîndut sufletul pentru o prăjitură cu nuci şi o felie uriaşă de chec de ciocolată. Se pare că le-ai dus o jumătate de duzină de crini tigraţi în loc de crinii obişnuiţi pe care-i comandaseră la florărie.

– Tu mi-ai spus să duc dintr-aceia portocalii.

– Ştiu. Am greşit. Şi unii şi alţii sînt portocalii. S-a aplecat în faţă deranjînd pernele. Cînd Caitlin şi Arlene erau mici rîvnea teribil să poată sta în pat. Cînd putea dormi i se părea ceva divin. Ultimele zile i-au arătat că una era fantezia şi alta realitatea. Nu-şi mai găsea locul în pat şi se săturase pînă peste cap să tot stea îmbrăcată în cămaşă de noapte. Nu stătuse în pat decît trei zile, dar simţea să-şi pierde minţile.

– Aşa nu mai merge, a zis mototolind cu picioarele cearceaful şi pătura.

Bain n-a zis nimic. Văzîndu-i privirea lacomă aţintită pe picioarele ei goale, a tras repede înapoi cearceaful. Bain o privea cu aceeaşi poftă cu care ar fi privit ea o porţie triplă de îngheţată cu banane.

Cu regret, el şi-a mutat privirea pe faţa ei.

– Ce nu merge?

– Să conduci tu afacerile. Şi-a pus tava în poală. Nu că n-aş aprecia tot ce-ai făcut în ultimele trei zile, Bain. Ai avut grijă de mine şi de fete în mod ireproşabil.

– Mulţumesc. S-a aşezat pe un scaun de lîngă pat şi s-a încruntat la cearceaf.

– Casa merge bine, dar încep să fiu îngrijorată.

– În ce privinţă?

– În a ta. A mai luat o înghiţitură de hrană raţională.

– În privinţa mea?

Ea a înghiţit şi a fluturat sandvişul neterminat în direcţia lui.

– Să nu te simţi jignit, Bain, dar începi să arăţi al naibii de prost.

El şi-a îndreptat umerii.

– Încerci să-mi întorci moneda pentru întîmplările din ultima săptămînă?

– Nu, spun ceea ce constat. Cînd ai scris ultima oară?

– Noaptea trecută după ce tu şi fetele aţi adormit.

– Noaptea trecută ai urmărit ultimele ştiri împreună cu mine. A mestecat o bucăţică de morcov. De cum te scoli pregăteşti masa pentru toată lumea, apoi îmi faci treaba în sere şi faci livrările. Apoi vine prînzul şi iar mergi în sere şi faci irigarea zilnică. În ultimele trei zile ai continuat să faci lecţiile de înot cu fetele, ai preparat cina, ai făcut curat şi le-ai făcut baie fetelor. Încerci să faci pe Tatăl Absolut şi Suprauman?

– Nu. Încerc doar să fac ce trebuie ca să fie totul în ordine în aceste două săptămîni.

– Păi, în felul ăsta, afacerile mele vor ajunge la faliment, romanul tău va arăta ca o listă de băcănie şi tu o să-ţi pierzi minţile pînă-şi face apariţia Junior. O să vină într-o lume în care tăticul lui, stînd în colţ la sala de naşteri, îşi ţine fruntea lipită de benzile desenate din ziarul de duminică.

Pe Bain l-a apucat rîsul în faţa acestei descrieri plastice.

Ea a zîmbit trist şi şi-a terminat sandvişul.

– Aş vrea să fac şi eu ceva. A luat o gură de lapte şi s-a încruntat. Nu văd cum să-mi continui afacerile din pat. O să vedem după ce trec cele unsprezece zile. Ştiu că tu faci tot ce poţi şi te apreciez, Bain, dar tu nu ai înclinaţii de horticultor.

– Vrei să spui că nu mă pricep?

– Bain, tu nu faci diferenţa între o pansea şi o petunie. A trebuit să te uiţi în enciclopedie ca să poţi livra o duzină de geranium. A zîmbit cu bunăvoinţă. Ai două calităţi grozave: ai voinţă şi vezi culorile.

– Vezi, tot am şi eu două calităţi, două merite.

– Parcă eu n-am merite?

– N-aş fi niciodată atît de bădăran cît să afirm aşa ceva.

– Dar insinuezi că n-am.

El a rîs, apoi a luat ultima felie de ţelină cînd ea s-a întins după măr.

– Şi ce să facem cu preţioasele tale plante?

– Am aranjat cu doamna Williams. Ei or să-şi ia singuri cele necesare în următoarele două săptămîni.

– Şi tu nu pierzi la asta?

– Sînt despăgubită în mod rezonabil. În felul ăsta or să-şi ia exact plantele dorite. Şi-a şters gura cu şerveţelul. Tu să-mi aduci aici arbuşti cărora nu le merge bine.

– În dormitor?

– Da. În felul ăsta, pînă mă pun pe picioare, o să-mi păstrez arbuştii în viaţă. Crezi că e vreo problemă?

– Oh, nu. I-a întins laptele. Bea-l!

– Ştii că nu-mi place laptele, Bain.

– Doctorul a spus să bei trei pahare pe zi, iubire. A încercat să nu rîdă la privirea ei amărîtă. Sus fruntea.

Erin a dat pe gît paharul şi i l-a întins gol lui Bain.

– Dacă mai beau lapte, or să-mi crească nişte

ugere, pun pariu.

Lui Bain i-au alunecat pe loc ochii la cămaşa ei de noapte. Fundiţele şi dantela delicată făceau mai senzuală cămaşa din bumbac. Ar fi vrut să pună mîna pe fructul oprit, dar nu se putea. A privit la ceas. Trecuseră cinci zile, paisprezece ore şi treizece şi şase de minute de cînd nu mai fusese învăluit în dulcea căldură a lui Erin. Înciudat de reacţia rapidă a trupului lui, a apucat repede tava golită şi a pus la loc cărţile pe noptieră.

– Nu te îngrijora, Erin. O să ne descurcăm noi şi cu florile încă unsprezece zile.

– Dar cu scrisul ce-o să faci?

– Fac eu ceva. Nu te necăji. S-a dus la uşă, conştient de faptul că trebuia să aibă grijă şi de fete. Le promisese că dacă mănîncă bine şi n-o deranjează pe Erin, o să le aducă seara în camera ei pentru a lua cina.

Erin a oftat la plecarea lui. Iar era singură. S-a uitat fără plăcere prin cameră. Televizorul color al lui Bain şi video-ul stăteau pe dulăpiorul ei. În cameră fusese adus un scaun comod şi lîngă pat era un radio-casetofon. Peste tot erau reviste şi cărţi, pagini bătute la maşină şi, pretutindeni, jucării de-ale Caitlinei şi Arlenei. Cum se putea simţi cineva atît de singur cu atîtea lucruri

împrejur?

A mîngîiat uşor jumătatea goală de pat. Alte probleme nu prea puteau fi rezolvate pentru moment, nici cu afacerile, nici cu scrisul lui. Dragoste nu vor putea face pînă cînd spusese doctorul, dar şi-aşa puteau să doarmă măcar în acelaşi pat.

Bain a analizat cu dezgust bucătăria. Nu ştia de unde să înceapă. El şi fetele preparaseră o cină specială pentru Erin şi puseseră o masă în dormitorul ei cu un sfeşnic. Bain ştia că Erin ar fi preferat ca desert ceva cu frişcă şi ciocolată, în locul jeleului verde pe care-l aveau, dar o să-l mănînce.

Fără ca Arlene şi Caitlin să ştie, cina avea ceva sărbătoresc. Azi după-masă cînd îi dusese o gustare lui Erin, ea îl invitase din nou să împartă patul amîndoi. Îi spusese o poveste precum că el trebuie să se întoarcă în patul lor pentru sănătatea arbuştilor.

Era o scuză la fel de bună ca oricare alta şi Bain fusese încîntat. Dar înainte trebuia să o scoată la capăt cu bucătăria.

Vase murdare, crătiţi şi oale erau răspîndite

peste tot. Aragazul era murdar de sos de spaghete şi o să dureze ceva ca să-l frece. Arlene pătase cu ceva portocaliu uşile bufetului, pisica îşi răspîndise mîncarea peste tot pe podea şi linoleumul lui Erin, odinioară strălucind de curăţenie, era plin de urme de la încălţămintea cu care el se repezea în bucătărie direct din sere.

Partea tristă a lucrurilor era că nici sufrageria nu arăta mai bine. Lîngă cutia cu jucării erau grămezi de haine, pături şi perne în dezordine, maşina de scris, hîrtii, ceşti goale de cafea. Arlene lăsase un turn monstruos din cuburi în mijlocul camerei şi el nu avusese inima să-i ceară să-l dărîme. Păpuşile Caitlinei erau adunate ca la o manifestaţie.

Unde era tot timpul acela plăcut pe care-şi închipuia el că-l au mamele după ce-şi duc copiii la culcare? După cum observa, nici în zece ceasuri n-o să-şi poată odihni trupul obosit de atîtea treburi. Mîine oricum nu va fi mai bine. Peluza trebuia tunsă, avea o grămadă de rufe murdare şi pisica trebuia dusă la veterinar. Acum îşi dădea seama cîtă abilitate fizică trebuia să aibă o casnică şi considera că ţinerea unei case se poate compara cu un sport olimpic. Mai ceva decît o probă olimpică era să speli vasele pînă te poţi oglindi în ele sau să cureţi petele de iarbă de pe şorţurile Arlenei. O fi şi vreo sfîntă printre casnice? Ar trebui declarată şi o asemenea

divinitate.

După vreo trei ore Bain s-a vîrît în pat lîngă Erin şi a oftat. Avea mîinile roşii şi uscate, iar spatele îl durea de la frecatul podelei, însă tot o făcuse. Acum podeaua era fără pată, dar el era atît de obosit încît ar fi putut dormi lîngă Erin fără nici un alt gînd.

A luat-o blînd în braţe pe femeia adormită. A închis ochii necăjit cînd ea s-a băgat mai tare în el şi şi-a vîrît un picior între ale lui. Poate că asta nu era o idee prea grozavă. Poate că trebuia să rămînă în sufragerie.

Erin i-a murmurat somnoroasă numele. El a mîngîiat-o pe păr.

– Sttt, dormi, iubire.

– Încă o dată mulţumesc pentru cina specială de azi.

– Cu plăcere. S-a jucat cu părul roşu care-i alunecase pe umăr şi pe piept. Doamne, ce minunat era s-o strîngă iar în braţe.

– Nu cred că a mai mîncat cineva spaghete la lumina lumînărilor.

El a chicotit şi a strîns-o mai tare.

– Aşteaptă pînă o să vezi ce mă pricep să fac cu nişte crenvurşti şi un borcan de fasole, iubito.

Erin stătea la fereastră cu faţa spre soare. Era pentru prima oară în ultimele opt zile că se încălzea la dogoarea soarelui. După cinci nopţi de somn în braţele lui Bain se însănătoşise sută la sută. Simţea că acum putea merge şi cuceri lumea, putea îndrepta orice rău, salva orice plantă de la dispariţie. Fusese la baie şi se întorcea în pat, cînd a auzit fetele rîzînd afară şi de-aceea se dusese la fereastră.

Bain le dădea o nouă lecţie de înot. Caitlin avansase pînă la a-şi băga faţa în apă şi încerca să înoate chiar de una singură. Arlene încă îşi ţinea nasul departe de apă şi nu suferea apa decît pînă îi atingea bărbia. Şi-a simţit inima plină de iubire la vederea fetelor care-şi dădeau atîta silinţă să-i facă pe plac ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi văzînd cum fetele fac încercări repetate de a înota. Se hotărîse să nu le spună despre viitorul frăţior sau, posibil, viitoare soră, pînă mai tîrziu, după trei luni de sarcină, cînd o să fie sigură că totul merge bine. În plus, cum o să le explice că o să aibă un copil fără să fie măritată?

Rîsul plin a lui Bain a umplut aerul şi ea l-a văzut învîrtind-o în cerc pe Arlene. Îi iubea pe toţi trei, dar se simţea lăsată pe margine. Ducea lipsa distracţiei şi a rîsetelor cu fetele ei şi a solului bogat cu care lucra cînd se ocupa de plante. Îi era dor de căldura soarelui, de răcoarea lacului şi

de iubirea fierbinte a lui Bain. Ura faptul că trebuia să rămînă în pat şi s-a trezit că i se făcuse o teribilă milă de ea însăşi.

S-a uitat la pat şi a gemut. Arăta ca un instrument de tortură, mai rău decît roata pe care se trăgeau condamnaţii. Numai de cînd Bain revenise în pat şi-o ţinea noaptea în braţe îi devenise mai plăcut patul. Partea proastă e că el venea în pat tot mai tîrziu în fiecare noapte şi se scula extrem de dimineaţă. Mai avea puţin şi o să adoarmă în sere cît se poate de curînd. Mereu aducea noi şi noi arbuşti la ea în cameră. Erau arbuşti bolnavi.

Nu-şi putea imagina ce le făcuse plantelor de se aflau într-o asemenea mizerie. Dacă ar fi existat o organizaţie care să apere plantele de cruzime, precis să nişte pichete ar fi ocupat deja poteca dinspre casă. A făcut o rugăciune ca bietele plante rămase să mai reziste eroic încă şase zile.

A lăsat din mînă perdeaua albă, subţire. S-a mai uitat o dată la fete, la Bain şi la soare înainte de a se duce iar în pat.

Zece

Bain a urcat scările două cîte două. Era vesel pentru că rezolvase una din problemele lor majore – asta dacă o putea convinge pe Erin să se ia după planul lui. A năvălit în dormitor, dar s-a oprit stupefiat, iar zîmbetul i-a dispărut de pe față. Erin stătea în mijlocul patului şi plîngea de ţi se rupea inima strîngînd o pernă în braţe.

– Erin, iubito, ce s-a întîmplat? S-a uitat de

jur-împrejur. Totul părea la fel ca acum trei ore cînd plecase el de-acolo. Eşti supărată?

Erin şi-a şters ochii şi şi-a suflat nasul.

– Aşa o să fiu şi eu, s-a văitat.

Bain a privit la televizor. Trei femei răspundeau la un interviu.

– Vrei şi tu să iei parte la emisiunea asta? Cu Erin era aproape imposibil să ştii în ce direcţie i se îndreptau gîndurile. Săptămîna trecută o găsise plîngînd la un film în care Boris şi Nataşa erau foarte cruzi cu o veveriţă şi un elan.

– Nu, Bain, o să fiu ca femeile astea. Iar şi-a şters lacrimile.

El s-a aşezat pe marginea patului şi a încercat să se concentreze la emisiune. Erau nişte „femei care se văzuseră părăsite după ce născuseră pentru că se îngrăşaseră foarte tare în timpul sarcinii". Bain a luat telecomanda şi a stins televizorul. A întrebat-o jignit:

– Chiar crezi că te pot părăsi pentru că ai luat cîteva kilograme în plus purtînd copilul meu?

Erin a pufnit.

– N-am luat doar cîteva kilograme, Bain. Pur şi simplu explodez.

El a zîmbit şi i-a dat o nouă batistă.

– Cu fetele n-am fost atît de umflată.

Bain a privit în jos ca să-şi ascundă rîsul.

– Cred că te necăjeşti fără rost, Erin. Sarcina este o perioadă extraordinară din viaţa unei femei. Doar ţii în trupul tău o viaţă de om. E normală o uşoară creştere în greutate.

– Uşoară? Nu pricepi nici acum, Bain? O să trebuiască să-mi dau la lărgit hainele mele de maternitate începînd din luna a şaptea. Şi chiar din luna asta n-o să mai fiu în stare să-mi leg singură pantofii. Din luna a opta cînd o să fac duş, picioarele nici măcar n-or să mi se mai ude. În luna a noua n-o să mă mai pot ridica de pe un scaun fără ajutor.

El a strîns-o în braţe.

– Nu te speria, iubito. O să te ajut eu. I-a ridicat bărbia şi i-a şters lacrimile, apoi i-a zîmbit promiţător. Cu mare plăcere o să fac duşurile cu tine ca să-ţi ajungă apa în orice parte vei dori.

Erin a strîns perna lîngă ea şi s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

– Tu nu mă mai doreşti nici acum, cînd încă nu sînt gigantică, cum spui că mai tîrziu n-o să fie mai rău? A suspinat şi şi-a vîrît faţa în pernă.

Bain s-a uitat şocat la femeia pe care-o iubea.

– Despre ce dracu vorbeşti?

Ea a mormăit ceva cu capul vîrît în pernă.

El i-a luat perna de pe faţă.

– Ce tot spui că nu te doresc?

– Nu vii în pat decît după ce adorm eu şi-l părăseşti înaintea zorilor. Dacă nu vrei să dormi cu mine, n-ai decît să-mi spui şi să dormi unde ai poftă.

Bain a început să se foiască prin cameră.

– De-aia crezi că mă limitez la trei-patru ore de somn?

– Dar de ce altceva?

El şi-a trecut supărat degetele prin păr. Să-l apere Dumnezeu de hormonii care ricoşează te miri unde cînd o femeie e gravidă. Un minut Erin rîdea şi bea ceaiul cu fetele, un minut după aceea plîngea la nu ştiu ce născocească a propriei ei imaginaţii.

– Nu ţi-a trecut o clipă prin cap că stau atît de puţin în pat tocmai pentru că te doresc prea tare?

Ea a lăsat puţin perna.

– Nu înţeleg.

– Privim totul diferit. S-a aşezat iar pe pat. Lasă puţin hormonii ăia debordanţi şi ascultă-mă. Stau atît de puţin în pat pentru că mă înnebuneşti. Nu pot dormi din cauză că te vreau pe tine. Eu mă chinuiesc singur, iar tu te lipeşti de mine şi dormi.

– Atunci de ce mai vii?

– Pentru că îmi place să te ţin în braţe cu toată insomnia şi cu tot chinul.

Ea şi-a încolăcit braţele pe după gîtul lui.

– Ăsta-i lucrul cel mai drăguţ pe care mi l-ai spus vreodată.

Bain a gemut cînd i-a simţit buzele pe gît. De multă vreme n-o mai sărutase. N-o mai sărutase ca lumea.

– Cred că ai nevoie de o doză zilnică de iubire ca să scapi de ideile astea.

Ea l-a privit cu poftă.

– De iubire?

– Mă rog, semi-iubire pînă ne dă voie doctorul să facem dragoste ca lumea.

Ea l-a muşcat jucăuş de degetul mare.

– Ce înseamnă semi-iubire?

– E atunci cînd eu te scot atît de tare din minţi cît mă scoţi şi tu pe mine. A sărutat-o repetat pe partea de jos a obrazului înspre bărbie. E atunci cînd ne sărutăm pînă rămînem fără simţiri. E atunci cînd amîndoi vrem să facem duşuri reci cîteva zile la rînd. A împins-o în saltea şi i-a apucat cu dinţii buza de jos.

– Doamne, Erin, uitasem ce gust delicios ai. A sărutat-o pînă ce i s-a oprit respiraţia. A ridicat capul şi i-a şoptit:

– Cam aşa, dar nu numai atît.

Ea i-a tras gemînd capul în jos. Sărutul îi provocase o explozie a dorinţei. El şi-a dus degetele tremurătoare la fermoar.

– Bain, Bain, s-a auzit de jos vocea Caitlinei. Chris spune că e gata.

Bain a sărit ca ars din pat. Erau gata să facă dragoste şi fără permisiunea doctorului. Doamne, în ce hal putea fi! A privit-o vinovat pe Erin şi s-a dus spre uşa dormitorului. Caitlin era la jumătatea scărilor şi auzea din bucătărie vocile Arlenei şi a lui Chris.

– Caitlin, scumpo, încă n-am terminat de vorbit cu mami. Spune-i te rog lui Chris să ia nişte apă minerală din frigider pentru toţi trei. O să cobor imediat.

Caitlin s-a repezit în jos pe scări.

– Putem lua şi dulciuri?

Bain a chicotit.

– Spune-i lui Chris că e o cutie cu ciocolată deasupra frigiderului. El poate lua cîtă vrea, dar tu şi Arlene să nu luaţi decît cîte trei bucăţele.

Caitlin i-a aruncat peste umăr:

– Bine.

El s-a întors în dormitor.

– Cine e Chris? l-a întrebat Erin.

– Răspunsul la una din problemele noastre.

– La care?

– Cu afacerea ta.

– Ce-i cu ea?

– Ascultă-mă, Erin. Eu îţi cunosc încăpăţînarea.

– Bain...

– Chris o să meargă la liceu anul ăsta, o să meargă la un colegiu de horticultură şi are nevoie de o slujbă temporară. Vrea să lucreze cîteva ore după şcoală şi la sfîrşit de săptămînă.

– Şi ce legătură are asta cu *Serele Flynn*?

– Mă gîndesc să-l angajezi.

– Să-l angajez! Eu de-abia reuşesc să mă întreţin împreună cu fetele. Cu ce vrei să-l plătesc? Cu flori de gălbenea?

– Vrea un salariu minim.

– Drăguţ din partea lui.

Bain s-a dus la fereastră şi a privit afară. Soarele lumina lacul şi o briză uşoară adia prin rufele atîrnate la uscat. Ar fi trebuit să le strîngă de pe sîrmă. Caitlin se plînsese de dimineaţă că i-au rămas mici hainele. A privit la arbuştii care umpleau camera în vasele lor.

– Ştii? De cîte ori intru aici, mă aştept să-l zăresc şi pe Tarzan.

– Bain, aştept.

– Încerc să-ţi spun fără a te enerva că ar trebui să te ocupi mai puţin de plantele astea pînă vei putea lucra din nou. Angajarea lui Chris pare o soluţie perfectă. I-am spus că o să-i pui o groază de întrebări despre plante, aşa că s-a plimbat prin sere şi şi-a luat notiţe. I-am mai spus că, dacă trece testul şi am aprobarea ta îi dau

slujba asta.

– Dar şi dacă-mi răspunde corect la toate întrebările, cum am să- l plătesc?

Bain a zîmbit timid.

– Oricînd îmi poţi dubla chiria.

– Nu mă tenta.

– Vreau să spun, Erin, nu mai fii atît de încăpăţînată şi acceptă-mi ajutorul. Te rog.

Ea a oftat şi şi-a frecat tîmplele.

– Trimite-l pe Chris sus şi-o să vorbesc cu el. Dar nu-ţi promit nimic.

El a sărutat-o apăsat pe gură şi a ieşit repede, înainte ca ea să se răzgîndească.

V

În noaptea aceea Erin a stat în mijlocul patului şi şi-a împletit părul. L-a urmărit cu privirea pe Bain cînd a intrat în cameră. Avea părul încă ud de la duş şi purta un şort bleu de gimnastică. Nu mai dormea gol de cînd se întorsese în patul ei. Lui Erin îi părea rău.

– N-a fost frumos din partea ta, a zis ea.

– Ce anume?

– Că nu mi-ai spus că tu l-ai chemat pe Chris Stockton ca să-l angajez eu. Îl cunoşteam.

– N-am ştiut că-l cunoşti.

– Sigur că-l cunosc. Toată lumea îl cunoaşte pe Chris. E cel mai drăguţ puşti din tot ţinutul şi unul dintre cei mai săraci. Şi-a legat coada cu o fundiţă. Ştiai că nu-l pot refuza şi dacă nu s-ar fi pricepŭt la plante.

Bain termina de pus un teanc cu cămăşi de noapte de-ale ei într-un sertar.

– Se pricepe la plante cît de cît?

– Mai mult decît mine, cred, dar nu-i spun. N-ar fi plăcut ca angajatul meu să fie mai deştept decît mine.

Bain a chicotit şi a aprins lumina.

– Am buzele cusute.

Erin s-a băgat mai bine sub pătură şi a zis seducător:

– Păi n-ar fi ruşinos să afle?

El s-a repezit spre pat şi a luat-o în braţe.

Ea s-a lipit mai tare de el şi l-a mîngîiat pe părul de pe piept.

– Bain?

– Mmmm... Mîinile lui o mîngîiau pe şolduri.

– Începînd de mîine – buzele ei îi ardeau gîtul – chiria ta s-a dublat. Ea l-a gîdilat pe gît şi rîsul lui a umplut camera.

Bain a privit la Caitlin.

– Ce înţelegi prin asta cînd spui că nu ştii? Apoi şi-a mutat repede privirea la cereale şi la amestecul pentru prăjituri. Arlene nu se vedea pe nicăieri.

Caitlin a clipit şi a fornăit pe nas.

– Ea a plecat.

Bain a trîntit cutia cu cerealele *Bunchy, Crunchy şi Munchy* în sacoşă. Se certase cu Caitlin din pricina lor. Erin n-o să fie de acord cu cerealele cu zahăr, unt şi cu calorii puţine, Caitlin pledase pentru ele şi el le cumpărase. Erin n-o să fie prea încîntată nici de cereale, nici dacă se întorceau fără Arlene. A închis punga şi s-a dus la următorul pasaj. Unde putea să fi dispărut cu atîta repeziciune? El unde s-ar fi dus dacă ar fi avut trei ani?

La al şaselea pasaj furia de la început se transformă în spaimă. O spaimă îngheţată. Îşi pierduse fiica! Aproape că a luat-o la goană spre următorul pasaj, tîrînd punga şi pe Caitlin îngrozită. A scotocit prin raionul cu hrană congelată. Nimic. Atent la uşi, s-a grăbit spre raionul următor. Nimic decît o mamă cu doi copii care ţipau şi cutii peste cutii, pline cu dulciuri.

Caitlin plîngea acum cînd s-au îndreptat spre

– N-am ştiut că-l cunoşti.

– Sigur că-l cunosc. Toată lumea îl cunoaşte pe Chris. E cel mai drăguţ puşti din tot ţinutul şi unul dintre cei mai săraci. Şi-a legat coada cu o fundiţă. Ştiai că nu-l pot refuza şi dacă nu s-ar fi pricepŭt la plante.

Bain termina de pus un teanc cu cămăşi de noapte de-ale ei într-un sertar.

– Se pricepe la plante cît de cît?

– Mai mult decît mine, cred, dar nu-i spun. N-ar fi plăcut ca angajatul meu să fie mai deştept decît mine.

Bain a chicotit şi a aprins lumina.

– Am buzele cusute.

Erin s-a băgat mai bine sub pătură şi a zis seducător:

– Păi n-ar fi ruşinos să afle?

El s-a repezit spre pat şi a luat-o în braţe.

Ea s-a lipit mai tare de el şi l-a mîngîiat pe părul de pe piept.

– Bain?

– Mmmm... Mîinile lui o mîngîiau pe şolduri.

– Începînd de mîine – buzele ei îi ardeau gîtul – chiria ta s-a dublat. Ea l-a gîdilat pe gît şi rîsul lui a umplut camera.

Bain a privit la Caitlin.

– Ce înţelegi prin asta cînd spui că nu ştii? Apoi şi-a mutat repede privirea la cereale şi la amestecul pentru prăjituri. Arlene nu se vedea pe nicăieri.

Caitlin a clipit şi a fornăit pe nas.

– Ea a plecat.

Bain a trîntit cutia cu cerealele *Bunchy, Crunchy şi Munchy* în sacoşă. Se certase cu Caitlin din pricina lor. Erin n-o să fie de acord cu cerealele cu zahăr, unt şi cu calorii puţine, Caitlin pledase pentru ele şi el le cumpărase. Erin n-o să fie prea încîntată nici de cereale, nici dacă se întorceau fără Arlene. A închis punga şi s-a dus la următorul pasaj. Unde putea să fi dispărut cu atîta repeziciune? El unde s-ar fi dus dacă ar fi avut trei ani?

La al şaselea pasaj furia de la început se transformă în spaimă. O spaimă îngheţată. Îşi pierduse fiica! Aproape că a luat-o la goană spre următorul pasaj, tîrînd punga şi pe Caitlin îngrozită. A scotocit prin raionul cu hrană congelată. Nimic. Atent la uşi, s-a grăbit spre raionul următor. Nimic decît o mamă cu doi copii care ţipau şi cutii peste cutii, pline cu dulciuri.

Caitlin plîngea acum cînd s-au îndreptat spre

ultimul raion. Ce- avea să facă dacă Arlene nu era nici aici? O fi fost răpită în timp ce el şi Caitlin se certaseră pe o cutie stupidă cu cereale? Grozav agent sub acoperire mai era şi el! Nu se putea duce nici la băcănie după cumpărături fără să piardă un copil. Halal tată!

S-a învîrtit prin acest ultim pasaj. A răsuflat uşurat cînd a zărit-o pe Arlene în mijlocul raionului înconjurată de un munte de ghiozdane colorate. S-a repezit spre ea, el a luat-o în braţe şi a mîngîiat-o.

Arlene a rîs înspre el cînd a lăsat-o iar jos.

– Mă duc la şcoală şi eu?

Bain a aruncat o privire la ghiozdanele de pe podea. Arlene voia un ghiozdan ca al Caitlinei. Îşi dăduse seama de asta văzînd-o pe Arlene care de cîte ori Caitlin îşi scotea ghiozdanul multicolor se plimba cu el prin curte.

– Nu, Arlene. Cîţiva ani încă nu mergi la şcoală. Apoi s-a străduit să-i vorbească foarte serios. Ceea ce ai făcut tu e foarte rău.

Arlenei i-a tremurat bărbia micuţă.

– Nu-s rea eu, Bain.

– Ba da. Nu trebuia niciodată să te îndepărtezi de mine. Caitlin şi cu mine am fost foarte îngrijoraţi din pricina ta. Am crezut că te-am pierdut. S-a uitat la Caitlin şi s-a încruntat.

Continua să plîngă strîngînd coşul de metal cu mînuţele.

– Nu pierdută! Eu aici, Arlene i-a întins lui Bain un ghiozdan verde, strălucitor. Vreau ăsta eu.

Bain s-a uitat la Arlene, apoi la ghiozdan.

– Nu, a zis încercînd din toate puterile să reziste. A pus ghiozdanul pe raft alături de celelalte.

Buza de jos a Arlenei a tremurat şi ochii i s-au umplut de lacrimi. A tras ghiozdanul de pe raft şi l-a îmbrăţişat.

– Eu nu-s rea. Lacrimile au început să-i alunece pe faţă. Te rog.

Un tată ar fi luat ghiozdanul şi l-ar fi pus în coş, s-a gîndit Bain. Ce mai însemnau cîţiva bani în plus? Dar un tată trebuia să fie ferm ca să-i poată călăuzi paşii la vîrsta fragedă a Arlenei. Avea multe lecţii de învăţat şi multe aveau s-o coste mai scump decît un ghiozdan.

– Am zis nu, Arlene. I-a luat ghiozdanul şi l-a pus înapoi pe raft. Ţi-am spus să nu te îndepărtezi, dar nu m-ai ascultat. Puteai să te rătăceşti sau să te loveşti. A luat-o şi a pus-o în coşul pe rotile. Poate că data viitoare o să fii cuminte. A deschis un pachet cu şerveţele. A întins unul spre nasul Arlenei. Suflă. A rîs în sinea lui la zgomotul caraghios pe care fetiţa l-a scos. Era o treabă delicată cum să te porţi cu fiicele tale.

– E-n regulă, Caitlin. Am găsit-o.

Vocea Caitlinei a tremurat.

– N-am înţeles că o pierdusem.

Bain a îmbrăţişat-o.

– Oh, scumpo, nu tu, eu o pierdusem.

Degetele subţiri l-au apucat de cămaşă.

– Ai ţipat la mine.

– Caitlin, n-am vrut. Am ţipat de frică să nu se fi rătăcit Arlene. I se putea întîmpla ceva serios. Iartă-mă că am ţipat la tine.

Caitlin şi-a suflat nasul şi i-a întins şerveţelul ud.

L-a privit şi a zîmbit. Se simţea de parcă tocmai ar fi trecut un test.

– M-ai iertat?

Ea l-a luat cu braţele pe după gît şi l-a pupat pe obraz.

– Da. A împins din căruţ cutia cu *Bunchy, Cunchy şi Munchy*. Nu-mi mai trebuie.

Bain s-a uitat la cutie şi a scuturat din cap.

– Asta-i foarte frumos din partea ta, Caitlin, dar tot o să o cumpăr. Arlene trebuie să bage lecţia asta la cap, nu tu. A pus cutia la loc în coş. Ce-o să mîncaţi voi două mîine dimineaţă?

Fetele s-au uitat una la alta şi au zîmbit. Mîine dimineaţă Erin era programată la doctor şi el voia să fie totul perfect. După-amiază casa fusese în curăţenie generală, provizii nu mai aveau, dar vor avea după ce-o să descarce el tot ceea ce

cumpărase.

După douăzeci de minute îşi pusese toate sacoşele în portbagaj şi s-a asigurat că centurile de siguranţă erau bine puse la fete. A sărit pe locul şoferului şi a pornit motorul.

– Bain? a zis Caitlin.

– Ce-i, scumpo? S-a uitat în spate şi a dat maşina înapoi ca să iasă din locul de parcare.

– Tăticii ţipă la copiii lor?

Lui Bain i-a scăpat piciorul pe frînă şi toţi au fost aruncaţi în faţă. A privit precaut spre Caitlin.

– Ce înţelegi prin asta?

– Nu mi-l amintesc pe tatăl meu adevărat.

Bain simţea că începe să transpire.

– Nu-i nimic, scumpo. Nimeni nu-şi imaginează că-ţi poţi aminti totul. A fost cu multă vreme în urmă.

– Tu ai un tată?

– Da.

– El ţipă la tine?

– Uneori. Mai ales cînd fac ceva ce n-ar trebui să fac. Dar ştiu că ţipă pentru că se teme pentru mine. Exact ca atunci cînd ţip eu la tine şi la Arlene. A zîmbit la imaginea îngerească a celor două fetiţe stînd senine pe locurile din spate. Şi el ţipă ca mine, pentru că eu vă iubesc pe

amîndouă.

Caitlin a rîs şi a aruncat bomba.

– Asta face din tine tăticul nostru?

Bain a închis ochii o secundă, apoi i-a deschis iar. A studiat cu grijă chipul Caitlinei.

– Ai vrea să fiu tăticul vostru?

Ea a dat cu tărie din cap şi a şoptit:

– Da, te rog.

Îşi simţea inima plină de iubire. Blocase circulaţia din parcare. I-a zîmbit Caitlinei şi a pornit maşina. Tot drumnul pînă acasă a tot privit-o prin oglinda retrovizoare. Ea îi zîmbea.

Bain a pus încet paginile bătute la maşină înapoi în cutie. Primele două sute şi patruzeci şi două de pagini ale vieţii lui se aflau acolo, foarte clare şi ordonate.

Înainte cu cîteva zile ajunsese în impas şi se hotărîse să citească tot ce scrisese, sperînd să găsească o soluţie la problemă. Dar ceea ce găsise era total neaşteptat.

Cînd începuse să rescrie cartea după ce se mutase în casa de pe apă, îşi dăduse seama că protagonistul lui, Shamus Mulligan, îi semăna teribil. O versiune a lui însuşi. Şi cînd o crease

pe Fiona Muldon, o modelase după chipul şi asemănarea lui Erin. Ceea ce nu realizase, era că povestea lui Shamus şi a Fionei era impregnată cu foarte multă dragoste, aşa cum el nu ştiuse să existe înainte de a o cunoaşte pe Erin. Se apucase să scrie un roman poliţist şi scrisese un roman de dragoste. Un roman despre iubirea dintre un bărbat şi o femeie care nu aveau nişte copii care să-i lege unul de celălalt.

Săptămîni în şir el se temuse s-o separe pe Erin femeia de Erin mama. I se păruse imposibil, totuşi făcuse asta fără să ştie tot timpul. Fiona era Erin femeia. Avea toate calităţile lui Erin, dar nu existau copiii care să complice treburile. Shamus bărbatul o iubea pe Fiona femeia, aşa cum şi el o iubea pe Erin.

Nu conta că era şi mama fetelor lui sau că era însărcinată cu copilaşul lui încă nenăscut. Femeia Erin îi cucerise inima. Ar fi supravieţuit fără copii, dar n-ar fi putut supravieţui fără Erin.

Tîrziu, în ziua aceea, cînd Erin se întorsese de la consultaţia doctorului Princeman, fusese tăcută şi gînditoare. Părea a rumega o idee importantă. El a apucat cutia şi a plecat din apartament îndreptîndu-se spre Erin şi restul vieţii lui.

Unsprezece

Erin a coborît pe scări şi i-a zîmbit lui Bain. Pusese două pahare cu lapte şi o farfurie cu fructe pe măsuţa de cafea în timp ce ea băgase fetele în pat.

– Mă simt grozav de cîte ori culc fetiţele. S-a aşezat şi ea pe canapea lîngă Bain.

– Eşti sigură că n-ai muncit prea mult azi?

– Sigură. Mă simt bine.

– Doctorul a spus că trebuie s-o iei mai uşor.

– A spus că pot trăi normal cîtă vreme mă simt bine şi respect dieta. Ăsta era singurul mod în care-i putea spune lui că puteau continua şi legăturile fizice între ei.

El şi-a dres glasul şi a privit în altă parte.

– Da, viaţă normală.

Erin a luat o felie de măr. Două săptămîni de stat la pat îi oferiseră o grămadă de timp de gîndire. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se clarifica totul. Bain şi ea păreau a trăi ca nişte soţi fericiţi dintr-un vis, ca în poveşti. Îl iubea pe Bain şi era convinsă că el o iubeşte. El şi fetele erau inseparabili şi părea un tată minunat pentru ele. Bebeluşul care îi creştea în pîntece era mărturia vie a iubirii lor. Bain părea încîntat şi neliniştit de iminenta naştere a lui Junior. Îl prinsese chiar citind din cartea cu nume de copii într-o seară.

Totul părea atît de perfect pentru căsătoria ideală. Totul, cu excepţia propunerii de căsătorie. De ce n-o ceruse de nevastă? Ei i se părea că ăsta ar fi trebuit să fie pasul următor. În prima săptămînă şi jumătate se temuse că propunerea n-o să vină deloc. Apoi se simţise jignită. De ce trebuia să-l aştepte pe Bain să-i facă propunerea? Ea nu-l putea întreba? Mai rău decît să

zică nu, n-avea ce să se întîmple. A luat paharul cu lapte.

– Bain?

El a aruncat o privire paharului pe care-l ridicase ea.

– Ştiu, nu vrei să-ţi bei laptele.

Ea a chicotit şi a pus paharul la loc. Ăsta fusese un motiv de ceartă permanent timp de două săptămîni. El voia ca ea să bea lapte, iar ea dorea să-l bea cu multă ciocolată. De fiecare dată învinsese Bain.

– Nu, nu despre asta e vorba.

– Cum? Vrei cu adevărat să bei laptele? a întrebat-o surprins.

– Sigur că nu, dar o să-l beau. A luat paharul şi l-a băut. Poftim! Eşti mulţunit?

– Nu trebuia să-l bei dintr-odată, i-a zis privind-o lung.

Ea şi-a tras mai bine fusta. Îi înţelegea prea bine gîndurile, dar înainte voia să-i pună o întrebare.

– Vreau să te întreb ceva, dar nu prea ştiu cum.

Bain a ridicat o sprînceană constatînd că Erin era nervoasă.

– Cred că cel mai bun mod de a pune o întrebare e cel direct. Scurt şi cuprinzător. A luat

o felie de măr.

Erin şi-a îndreptat iar fusta şi a încuviinţat. Scurt şi cuprinzător, ăsta era un sfat potrivit. Şi-a dres glasul şi l-a privit neliniştită.

– N-ai vrea, te rog, să te însori cu mine?

Mărul i-a rămas în gît lui Bain. Era şocat.

Erin îşi tot strîngea nervoasă cu degetele fusta în vreme ce Bain a căscat ochii mari şi şi-a dat pe gît laptele. Părea să fi scăpat de bucata de măr oprită în gît.

– Te simţi bine? l-a întrebat ea.

– Da. A pus paharul şi a sărit în picioare. Vreau să spun că nu mă simt bine. S-a dat doi paşi înapoi, apoi s-a întors imediat lîngă ea. De unde dracu a venit treaba asta?

Ea s-a înroşit.

– M-am gîndit doar...

– Se presupune că eu trebuia să-ţi pun întrebarea asta!

Ea şi-a încrucişat braţele şi a lăsat să-i scape:

– Am obosit să tot aştept. El ce aşteptase? Ca ea să devină atît de uriaşă încît rochia ei de mireasă să fie făcută dintr-o pînză de corabie? Întîi evitase subiectul, iar acum se plîngea că-l adusese ea în discuţie. Îl privea cum mergea fără astîmpăr pînă la scări şi înapoi, studiind carpeta.

– Vreau să-ţi dau ceva de citit înainte. A luat de pe jos o cutie. I-a întins-o. Este prima jumătate a cărţii mele.

Ea i-a zîmbit încîntată.

– Mi-o dai s-o citesc? A ridicat capacul şi a aruncat o privire înăuntru. Era ceva foarte personal dacă-i citea manuscrisul.

El a început iar să se mişte neliniştit.

– E o istorie despre doi detectivi de poliţie. Vreau să ştii că Shamus este exact ca mine. O grămadă de lucruri pe care le face el, le-am făcut şi eu. Simte şi se comportă ca mine.

– Te temi să nu-mi schimb sentimentele faţă de tine? a zis ea mîngîind paginile bătute la maşină.

– Poate. Nu e o slujbă uşoară să fii poliţist, Erin. Iar să fii un poliţist bun e şi mai greu. Şi-a vîrît mîinile în buzunare. Mai există în povestire şi alt detectiv. E femeie şi se cheamă Fiona. Am modelat-o după tine.

– După modelul meu? A rîs. Asta chiar că ţi-a cerut multă imaginaţie.

El şi-a privit tenişii.

– De fapt, nici un pic. A mers pur şi simplu natural. A strîns vasele de pe masă. O să mă duc să-mi petrec noaptea sus, la mine.

– Ce? De ce?

– Ca să-ţi dau timp.

– De citit? Nu-s chiar atît de multe pagini.

– Da, dar şi pentru gîndire.

– La ce să mă gîndesc?

– Să-mi răspunzi la întrebare.

– La care întrebare?a spus speriată.

El se ducea spre bucătărie.

– Vrei să te măriţi cu mine?

Ea a rămas din nou cu gura căscată în vreme ce el dispărea în bucătărie. După o clipă a auzit cum se închidea încet uşa din spate. Plecase.

Acum Erin se foia neliniştită prin pat ca Bain mai devreme. Începea să ameţească. Bain o iubea! Recitise de două ori prima parte a cărţii lui Bain şi ajunsese de fiecare dată la aceeaşi concluzie. Shamus o iubea pe Fiona, deci Bain o iubea pe ea. O înzestra pe Fiona nu numai cu unele dintre calităţile ei evidente, dar şi cu altele mai discutabile, ca de pildă încăpăţînarea. Nu existau nici un fel de copii care să sudeze legătura dintre ei. Shamus o iubea pe Fiona doar pentru ea însăşi. Asta însemna că Bain o iubea pe ea, cu şi fără copii?

Erin şi-a pus singură o întrebare foarte importantă – oare sentimentele ei depindeau de faptul că Bain era tatăl biologic al fetelor sau nu? Nu, răspunsul era clar. Rămînea acelaşi

bărbat care putea fi un tată minunat pentru fetele ei şi pentru copilul încă nenăscut. Dar era acelaşi bărbat care-o făcea să i se înmoaie genunchii cu un zîmbet şi cu cel mai uşor sărut. Tot el patrulase în faţa băii în fiecare dimineaţă cînd ea vomita şi tot el îşi adusese casetofonul stereo în seră ca plantele să crească mai bine ascultînd rock and roll clasic. Tot el era bărbatul care o iubea.

A zîmbit privind prin cameră. Peste tot erau urmele lui Bain. Şortul era aruncat pe spătarul scaunului, două cărţi erau pe noptieră şi perna de lîngă ea mirosea a loţiunea lui de ras. Bain era o parte din viaţa ei.

A privit spre noptiera pe care era manuscrisul. Nu ştia cum o să se sfîrşească acea carte, dar avea o idee despre cum era pe cale să se încheie povestea ei cu Bain: cu „Au fost fericiţi pînă la adînci bătrîneţi".

A stins lumina şi s-a băgat în pat. Caitlin şi Arlene aveau să se agite atîta cînd or să afle că vor căpăta un tată adevărat, încît probabil că n-or să mai doarmă o săptămînă. Junior o apăsa pe vezică şi ea trebuia să meargă în baie din oră în oră. În curînd or să înceapă poftele ei tradiţionale. Cînd ea avea poftă de ceva, de obicei voia mure în decembrie, plăcintă de lămîie la trei de dimineaţă şi scrumbii peste pizza. A rîs uşor şi a strîns perna lui la piept.

V

Bain a privit prin fereastra bucătăriei pentru ultima oară înainte de a lua tava şi a urca pe scări. Caitlin şi Arlene îl ajutau pe Chris să răspîndească un strat de pietriş în sera de curînd pusă la punct. El îi dăduse lui Chris zece dolari în plus ca să aibă grijă de copii pînă se întorcea după ei. Erin şi cu el aveau multe de vorbit în dimineaţa aceea.

A bătut uşor la uşa închisă a dormitorului, a aşteptat cîteva secunde, apoi a intrat împingînd uşa cu şoldul. Vesela a zornăit încet pe tavă. A privit-o pe Erin şi a zîmbit. Părul îi era ciufulit, iar cămaşa de noapte îi alunecase de pe un umăr. Arăta sexy, seducătoare şi dulce.

– Bună dimineaţa, somnoroaso. A pus tava pe noptieră.

Erin şi-a frecat ochii şi a îngînat:

– Cît e ceasul?

– E trecut de nouă. Fetele fac treabă cu Chris în numărul patru. I-a întins zîmbitor o ceaşcă de ceai de plante.

Ea a luat o înghiţitură prudentă.

– Ele or să facă mai multă dezordine decît să fie de ajutor.

– Lui Chris îi place tovărăşia lor. S-a aşezat neliniştit. Manuscrisul lui era în cutie, lîngă pat şi

Erin părea destul de bine dispusă. Oare era un semn bun? Ea s-a întins după farfuria cu biscuiţi. Nu mai putea răbda.

– Deci ce părere ai? a întrebat-o cît putea de calm.

Ea a mai sorbit o înghiţitură de ceai.

– L-ai făcut puţin mai tare în dimineaţa asta?

– Nu-i vorba de ceai, a mormăit el. Toată noaptea avusese insomnie şi-şi făcuse probleme în legătură cu viitorul lor şi acum ea n-avea de făcut alt comentariu decît despre ceai?

Ea clipea nevinovată şi se uita la tavă. În ultimele două săptămîni nu-i oferise altceva decît ceai şi biscuiţi nesăraţi.

– Biscuiţii sînt altfel? a întrebat dulce, cam prea dulce.

– Rîzi de mine, nu-i aşa? Te joci cu mine?

Ea a clipit nevinovată.

– Vă pot asigura, domnule, că nici nu v-am atins.

Bain s-a relaxat.

– Vă pot asigura, madam, că dacă m-aţi fi atins, n-aţi mai fi rămas singură în pat.

Ea a dat din cap.

– Am notat, a zis şi a luat o altă înghiţitură de ceai.

El a respirat profund.

– De mult m-am îndrăgostit de tine Erin.

– Fiindcă sînt mama Caitlinei şi Arlenei?

– Nu, în ciuda acestui fapt. Cînd m-am hotărît să rămîn aici la început, mi-am spus de o mie de ori că nu trebuie să mă încurc cu tine. Orice fel de legătură cu tine n-ar fi făcut decît să încurce lucrurile.

– Şi aşa a fost?

– Mereu s-au încurcat. Apoi a devenit foarte serios. O grămadă de vreme am tot făcut distincţia între tine ca mamă şi ca femeie.

– Mie de ce nu mi-ai spus nimic?

– La început n-am vrut ca tu să crezi că te vreau doar din cauza Caitlinei şi a Arlenei.

– Apoi am rămas gravidă.

– Exact! Aveai atîtea cu greţurile şi cu altele încît o cerere în căsătorie nu mi se părea deloc romantică. Necesară da, dar nu romantică.

Şi-a treminat ceaiul şi a pus cana goală pe tavă.

– Atunci cînd voiai să mă ceri de nevastă? Înainte, după sau în timpul naşterii lui Junior? Asta ar fi fost o scenă de milioane în sala de naşteri.

– Nu, aş fi aşteptat pînă cînd ai fi putut părăsi patul.

– Şi eu am devansat totul?

– Cu mare plăcere din partea mea. El a rîs şi a îngenuncheat pe un singur picior. Te rog să mă ierţi că te-am făcut să aştepţi atîta timp. I-a

luat mîna şi i-a sărutat degetele. Vrei să-mi faci onoarea de a deveni nevasta mea?

– Nu ştiu.

– Ce înţelegi prin „nu ştiu"? a sărit el în picioare.

– Asta e o hotărîre extrem de importantă, Bain. N-am avut timp nici să iau un mic dejun decent. Cum crezi că pot lua o decizie majoră pentru viaţa mea pe stomacul gol?

Bain a început să se foiască.

– Ieri mi-ai cerut să mă însor cu tine!

– Asta a fost ieri şi stomacul meu era plin. Cum pot avea mintea clară cu toată gălăgia pe care-o face stomacul? Nu vrei să dai cu banul?

El s-a oprit uimit. Continua să se joace cu el, pisicuţa.

– Chiar vrei să dau cu banul dacă ne căsătorim sau nu? A scos moneda.

Ea l-a privit bănuitoare o clipă, apoi a dat din cap.

El a rîs.

– Pajura înseamnă că ne căsătorim.

Ea a scuturat din cap.

– Asta-i moneda ta cu ambele părţi la fel. A luat o monedă dintr- o grămadă aflată pe noptieră. Eu zic că dacă e cap, ne căsătorim.

El s-a holbat îngrozit la moneda argintie din mîna ei. Nu putea vorbi serios. Nimeni altcineva nu putea să le hotărască viitorul.

– Erin, aşteaptă!

Moneda zburase deja în aer.

– Prea tîrziu, Bain.

El a privit moneda căzînd în palma lui Erin. Parcă îi trecea întreaga viaţă prin faţa ochilor în timp ce ea a prins moneda între palme. Parcă i se oprise inima în gîtlej. Profilul lui George Washington se reflecta clar în soarele viu al dimineţii filtrat prin geamuri.

Ea a privit moneda, apoi s-a uitat în sus, la el.

– Asta înseamnă că ne căsătorim.

El s-a aruncat în pat şi a tras-o în braţele lui. A sărutat-o fierbinte şi apăsat pe toată faţa.

– Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva. Vrei cu adevărat să ne căsătorim? N-o faci numai din pricina copiilor şi a unei monede tîmpite?

Ea a rîs ridicînd moneda. Pe faţa ei se vedea dragostea pentru el.

– Te iubesc, Bain O'Neil. I-a dat lui moneda.

– Te iubesc, Erin Flynn, în curînd O'Neil. A vrut să pună moneda la loc, dar Erin l-a oprit cu mîna. A deschis curios palma. George Washington rămăsese în profil. Începea să-l iubească pe preşedintele ăsta, la urma urmei.

Uluit de rîsul lui Erin, a întors moneda pe cealaltă parte. Era tot cu profilul preşedintelui. Obraznica trişase!

– Erin!

Ea a izbucnit în rîs şi i-a pus o mînă pe pantaloni. Trecuseră două săptămîni ca o veşnicie.

– Cît timp spuneai că vor rămîne fetele împreună cu Chris?

Lui i s-a accelerat respiraţia cînd mîna ei a avansat un pic.

– Chris are grijă de ele pînă mă întorc eu.

Mîna găsise ceea ce căutase şi acum zîmbea.

– Bun. Acum eşti drăguţ să dai cu banul ca să vedem cine o să stea deasupra?

Epilog

– Domnule O'Neil, trebuie să-mi daţi bebeluşul acum ca să-l pot cîntări. Asistenta amabilă stătea lîngă el şi întindea braţele.

Bain îşi ţinea strîns preţioasa povară. Avea un fiu! Bain Grady O'Neil Junior îşi făcuse apariţia pe lume acum trei minute. S-a uitat în jos spre copilaşul înfăşat într-o pătură moale de spital şi i-a întîlnit privirea. Bain Junior se născuse cu trei

săptămîni mai devreme decît trebuia şi într-un timp record. Asistenta medicală îl informase că travaliul de patru ore al lui Erin era un timp excelent. Totuşi el nu trăise niciodată asemenea patru ore de durere care-i sugruma gîtul şi de hipertensiune care parcă anunţa un stop cardiac. Asta era doar din cauza lui. Erin îl scosese din starea aceea într-o lume plină de culoare.

– Hei, tăticule, i-a şoptit. Sora trebuie să-l ia acum. Doar pentru un minut, apoi îl aduce iar.

Bain a legănat legăturica şi şi-a trecut cu gingăşie degetul peste obrazul fiului lui.

– E frumos, Erin. A privit spre soţia lui întinsă pe patul de naşteri, aşteptînd copilaşul. Lacrimile i-au umplut ochii. Mulţumesc.

Ea a ridicat o mînă şi a mîngîiat cîrlionţii încă umezi de pe capul fiului ei.

– E perfect.

Sora medicală a oftat şi a luat cu grijă pruncul din braţele tatălui lui.

– Fii atentă, i-a spus Bain.

Asistenta i-a aruncat o privire lui Erin. Ambele au zîmbit ca nişte cunoscătoare.

– Nu vă temeţi, domnule O'Neil, încă nu mi-a scăpat nici unul din braţe.

Bain s-a holbat îngrozit la asistentă şi Erin a chicotit. Văzînd că e gata să se ridice, Erin a

zis:

– Bain, n-a făcut decît să glumească.

A observat că sora se îndrepta spre un cîntar. Numai cînd a constatat că ea părea a şti ce trebuie să facă, şi-a întors satisfăcut atenţia spre Erin.

– Ţi-am spus cît de mult te iubesc azi?

– Numai azi, da?

Erin a tresărit şi Bain l-a văzut pe doctorul Priceman, care se ocupa cu nişte treburi pe care Bain nu le prea pricepea.

– Uşurel, doctore, a zis Bain.

Doctorul Priceman a zîmbit.

– Scuză-mă.

– Bain, a zis Erin, ştiu că noi am tot glumit cînd îl numeam pe copilaş Junior în ultimele nouă luni, dar nu vreau să-i zicem aşa în restul vieţii lui. Juniorii în vîrstă de patruzeci de ani nu prea inspiră încredere, dacă înţelegi ce vreau să spun. A tresărit din nou.

Bain s-a uitat fioros la piciorul patului.

– Să ai doi Bain în casă ar putea complica situaţia.

– M-am gîndit să-l numim Grady. La urma urmei e şi numele lui din mijloc.

– Grady? A privit de-a curmezişul camerei la fiul care plîngea. Braţe şi picioare miniaturale zburau în direcţii diferite. Asistenta îi punea nitrat

de argint în ochi. Ştiu şi eu?

– Ce-ar fi să-ţi ard una ca să fii de acord?

Bain a privit spre soţia lui şi i-a dat deoparte părul umed de pe faţă. Doamne, cît era de frumoasă! A sărutat-o uşor. Arăta atît de fragilă, dar era atît de puternică. A scos o monedă din buzunar şi a aruncat-o în aer.

– Dacă e pajură, îi zicem Grady, dacă e cap, Junior.

Doctorul şi cele două asistente din cameră au urmărit cu toţii zborul monedei prin aer.

Erin a zîmbit radios cînd moneda a aterizat în palma lui Bain.

– A ieşit pajura. O să fie Grady, la urma urmei.

Asistenta a pus băieţelul în leagăn şi l-a înfăşurat mai bine în păturică.

– Aşa, domnule Grady O'Neil, i-a spus, este pentru prima oară în cei douăzeci de ani de cînd lucrez aici că văd un bebeluş care îşi primeşte numele după ce s-a dat cu banul.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura VICTORIA

Bucureşti 1994

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
Sector 5, Bucureşti
(lîngă staţia de
metrou Pieptănari)